FABULÆ

ÆSOPI

Græce ac Latine.

Quibus adduntur

RANARUM MURIUMq; PUGNA,
& EPIGRAMMATA quædam ex
Anthologia SELECTA.

LONDINI,
Ex Officina *Johannis Redmayne*.
MDCLXXIX.

TYPOGRAPHUS

LECTORI.

CUm priores Æsopi Editiones iis scaterent Mendis, quæ juventutem citius in errorem inducere potuerint, quam quippiam docere; Fabulas eas repurgatas, qualesque ipse Author pro suis agnosceret, puras nempe putas, edimus. Insuper vero, ne Juventuti studiosæ aliquid condimenti deesset, adjunximus Ranarum, Muriumq; pugnam, *&* Epigrammata *quædam* selectiora, *eaque Græce & Latine. Cæterum, in utroque opere* Dulce *&* Utile *misceri, eoque nomine discentium captui satis accommodari, pro nobis, Liber ipse, &, si intelligat, Lector loquetur. Vale.*

DANIELIS HEINSII
DE
ÆSOPI FABULIS
& ejus Sapientia.

Ὅσην Ἑλλὰς ἅπασα, καὶ Ἀυσονὶη μεγάθυμος,
Ὁ φρυξ φερσμοσυνῶν κτήσατο κεκμηυτιών.
Μῦθον καὶ σοφίην ἀπειρέξατο πᾶσαν Ὁμήρου,
Σωὴ καὶ Ὀδυσσείας, σωίτε καὶ Ἰλιάδος.
Πρῶτός τε καὶ πᾶσαν ἀπώκισε· τὴν μὲν ἐοῦσαν
Τῶν μερόπων, ζωοῖς μίγδα χαρασσάμενος
Κερδοῦ Ὀδυσσάος ἔξι· λέων δ' οἵ ὄξιν Ἀχιλλέος
Καὶ βάρος ἀχεν· καὶ μωῦς οἵδεν ἀειφρεπέα.
Πάντη δ' ἀνθρωπίνω δίκης φέρνιν ἠδὲ καὶ ἔργα·
Αὐτὸν ὃ Κεκρίδων πᾶσιν ἐφιζάνεν.
Ὦ παίδων μελέδημα, καὶ ἀνέρα πάντα πιγύσκων
Ὦ παῖξας σοφίης ἄξια καὶ μελέτης.

INDEX FABULARUM.

Adoleſcentuli & coquus 26
Ægrotus & medicus 40
Æthiops 68
Agnus & lupus 124
Agricola 72
Agricola & filii ipſius 22
Alcedo 74
Anſeres & grues 56
Anus & medicus 22
Apiarius 74
Aquila 114
Aquila & ſcarabeus 4
Aquila & vulpes 2
Arundo & oliva 122
Aſini 96
Aſinus & corvus 100
Aſinus & equus 54
Aſinus & hortulanus 42
Aſinus & leo 60
Aſinus & ranæ 98
Aſinus ſilveſtris 96
Aſinus & vulpes 98, 100
Avarus 54
Auceps & galerita 44
Auceps & vipera 32

B.

Bubulcus 112
Butalis 62

C.

Camelus 102
Cancer & vulpes 84
Canes 80
Canis & coquus 32
Canis & gallus 34
Canis & lupus *ibid.*
Carbonarius & fullo 14
Caſſita 50
Cerva 56
Cerva & leo 58
Cerva & vitis *ibid.*
Cicada & formicæ 114
Citharœdus 84
Cochleæ 70
Columba 102
Columba & cornix 104
Cornix & corvus *ibid.*
Corvus ægrotans 112
Corvus & ſerpens 88
Culex & leo 116
Cornix & canis 86

Cyg-

Cygnus 66

D.

Deceptor 18
Dives 104

E.

Equus & asinus 106

F.

Felis & gallus 8
Felis & mures, 28
Fiber 32
Formica 94
Formica & columba 38
Fures 84

G.

Galli 122
Galli & perdix 82
Gallina auripara 116
Gallina & hirundo 100

H.

Herus & canes 24
Hinnulus 52
Hirundo & cornix 68
Hœdus & lupus 82, 118
Homo & canis 110
Homo perfractor statuæ *ibid.*
Homo & satyrus 108

I.

Jactator 16
Impossibilia promittens 16
Inimici 26
Jupiter 90. 92

L.

Leo, asinus & vulpes 36
Leo & lupus 64
Leo & rana 36
Leo & ursus 30
Leo & vulpes 115
Lepores 92
Lepores & ranæ 52
Lignator & Mercurius 42
Lupus & grus 122
Lupus & ovis 92
Lupus & vetula 118

M.

Malignus 16
Maritus & uxor 82
Medicus & ægrotans 30
Mercurius 90
Mercurius & statuarius 78
Mercurius & Tiresias 80
Monedula 88
Monedula & columbæ *ibid.*
Morsus à cane 24
Mulier & ancillæ 70
Mulier & gallina 24
Mulier venefica 70
Mulier & vir ebrius 66
Mulus 112
Muscæ 78
Mustela 72

O.

Olitor & canis 60

P.

Paſtor 104
Paſtor & lupus 62
Paſtor & mare 46
Pavo & monedula 50
Philomela & accipiter 6
Piſcator 76,112
Piſcator & cerrus 106
Piſcatores 14,18
Puer & mater 46
Pulex 56
Punica & malus 48

R.

Ranæ 20,74,124

S.

Senex & mors 20,124
Serpens 102
Serpens & agricola 110
Serpens & cancer 62
Simius & delphis 76
Singularis & vulpes 50
Sus & canis 60,62

T.

Talpa 48
Teſtudo & aquila 56
Thunnus & delphin 30
Tubicen 120

V.

Vates 38
Vermis & vulpes 114
Veſpertilio & muſtela 94
Veſpertilio, rubus & mergus 40
Veſpæ & perdices 48
Viator 44
Viatores 72,96
Vulpes 10,12
Vulpes & crocodilus 12
Vulpes & hircus 6
Vulpes & leo 8
Vulpes & lignator 108
Vulpes & rubus 10
Vulpes & ſimius 22

ΕΚ ΤΩΝ ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΥ

Εἰκόνων, Μύθοι.

Φοιτῶσιν οἱ μῦθοι παρὰ τὴν Αἴσωπον ἀγαπῶντες· αὐτὸν, ὅτι αὐτῶν ὀπιμελεῖται. Ἐμέλησε μὲν γὰρ καὶ Ὁμήρῳ μύθων, καὶ Ἡσιόδῳ, ἔτι δὲ καὶ Ἀρχιλόχῳ τοῖς Λυκάμβου· ἀλλὰ Αἰσώπῳ πάντα τὰ τῶν ἀνθρώπων ἐκμεμύθωται. καὶ λόγων τοῖς θηρίοις μεταδέδωκε λόγων ἕνεκα· πλουσιωτέραν γὰρ ἐκκόπτει, καὶ ὕβρεις ἐλαύνει, καὶ ἀπάτην. καὶ ταῦτα λέων τις αὐτῷ ὑποκρίνεται, καὶ ἀλώπηξ, καὶ ἵππος, νὴ Δία· καὶ δὴ καὶ ἡ χελώνη ἀγωνιᾷ ὑφ' ὧν τε παιδιὰ μαθητὰς γίνεται τῶν βίᾳ πραγμάτων. ἐυδοκιμοῦντες δὲν οἱ μῦθοι διὰ τὴν Αἴσωπον, φοιτῶσιν ὅπη τὰς δύρεις τὸ σοφὸν, τανίαις αὐτὸν ἀναδήσαντες, καὶ στεφανώσαντες αὐτὸν θαλλῷ στεφάνῳ· ὁ δὲ οἶμαι πινὰ ὑφαίνῃ μῦθον· τὸ γὰρ μειδίαμα τῷ προσώπῳ, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ κατὰ τῆς γῆς ἐσχῶτες, τοῦτο δηλοῦσιν. Οἶδεν ὁ ζωγράφος, ὅτι αἱ τῶν μύθων φροντίδες ἀνειμένης τῆς ψυχῆς δέονται. φιλοσοφεῖ δὲ ἡ γραφὴ καὶ τὰ τῶν μύθων σώματα, καὶ θηρία συμβάλλουσα ἀνθρώποις, πρέπει γὰρ τῷ Αἰσώπῳ, ἀπὸ τῶν ἐκείνου σκηνῆς συμπάσασα. κορυφαία δὲ τῆς χορᾶς ἡ Αλώπηξ γέγραπται· ἐξῆς γὰρ αὐτῇ ὁ Αἴσωπος διακονῶν τῶν πλείστων ὑποθέσεων, ὥσπερ ἡ κωμῳδία τῷ Δαῷ.

ÆSO-

ÆSOPI
FABULÆ.

Aquila & vulpes.

AQuila & vulpes initâ amicitiâ prope habitare decreverunt, amicitiam familiaritate confirmantes. Itaque aquila super alta arbore nidum affixit: vulpes verò in proximis arbustis filios peperit. Ad pabulum igitur aliquando vulpe profectâ, aquila cibi inopiâ laborans, devolans in arbusta, & filios hujus abreptans, unà cum suis pullis devoravit. Vulpes itaque reversa, & re cognitâ, non tam filiorum tristata est morte, quàm vindictæ inopiâ: quia enim terrestris esset, volucrem persequi haud poterat. Quare proculstans, quòd etiam impotentibus est facile, inimicæ maledicebat. Non multò autem post, capram quibusdam in agro sacrificantibus, devolans aquila partem victimæ cum ignitis carbonibus rapuit, & in nidum tulit. Vento autem vehementer tunc flante, & flammâ excitatâ, aquilæ pulli involucres adhuc cùm essent, assati in terram deciderunt: vulpes verò accurrens in conspectu aquilæ omnes devoravit.

Affabulatio.

Fabula significat, eos qui amicitiam violarint, licet

ΑΙΣΩΠΟΥ

ΜΥΘΟΙ.

Αἰτὸς καὶ ἀλώπηξ.

Αἰτὸς καὶ ἀλώπηξ φιλιωθέντες, πλησίον ἀλλήλων οἰκεῖν ἔγνωσαν, βεβαίαν φιλίας πεῖραν ποιούμενοι τῷ συνήθειαν. ὁ μὲν οὖν ἐφ' ὑψηλῆ δένδρου τὴν καλιὰν ἐπήξατο, ἡ δ' ἀλώπηξ εἰς τοὺς ἐγγὺς θάμνους ἐπικυροποιήσατο. ὅθεν νομίζω οὖν ποτε τὴν ἀλώπεκα φροντιδίσης, ὁ αἰτὸς τροφὴν ὅπουρῶν, καταπτὰς ὅθεν τοὺς θάμνους, καὶ τὰ τέκνα ταύτης ἀνεσπάσας, ἅμα τοῖς αὐτοῦ νεοττοῖς ἐδειπνήσατο. ἡ δ' ἀλώπηξ ἐπαναλθοῦσα, καὶ τὸ συμβὰν μαθοῦσα, ἔτυσεν ὅτι τὰ μὲν τέκνα ἰωιάθη θανάτῳ, ὅσον ὅτι τὰ τῆς ἀμωμήτου ὄπωρα χρυσία γαρέσα, πλησὸν διώκειν οὐχ οἷά τε ἦν· διὸ καὶ πόρρωθεν ζῶσα, τῶν ὁ καὶ τοῖς ἀδυνάτοις ἐστὶν ὄλυτερον, τὸ ἐχθρὸν κατηρᾶτο. ἡ πολλῷ δ' ὕστερον, αἰγά τινων ἐπ' ἀγρὸν θυόντων, καταπτὰς ὁ αἰτὸς, μίρ ἐκ τῶν θυμάτων σὺν ἐμπύροις ἁρπάξειν ἥρπασεν, καὶ πὶ τὸν νεοττιὰν ἤγαγεν. ἀνήμεν δὲ σφοδρὸν πνεύσαντος τυκαῦτα, καὶ φλογὸς ἀναδοθείσης, οἱ αἰτιδεῖς ἀπήνεσαν ἐπὶ τυφλὸν ὄντες, ὁπλισθέντες εἰς γῆν κατέπεσον, ἡ δ' ἀλώπηξ ὁπισθαμοῦσα, ἐν ὄψει τῷ αἰτῷ πάντας κατέφαγεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φιλίαν παρασπεισθέντες, κρὸν

licet ab affectis injuria fugiant ultionem ob impotentiam, divinum tamen supplicium non depulsuros.

Aquila & scarabeus.

LEpus aquila insectante in lustrum scarabei profugit, rogans ut ab eo servaretur. Scarabeus autem rogabat aquilam nè occideret supplicem, obtestans ipsam per maximum Jovem, nè scilicet contemneret parvitatem ejus. Illa verò iratâ alâ percussit scarabeum, & leporem arreptum devoravit. At scarabeus & cum aquila volavit, ut nidum ejus disceret; ac jam profectus ova ejus devoluta disrupit. Illa autem quum gravè existimaret, si quis hoc aulus fuisset, & in altiore loco secundo nidificasset, & illic rursus scarabeus pariter hanc affecit. Sed aquila inops consilii penitus, ascendit ad Jovem (in ejus enim tutela esse dicitur) & in ipsis genibus tertiam fœturam ovorum posuit, deo ipsa commendans, & supplicans ut custoditet. Scarabeus autem è stercore pilula facta ascendit, & in sinum Jovis eam dimisit. Jupiter verò cùm surrexisset ut simum excuteret, ova quoque projecit oblitus, quæ & contrivit dejecta. Cognito autem à scarabeo quod hæc feciſſet ut aquilam ulciscereturr (nam non modo scarabeum illa injuria affecit, sed & in Jovem ipsum impia fuit) reversæ aquilæ ait Jupiter, scarabeum esse qui mœstitiæ causa fuerit, & certe jure fuisse. Nolens igitur genus aquilarum rarescere, consuluit scarabeo ut aquilæ conciliaretur. Eo autem non parente, Jupiter in aliud tempus aquilarum transmutavit partum, cum scarabei non appareant.

Affabulatio.

Fabula significat, nullum contemnendum; præsertim cum non sit quisquam, qui lacessitus se ulciſci non queat.

Phi-

ἢ ἐκ τῆς ἀδικημάτων φήμης τιμωρίαν δι' ἀδίνειαν, ἀλλ' ἢ γε θείαν δίκην ὑφιστάσης.

Αἰσὼπος ἢ κάνθαρος.

Λαγὼς ὑπ' ἀετοῦ διωκόμενος πρὸς καίπιον κανθάρῳ κατέφυγε, δεόμενος ὑπ' αὐτοῦ σωθῆναι. ὁ δὲ κάνθαρος ἠξίει ἢ ἀετὸν μὴ ἀνελεῖν ἢ ἱκέτην, ὀρκίζων αὐτὸν τὸν μιγέντα Διὶ, ἢ μᾶλλον μὴ καταφρονῆσαι τῆς μικρότητος αὐτοῦ. ὁ δὲ μὴ ἐφορῶν τὴν πτῆνα ῥαπίσας ἢ κάνθαρον, ἢ λαγὼν ἁρπάσας κατέφαγεν. ὁ δὲ κάνθαρος τὴν ἀετοῦ συμπτῶσιν, ὡς ἢ καλιὰν τίκτειν καταμαθεῖν, καὶ δὴ φυλάξας, τὰ ὠὰ τίκτοντα κατακυλίσας διέφθειρε. τοῦ δὲ Διὸς ποιησαμένου, εἴ τις τῶν τολμώντων, καὶπ' ἀετοτόκῳ πόθῳ πεφθέντων νεοττοποιήσαιμεν, καὶ κεῖ πάλιν ὁ κάνθαρος τὰ ἴσα τῶν πρὶν διήκειν. ὁ δὲ ἀετὸς ἀμηχανήσας τοῖς ὅλοις, ἀναβὰς ὅθι ἢ Διὶ (τοῦτο γὰρ ἱερὸς ἦν) λέγεται) τοῖς αὐτοῦ γόνασι ἢ πρίπιν γενόμενος ὠὰ ἔθηκε, τῷ θεῷ ταῦτα παρακαθήμενος ἐκ ἀκαιρίας φυλάττειν. ὁ κάνθαρος δὲ κόρακα σοφίσας ποιήσας, ἐκ ἀναβὰς ὅθι τῶ κόλπῳ ἢ Διὸς ταύτην καθῆκεν· ὁ δὲ Ζεὺς ἀναστὰς ἐφ' ἅπ ἢ ὄνθον ἀποπαξάσθαι, ἐκ τὰ ὠὰ διέρριψεν ἐκλαδόμενος, ἃ ἐκ σωθῆναι πεσόντα. μισῶν δὲ πρὸς ἢ κανθάρου, ὅπ ταῦτ' ἔδρασε ἢ ἀετὸν ἀμυνόμενος· οὐ γὰρ μὰ ἢ κάνθαρον ἱκέτην μόνον ἀδικῆσαι, ἀλλὰ ἐκ εἰς ἢ Δία αὐτὸν ὑβρίσαι πρὸς τὸν ἀετὸν, εἶπεν ἀληθέστατα, κάνθαρον εἶναι τὸν λυπηρὸν, ἐκ δὲ ἐκ δικαίως λυπεῖν. μὴ βουλόμενος οὖν τὸ γένος τὸ τῆς ἀετοῦ παντελῶς σωζεσθῆναι τῷ κανθάρῳ διαλαχὰς πρὸς τὸν ἀετὸν διέδαι. τῶ δὲ μὴ πεισθέντι, ἐωᾶν ἐκ καιρὸν ἔτιτον ἢ τῆς ἀετῶν μετοίκησιν τοιεῖν, ἡνίκα ἂν μὲ φαίνωνται κάνθαροι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, μηδένὶς καταφρονεῖν, λογιζόμενός ὡς οὐδείς ἐστιν, ὃς πολυπλακιδίοις, οὐκ ἂν δυνηθείη ἑαυτῷ ἐπαμῦναι.

Philomela & accipiter.

PHilomela ſuper arbore ſedens de more canebat. Accipiter autem videns, ac cibi indigens, advolans corripuit. Quæ cum occidenda eſſet, orabat accipitrem nè devoraretur: neque enim ſatis eſſe ad accipitris ventrem implendum; ſed oportere ipſum cibo egentem ad majores aves converti. Accipiter autem reſpondens ait, Sed ego certè amens eſſem, ſi qui in manibus paratus eſt, cibo dimiſſo, quæ non videntur perſequar.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, pleroſque homines eodem modo eſſe inconſultos, qui ſpe majorum quæ incerta ſunt, quæ in manibus habentur amittant.

Vulpes & hircus.

VUlpes & hircus ſitientes in puteum deſcenderunt. Sed poſtquam biberunt, hirco indagante aſcenſum, vulpes ait, Confide, utile quid in utriuſque etiam ſalutem excogitavi: ſi enim rectus ſteteris, anteriores pedes parieti firmaveris, & cornua pariter in anteriorem partem inclinaveris, cùm percurrerim ipſa per tuos humeros & cornua, & extra puteum illinc exſiluerim, & te poſtea extraham hinc. Ab hirco autem ad hoc prompte officio præſtito, illa cum ex puteo ſic exſiluiſſet, exſultabat circum os lætans: hircus autem ipſam accuſabat, quod tranſgreſſa fuerit conventiones. Illa autem, Sed ſi tot, inquit, mentes poſſideres, quot in barba pilos, non ante deſcendiſſes quàm aſcenſum conſideraſſes.

Affa-

Ἀηδὼν καὶ ἱέραξ.

Ἀηδὼν ὅτι δίνδρε καθεζομένη, καὶ τὰ εἰωθότα ᾄδειν. ἱέραξ δὲ θεασάμενος, καὶ τροφῆς ὄπερ ἐστὶν, σωθῆναι ὀπτὰς· ἡδὺ ἀναιρεῖσθαι μέλλουσα, ἐδέετο τοῦ ἱέρακος μὴ βρῶσθαι αὐτὴν· μηδὲ γὰρ ἱκανὴν εἶναι ἱέρακι γαστέρα πλῆσαι· δεῖν δ' αὐτὸν τρέφεσθαι ὑπ' ἐμοῦ, ὅτι τὰ μείζω ἡμῖν ὀρνέα θηρᾶν. ὁ δὲ ἱέραξ ὑπολαβὼν, εἶπεν, ἀλλ' ἔγωγε ἄφρον ἀνεῖλον, εἰ τινὸς ἕνεκα χρείαν ἐπίμηλον τρεφὼν ἀφεῖς, τὰ μὲν φανόμενά που διώκειν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων οἵτινες ἀλόγοις εἰσὶν, οἱ δὲ ἐλπίδα πλειόνων ἀδήλων, τὰ ὑπ' χερσὶ θηρεύομενοι.

Ἀλώπηξ καὶ τράγος.

Ἀλώπηξ καὶ τράγος διψῶντες εἰς φρέαρ κατέβησαν. μὴ δὲ τοῦ πιεῖν, τῷ τράγῳ σκεπτομένῳ τίνι ἀποδρᾷ, ἡ ἀλώπηξ ἔφη, δάσει, χρήσιμόν τι καὶ εἰς τοῦτο ἀμφοτέρους σωτηρίαν ὀπτηνύσασα. εἰ γὰρ ὄρθιος σταθεὶς ἔδοι ἐμοῦ θρῴδεις τῷ ποδῶν τῷ πίχυ θορυσθείσεις, ἐς τὰ κέρατα ἐμοίας εἰς τέμενος ἔδειν κλινεῖς, ἀναδραμοῦσα διὰ τῷ ὤμων αὐτὴ καὶ τῶν ἐς κεράτων, ἐξω τοῦ φρέατος ἐκεῖθεν πηδήσασα, καὶ σὲ μὴ τοῦτο ἀναπαύσουσι τοῦδεν. τοῦ δὲ τράγου θορὸς τοῦτο ὑπομένοντος ὑπηρετησαμένου, ἐκείνην τοῦ φρέατος ὕστερος ἐκπηδήσασα, ἐσκίρτα πρὸς τὸ χαίρειν ἡδομένη· ὁ δὲ τράγος αὐτὸν ἐμέμφετο, ὡς παρεκαίνεσαν τὰς συνθήκας. ἡδ' ἀλλ' εἰ τοσαύτας, εἶπε, φρένας ἐκέκτησο, ὁπόσας ἐν τῷ πώγωνι τρίχας, ἐ θορότερον ἂν κατέβης, πρὶν ἢ τῶν ἀποδυσκιψάσθαι.

Affabulatio.

Fabula significat, sic prudentem virum oportere prius fines altius considerare rerum, deinde sic ipsas aggredi.

Vulpes & leo.

VUlpes cùm nunquam vidisset leonem, cum ei casu quodam occurrisset, primum sic timuit, ut fermè moreretur; deindè cum secundo vidisset, timuit certè non tamen ut priùs: tertio autem cùm ipsum vidisset, sic contra eum ausa est, ut & accederet & colloqueretur

Affabulatio.

Fabula significat, conversatione terribilia quoque accessu facilia fieri.

Felis & gallus.

FElis comprehenso gallo, cum rationabili causa eum volebat devorare: Cæterum accusabat ipsum, dicendo, molestum esse hominibus nocte clamantem, neque permittentem somno frui. Eo verò respondente ad illorum utilitatem id se facere, ut ad consueta opera excitarentur: rursus felis causam afferebat, quod impius esset erga naturam, cum marte ac sororibus coëundo. Eo autem & hoc ad utilitatem dominorum facere dicente, cum multa ipsis hinc ova pariantur: felis præfatus, sed si tu multis abundas evidentibus responsionibus, ego tamen jejunus non persistabo, ipsum devoravit.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔστω καὶ τὸν ἀφρονίμων ἄνδρα δεῖ πρόπαν τὰ τίλη σκοπεῖν τὰ πρακτέα, εἶτ' ἔστιν αὐτοῖς ἐγχειρεῖν.

Ἀλώπηξ καὶ λέων.

Ἀλώπηξ μία πω θεασαμένη λέοντα, ἐπειδὴ κατὰ τύχην αὐτὴν σωλώτησε, τὸ μὲν πρῶτον ἔπτηξε, ὡς μικρὸν καὶ ἀποθανεῖν· ἔπειτα τὸ δεύτερον θεασαμένη, ἐφοβήθη μέν, ἠκολούθησε δὲ τὸ πρότερον· ἐν τρίτῳ δὲ τῶν θεασαμένη, ἔστιν αὐτῷ κατὰ θάρρησιν ἦλθε καὶ προσελθοῦσα διελέχθησαν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἡ συνήθεια καὶ τὰ φοβερὰ τῶν πραγμάτων οὐ πρόσπτα ποιεῖ.

Λιμὸς καὶ ἁλιεὺς.

Ἀπὸ λιμὸς συλλαβὼν ἁλιεύτρια, μετ' ὀλίγον τὸν αἰτίας ἠξιώθη καταφαγεῖν· καὶ δὴ κατηγορῶν αὐτοῦ, λέγων, ὡς ὀλιγοὺς εἰς τοὺς ἀνθρώπους, νύκτωρ μόνον καὶ μὴ συλλαμβάνων ὕστερον τυγχάνειν. τὸν δ' ἁλιέα λογισάμενον, ὅτι τῇ ἐκείνου ὠφελείᾳ τοῦτο ποιεῖ, ὡς ὅτι τὰ σωθῆναι τῆς ἴργων ἐγείρεται· πάλιν ὁ λιμὸς αἰτίαν ἐπέφερεν, ὡς ἀσιτίας εἰς τὸν ἡ φύσις, μητρὶ καὶ ἀδελφαῖς συμπαγύμενον· τὸν δ', καὶ τοῦτο πρὸς ὠφέλειαν τῆς δυνατὸν θεράπειν φήσαντα, πόλλων αὐτοῖς ἐφόδιον ὠῶν τικτούσην· ὁ λιμὸς εἶπεν, ἀλλ' ἢ σὺ γε πόλλων δὲ πορεῖς οὐ προσώπων ἁπλογίαν, ἴσχυε μέν τοι ἀπρεπῶς ἐμοῦ, τοῦτον κατεδοιήσατο.

Affabulatio.

Fabula significat, pravam naturam peccare volentem, si non verisimili cum prætextu facere id possit, aperte tamen malignari.

Vulpes.

VUlpes laqueo capta, cum abscissa cauda evasisset, non vivendam præ pudore existimabat vitam. Decrevit itaque & aliis vulpibus hoc idem persuadere, ut communi malo suum celaret dedecus. Et jam omnibus collectis, suadebat caudas abscindere, quod non indecens solum hoc membrum sit, sed & supervacuum onus appensum. Respondens autem ex ipsis quædam ait, Heus tu, nisi tibi hoc conduceret, nobis non consuleres.

Affabulatio.

Fabula significare videtur, pravos homines non benevolentiâ in propinquos consulere, sed propter suam ipsorum utilitatem.

Vulpes & rubus.

VUlpes sepe conscensa, cum lapsa, casura foret, apprehendit in adjutorium rubum. Quamobrem cum pedibus suis illius aculeis laceratis doleret, ad eam dixit, Hei mihi, confugi enim ad te tanquam ad auxiliatorem, sed tu pejus me tractâsti. Sed ergâsti, heus tu, inquit rubus, quæ me apprehendere voluisti, qui omnes apprehendere soleo.

Affabulatio.

Fabula significat, sic & homines esse stultos, qui

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἡ φύσις ἀλλοιοῦται εἰς ἕξιν, εἰ μὴ μαλ' ὀλίγοι σωφρονεῖν προσέχομεν. ἀπροσκαλύπτως γὰρ μᾶλλον ποιηρεύεται.

Ἀλώπηκες.

Ἀλώπηξ ἐν παιδιᾷ ληφθεῖσα, καὶ δοκιμαζομένη τῷ ἱερᾷ διαφθεῖσα, ἀδίκως τὸν αἰσχύνης ἕνεκα τὸν βίον ἐγκαλεῖ, καὶ τὰς ἄλλας ἀλώπηκας τοῦτ' αὐτὸ πάσχειν, ὡς ἂν τῷ κοινῷ πάθει τὸ ἴδιον συγκαλύψειεν ἁμάρτημα. καὶ δὴ πᾶσαι ἀφροίσασαι, παρῄνει τὰς ἱερὰς δοκιμάζειν, ὡς ἐκ ἀπιστεῖ μόνον τοῦτο τὸ μέλος ὄν, ἀλλὰ καὶ φεύγει τὸν βάρος προσιστάμενον. ὑπολαβοῦσα δέ τις αὐτῶν εἶπεν, ὦ αὗται, ἀλλ' εἰ οὐ σοὶ τοῦτο προσέφερεν, ἐκ ἂν ἦν μὴ αὐτὸ σωτηρίαν ἔλαβεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ σοφοὶ τὴν ἀνθρωπίνην, διὰ ἰσότητα τὰς πρὸς τὰς πόλεις ποιοῦνται συμβολίας, διὰ τὸ αὐτοῖς συμφέρον.

Ἀλώπηξ καὶ βάτος.

Ἀλώπηξ φεύγουσα ἀναβαίνουσα, ἐπειδὴ ὀλισθήσασα κατεπίπτειν ἔμελλεν, ἐπελάζετο πρὸς βοήθειαν βάτου· καὶ δὴ τὰς πόδας ὑπὸ τοῖς ἀκάνθοις κέντροις αἱμάξασα καὶ ἀλησάσα πρὸς αὐτὴν εἶπεν, εἶμοι, κατεφυγοῦσά μοι ὅπῃ σε ὡς ὅπῃ βοηθόν, σὺ χεῖρον διέθηκας· ἀλλ' ἰσφάλης, ὦ αὗτη, φησὶν ἡ βάτος, ἐμὲ βλαβεῖσα ὑπολαβοῦσαν, ἅπασι πάντων ὑπολαμβάνουσαν εἶναι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὅσοις καὶ τῆς ἀνθρώπου μέτεστι,

ὅσοι

qui ad eos auxilii gratiâ accurrunt, quibus magis injuria afficere natura insitum est.

Vulpes & Crocodilus.

VUlpes & crocodilus contendebant de nobilitate. Cùm multa autem crocodilus superba de progenitorum narrâsset splendore, quod exercitationum principes fuerint; vulpes respondens, ô amicissime, ait, sed si ipse nihil dicas, tamen ex cute videris, quàm antiquis temporibus sis exercitatus.

Affabulatio.

Fabula significat, mendaces viros res ipsas arguere.

Galli & perdix.

GAllos quidam habens domi, emptam quoque perdicem cum illis pasci dimisit: qui quum ipsam verberarent ac expellerent, illa tristabatur valde, existimans ut alienigenam hæc se pati à gallis: quum verò paulò post & illos videret pugnare, & seipsos cædere, mœrore soluta ait, Sed quidem posthac non trisiabor, videns & ipsos pugnare inter se.

Affabulatio.

Fabula subindicat, quod prudentes facilè ferant ab alienis injurias, quum ipsos videant neque à suis abstinere.

Vulpes.

VUlpes in domum mimi profecta, & singula ipsius vasa perscrutata, invenit & caput larvæ

ὅσοι βουθοῖς φορτηγίχυσιν, οἷς τὸ ἀδικεῖν μᾶλλον ἥμε-
ρωται.

Ἀλώπηξ καὶ κροκόδειλος.

Ἀλώπηξ καὶ κροκόδειλος ἀμφισβήτουν περὶ γενεᾶς· πολλὰ δὲ τῆς κροκοδείλου ὑπερήφανα πρὸς τῆς φερούσης διιξιόντος καμπρότητος, ὡς γεγομνασταρχηκότων· ἡ ἀλώπηξ ὑπολαζῶσα, ἔφη, εἶπον ἀλλὰ καθ' μὲ λέγεις, ἀλλ' ὑπὸ τῆς δίρμεσλός γε φαίνῃ, ἐς ὁπλαιῶν ἐπὶ τῆς γεγομνασμένος.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τῆς βδελυρίας ἀνδρῶν ἔλεγχος τὰ φερόμενα γίνεται.

Ἁλιεὺς καὶ πέρδιξ.

Ἁλιεύς τις ἦγεν ὅπι τῆς οἰκίας, φερεάμβος καὶ πέρδικα, συνοικοῦσι ἀφηκατέμενεν. τὴν δὲ πυθόμενον, αὐτὸν, καὶ ἀπολαυσιοῦντα, ἐκεῖνος ὑθύμῳ σφόδρα, νομίζοι ὡς ἀλκύονα ταῦτα παίσχειν ὑπὸ τῆς ἁλιεντρυόνων. ὡς δὲ μικρὸν, καὶ ἐκεῖνος ἐώρακα μαχομένους, καὶ ἀνθρώπους πόντους, τῆς λύκης ὀπολυθεῖς, εἶπεν. ἀλλ' ἴσως ὑπὸ τῆς νῦν λυπήσομαι, ὁρῶν καὶ αὐτοὺς μαχομένους ἀλλήλοις.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φεύγοντες ῥᾳδίως φίλους τοὺς παρὰ τῆς ἀλλοτρίαν ὕζρεις, ὅταν αὐτοὺς ἴδωσι μηδὲ τῆς οἰκείων ἀπεχομένους.

Ἀλώπηξ.

Ἀλώπηξ εἰς οἰκίαν ἐλθοῦσα ὑπερῴτου, καὶ ἴκασα τῆς αὐτῆς σκευῶν διερβυσμένην, ὅδρα καὶ καταλιὼν μορμο-

λυκίῳ

væ ingenioſe fabricatum: quo & accepto manibus, ait, ô quale caput, & cerebrum non habet!

Affabulatio.

Fabula in viros magnificos quidem corpore, ſed animo inconſultos.

Carbonarius & fullo.

CArbonarius in quadam habitans domo, rogabat ut & fullo accederet & ſecum cohabitaret. Fullo autem reſpondens ait, Sed non hoc poſſem ego facere: timeo enim nè quæ ego dealbo, tu fuligine repleas.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, omne diſſimile eſſe inſociabile.

Piſcatores.

PIſcatores trahebant verriculum: quod cum grave foret, gaudebant & exſultabant, multum ineſſe prædæ exiſtimantes: ſed quum in littus ipſum traxiſſent, piſcéſque paucos quidem, ſed lapidem in eo permagnum inveniſſent, triſtari & mœrere cœperunt, non tam piſcium paucitate, quàm quod & contraria ante animo præſumpſerant. Quidam autem inter eos natu grandior dixit, Nè triſtemur, ô ſocii; nam voluptati, ut videtur, ſoror eſt triſtitia: & nos igitur oportebat tantum ante lætatos omnino aliqua in re etiam triſtari.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, non oportere triſtari fruſtrà ſpe.

λυκίᾳ δὲ φυᾶς κατασκιάσασ μόλιν· ἣν καὶ ἀναλαβοῦσα ἡ χήρη, ἔφη, ὦ τέκνον, καὶ ἐγκέφαλον ἂν ἔχει.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ ὅτι μεγαλοφυεῖς μὲν τὴν φύσιν, χρῆσθαι δὲ ψυχλὸν ἀλογίστως.

Ἀνθρακοῦς καὶ γναφεύς.

Ἀνθρακοῦς ἐπί τινος οἰκῶν οἰκίας, ἠξίου καὶ γναφέα παρεγενόμενον αὐτῷ σωοικῆσαι· ὁ δὲ γναφεὺς ὑπολαβών, ἔφη, ἀλλ' οὐκ ἂν τῦτο δυναίμην ἐγώγε ποιῆσαι· δείδια γάρ, μή πως αὖθις ἐγὼ λθκαίνω, αὐτὸς ἀσβόλης πλησθείς.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶν τὸ ἀνόμοιον ἀκοινώνητον.

Ἀλιεῖς.

Ἁλιεῖς εἶλον σαγλώνη· βαρείας δὲ αὐτῆς οὔσης, ἔχαιρον καὶ ἐσκίρτων, σολλὼ δὴ τὸ ἄγραν νομίζοντες, ὡς δ' ὅτι τῆς ἠϊόνος ταύτην ἀνασύροντες, πᾶν μᾶλλον ἰχθύων ἔυρον ὀλίγως, λίθον δή· ἐκ αὐτῆ παμμιγῆ, ἀθυμεῖν ἤρξαντο καὶ ἀλύειν, ὅ τοσοῦτον ἐπὶ τῇ πᾶν ἰχθύων ὀλιγότητι, ὅτον ὅπ καὶ παναντία σφᾶς ὑπαλήφασιν. εἷς δέ τις ἐξ αὐτοῖς φρισβύτερος εἶπε, μὴ ἀχθώμεθα, ὦ ἑταῖροι· τῇ γὰρ ἡδονῇ, ὡς ἔοικεν, ἀδελφή ὀδύνη ἡ λύπη· καὶ ἡμᾶς ἂν ἴδοι τοσαῦτα πεπονθότας, πάντως τι καὶ λυπηθῆναι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὁ δεῖ λυπεῖσθαι ὀπὶ ταῖς ἀτυχίαις.

Κύμ-

Jactator.

VIr quidam peregrinatus, deindè in ſuam patriam reverſus, aliáque multa in diverſis viriliter geſſiſſe locis jactabat, atque etiam Rhodi ſaltâſſe ſaltum, quem nullus ejus loci potuerit ſaltare: ad hoc & teſtes qui ibi interfuerunt dicebat ſe habere. Quidam autem ex iis qui aderant reſpondens, ait, Heus tu, ſi verum hoc eſt, non eſt tibi opus teſtibus. En Rhodus, en & ſaltus.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, niſi prompta rei demonſtratio ſit, omnem ſermonem vanum eſſe & ſupervacuum.

Impoſſibilia promittens.

VIr pauper ægrotans & malè affectus, quum à medicis deſperatus eſſet, deos rogabat, pollicens ſi ſanitatem ſibi rurſus reſtituiſſent, centum boves ipſis oblaturum eſſe in ſacrificium. Uxore autem ejus rogante, Et ubi tibi hæc ſi convalueris? ille ait, Putas enim ſurgere me hinc, ut dii hæc à me repetant?

Affabulatio.

Fabula ſignificat, multos facilè polliceri, quæ rè comprobare non ſperent.

Malignus.

VIr malignus ad eum qui in Delphis eſt ivit Apollinem, tentaturus ipſum. Atque ideo comprehenſo paſſerculo manu, & eo veſte contecto, ſtetitque proximè tripodem, ac rogavit deum dicendo, O Apollo,

Κομπαστής.

Ἀνήρ τις ὑπεδημήσατο, εἶτα δὲ πάλιν παρῆλθε· καὶ ἑαυτῷ γὰρ ἐπανιὼν ἔλεγεν, ἄλλα τε πολλὰ ἐν διαφόροις ἀνδραγαθήμασι χώρας ἐκόμπαζε, καὶ δὴ καὶ τὴν Ῥόδον πεπηδηκέναι πήδημα, οὗ ἀδύνατον ἦν ἐπ' αὐτῷ δυνατὸς ἂν εἶναι πηδῆσαι· παρὼν τοῦτο ἀκούσας τῶν ἐκεῖ παρόντας ἔλεγεν ἔχειν. ἦν δὲ παρόντων τῶν ἐπιτηδείων, ἐφ' ᾧ ἔστω, εἰ ἀληθὲς τοῦτ' ἐστὶν, ἀδύνατον δεῖν σοι μαρτύρων· ἰδοὺ Ῥόδος, ἰδοὺ καὶ τὸ πήδημα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐὰν μὴ παρόντων ἢ τὸ παράγγελμα ὑποδείξῃς ἢ, πᾶς λόγος ἀνεπιτήδειος ἐστιν.

Ἀδυνάτα ἐπαγγελλόμενος.

Ἀνὴρ πένης νοσῶν καὶ κακῶς διακείμενος, ἐπειδὴ παρῆλθε τῶν ἰατρῶν ἀπηγόρευσε, τῶν θεῶν ἐδεῖτο, ὡς εἰ τὴν ὑγίειαν αὐτῷ πάλιν ἐπανελθεῖν ποιήσειαν, ἱκανὴν ὅσας αὐτοῖς παρασείσειν ὑπερεσχυμένος εἰς θυσίαν· τῆς δὲ γυναικὸς αὐτῷ πυθομένης, ᾧ πῶς σοι ταῦτα ὑπισχνῇ; ἐκεῖνος ἔφη, οἵαν γὰρ ἀναξηναί με ἐντεῦθεν, ἢ οἱ θεοὶ ταῦτα μὲ ἀπαιτήσωσιν;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ ῥᾳδίως καταγγέλλουσι, ἂν τελέσωσιν ἃ παρασκευάσουσιν.

Κακοπράγμων.

Ἀνὴρ κακοπράγμων εἰς τὸ ὂν Δελφοῖς ἦκεν Ἀπόλλωνα, θεασάμενος τὸν βωμόν. καὶ δὴ λαβὼν σφαῖραν ἐν τῇ χειρὶ, καὶ τοῦτο τῇ ἑαυτοῦ σκιᾷ πατάσας, ἴσχι τι τοῦ τρίποδος ἐγγίσας, καὶ ἅμα τὸ θεὸν, λέγων, Ἀπολ-

pollo, quod manibus fero, utrum vivum eſt an mortuum? Nam ſi mortuum diceret, vivum oſtenſurus erat paſſerculum: ſin vivum, ſtatim ſuffocatum mortuum illum offerret. Sed deus malignâ ipſius cognitâ mente ait, Utrum vis, heus tu, facere, facito: penes te enim eſt illud facere ſive vivum quod continet, ſive mortuum oſtendere.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, deum neque decipi poſſe, neque quicquam eum latere.

Piſcatores.

PIſcatores egreſſi ad venationem, cum multo tempore defatigati nihil cepiſſent, & admodum triſtabantur, & diſcedere apparabant: ſed ſtatim thunnus, maximo quodam inſectante piſce, in navigium ipſorum inſiluit: quo capto, læti abiere.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, ſæpe quæ ars non præbuit, ea donâſſe fortunam.

Deceptor.

VIr pauper ægrotans vovebat diis, ſi evaderet, boves centum in ſacrificium oblaturum. Sed dii tentaturi à morbo liberarunt. At ille ſurgens, quoniam bobus carebat, ex paſta boves centum à ſe formatos in ara poſitos ſacrificavit. Sed dii ipſum ulturi, in ſomniis adfuerunt ei, dicentes, Abi ad littus ad eum locum; illic enim Atticas mille drachmas invenies. Ille autem excitatus, lætus & alacer ad demonſtratum locum perrexit, aurum diſquirens. Sed illic in piratas incidit, ab ipſiſque compre-

λον, ὁ μὲν χεῖρας ἔφερε, πότερον ἴμπτην ὄζειν, ἢ ἄπτην; βυλόμενος ὡς εἰ μὲν ἄπτην εἴποι, ζῶν αἰναδεῖξαι τὸ στρυθίον· εἰ δ' ἴμπτην, ὄλυδις ἀποπνίξας, νεκρὸν ἐκεῖνο φορεσιενεκεῖν. ὁ δέ γε θεὸς τὴν κακότεχνον αὐτῷ γνῶσ ἐπίνοιαν, εἶπεν, ὁπότερον, ὦ ἄνθρωπε, βυλῇ ποιῆσαι, ποίησον· παρὰ σοὶ κεῖται νῦν τοῦτο φράξαι, ἤτοι ζῶν ὁ κατέχεις, ἢ νεκρὸν ὑποδείξαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὸ θεῖον ἀπαραλόγιστον καὶ ἀνάλαθητον.

Ἀλιεῖς.

Ἁλιεῖς ἐξελθόντες εἰς ἄγραν, ἐπειδὴ πολὺν χρόνον παλαιπωρήσαντες, οὐδὲν εἶλον, σφόδρα τε ἀθύμων, καὶ ἀναχωρῆσαι παρεσκευάζοντο. ὁ δὲ δαίμων ὑπὸ τῶν μειζόνων διακόπτεσθαι ἐχθύων, εἰς τὸ πλοῖον ὠθοῦντι εἰσήλατο· οἱ δὲ τοῦτον λαβόντες, μισθὸν ἡδονῆς ἀνεχώρησαν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις ἃ μὴ τύχη παρίσχει, ταῦτα τύχη διωρήσατο.

Φίναξ.

Ἀνὴρ πένης νοσῶν, ηὔξατο τοῖς θεοῖς, ἂν διασωθείη, βοῦς ἑκατὸν εἰς θυσίαν φορεσίσειν. οἱ δὲ θεοὶ πειρᾶσαι τοῦτο βυλόμενοι, τῷ πάθει ἀπήλλαξαν· ὁ δὲ ἀναστὰς, ἐπειδὴ βοῶν ἠπόρει, γραπτὰς βοῦς ἑκατὸν πλάσας, ὅτι τῷ βωμῷ θείς ἀλοκαύτωσιν· οἱ δὲ θεοὶ βυλόμενοι αὐτὸν ἀμύνασθαι, ὅταν ὀπτήσαντες αὐτὰ, ἔπιον, ἀπέλθοι εἰς τὸν αἰγιαλὸν εἰς τοῦτον τὸν τόπον· ἐκεῖ δ' Ἀττικὰς χάλκας εὑρήσει. ἐκεῖνος δὲ διϋψωθείς, σὺν ἡδονῇ καὶ σπουδῇ πρὸς τὸν ὑποδεικθέντα τόπον ἀφίκετο, τὸ χρυσίον διερευνῶν.

comprehensus est. Captus ergo ut dimitteretur, piratas orabat, mille auri talenta daturum ipsis promittens. Sed cùm non crederetur, abactus ab ipsis, divenditus est mille drachmis.

Affabulatio.

Fabula significat, mendaciis hominum inimicum esse Deum.

Rana.

RAnæ duæ in palude pascebantur, æstate autem siccatâ palude, illâ derelictâ quærebant aliam: exterum profundum invenerunt puteum. Quo viso altera alteri inquit, Descendamus, heus tu, in hunc puteum. Illa respondens ait, Si igitur & hic aqua aruerit, quomodo ascendemus?

Affabulatio.

Fabula declarat, non oportere inconsideratè res aggredi.

Senex & mors.

SEnex quondam incisis in monte lignis, ac in humeros elevatis, ubi multam viam oneratus ivit, defessus & deposuit ligna, & mortem ut veniret invocabat. At morte illico adstante, & causam rogante quare se vocâsset, senex ait, Ut onus hoc sublatum imponeres mihi.

Affabulatio.

Fabula significat, omnem hominem vitæ studiosum esse: & licet infinitis periculis immersus videatur mortem appetere; tamen vivere multo magis quam mori eligere.

ὑπ' αὐτῆς σωληφθῆναι. ἀλλὰ ἤδη ἀφιεμένου τοῦ πέρδικος ἐδόκει, χάλκεα χρυσίᾳ πάλαιτα δώσειν αὐτῇ ὑπεσχημένου· ὡς δ' οὐκ ὄπισθεν ἀπαχθείς ὑπ' αὐτῶν, ἀπεμπολήθη χαλκέως δραχμῶν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοῖς ψεύδεσι τῆς ἀνθρώπων ἐμπλεκόμενον τὸ θεῖον.

Βάτραχοι.

Βάτραχοι δύο ἐν λίμνῃ ἐνέμοντο. θέρους δὲ ξηραινθέντος τῆς λίμνης, ἐκείνω καταλιπόντε ἐπὶ ἄλλην ἐτέραν· καὶ δὲ ἐλθεῖν ἐδεήθησαν φρέατι. ὅπερ ἰδὼν ἕτερος ἐκάτερος φησὶ, συγκατάβηθι, ὦ ἑτοῖε, εἰς τόδε τὸ φρέαρ· ὁ δὲ ὑποκλαύσας εἶπεν, ἂν ἓν τὸ ἐνθάδε ὕδωρ ξηρανθῇ, πῶς ἀναβησόμεθα;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἀ δεῖ ἀπειρισκέπτως πρᾶγμα τῆς πράξεως.

Γέρων καὶ θάνατος.

Γέρων ποτὲ ξύλα τιμὰν ἐξ ὄρους, καὶ τὸ φόρτον ἀερόμενος, ἐπεδὴ πολλὸν ὁδὸν ἐπῆλθε βεβαρημένος ἐδάδιστε, ἀπειρηκὼς, ἀπέθετό τε τὰ ξύλα, καὶ τὸν θάνατον ἐβόησεν ἐπικαλεῖτο. τοῦ δὲ θανάτου δεῦρο ὁπηδέντος, καὶ τοῦ αἰτίαν συνθανουμένου δι' ἣν, αὐτὸν καλοῖεν, ὁ γέρων ἔφη, ἵνα τὸν φόρτον τοῦτον ἄρας ὁπηδῇς μοι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶς ἄνθρωπος φιλόζωος ὤν, καὶ μυρίοις κινδύνοις περιπεσὼν δεδιὼς θανάτου ὁπηδεῖ· ὅμως τὸ ζῆν πολὺ πρὸ τοῦ θανάτου αἱρεῖται.

Anus & medicus.

MUlier anus dolens oculos, conduxit medicum quendam mercede, conventione factâ, si se curaret, pactam mercedem ei daturam; sin autem minime, nihil daturam. Aggressus est igitur medicus curam: quotidie verò accedens ad vetulam, & oculos ei ungens, quum illa nequaquam videre posset eâ horâ ob unctionem, ipse vas aliquod ex domo auferens quotidiè discedebat. Anus igitur suam supellectilem videbat singulis diebus minui adeò, ut tandem omnino sanatæ nihil relinqueretur. At medicus quam jam pactam pecuniam ab ea efflagitaret, ut quæ purè jam videret, & testes adduceret, Magis, ait illa, nunc nihil video. Nam quum oculis laborabam, multa mea in mea videbam domo; nunc autem quum me tu videre inquis, nihil omnino ex illis video.

Affabulatio.

Fabula significat, pravos homines ex iis quæ agant, ignaros contra seipsos argumentum afferre.

Agricola & filii ipsius.

AGricola quidam vitâ excessurus, ac volens suos filios periculum facere de agricultura, vocatis ipsis ait, Filii mei, ego jam è vita discedo: vos autem si quæ in vinea à me occultata sunt quæsieritis, invenietis omnia. Illi igitur rati thesaurum illic defossum esse, omnem vineæ terram post interitum patris defoderunt: & thesaurum quidem non invenerunt, sed vinea pulchrè fossa, multiplicem fructum reddidit.

Affa-

Γραῦς ἰατρός.

Γραῦς ἀλγοῦσα τοὺς ὀφθαλμοὺς, εἰσκαλεῖτό τινα τῶν ἰατρῶν ὑπισχνουμένη, ὡς εἰ μὴ θεραπεύσειεν αὐτὴν, τὸν ὁμολογηθέντα μισθὸν αὐτῇ δώσειν· εἰ δὲ μὴ, μηδὲν δώσειν. ἐπιχειρησάσης οὖν τοῦ ἰατροῦ τῇ θεραπείᾳ· καθ' ἡμέραν δὲ φοιτῶντος ὡς παρ' αὐτὴν, ἐξ οὗ ὀφθαλμοὺς αὐτῇ χοίων, ἐκείνης μισθαμοῦς ἀναβλέπειν ἐχούσης τὰ ἅπαντα ἐκείνων ὑπὸ τῆς χείσεως, αὐτὸς ἐν τῇ τῆς οἰκίας σκευῶν ἀφαιρούμενον ἑσημέραν ἀπῄει. ἡ μὲν οὖν γραῦς πρὸ ἑαυτῆς ὠφελείαν ἐποιεῖτο καθ' ἑνόρων ἐλαττουμένων ὅτι πορρωτάτω, ὡς καὶ τέλος παντάπασιν αὐτῇ θεραπευθείσῃ μηδὲν ὑπολειφθῆναι τῶν ἰατρῷ τὰς συμφωνηθέντας μισθὸς αὐτῷ ἀπαιτοῦντος, ὡς καθαρῶς βλέπουσαν ἤδη, καὶ τὰς μάρτυρας παραγαγόντος, μᾶλλον μὲν οὖν, εἰ ἦν ἐκείνη, ταυτὶ ἀδυπετῶ βλέπω. νῦν μὲν γὰρ τὰς ὀφθαλμὰς ἐνόσουν, σοὶ δὲ ἡμῶν κρίνω ἑαυτῆς ἥκιστα ὀφλεῖν οἰκίαν· νῦν δ' ὅτι μὲν οὐ βλέπειν φῂς, ἀδυπετῶ ὁρῶ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ πονηροὶ πρὸ ἀνθρώπων ἐξ ὧν πράττουσι, λανθάνειν καθ' ἑαυτῶν τὸν ἔλεγχον ὀπτῶσι.

Γεωργὸς καὶ παῖδες αὐτοῦ.

Γεωργός τις μέλλων καταλύειν τὸν βίον, καὶ βουλόμενος τοὺς ἑαυτοῦ παῖδας πεῖραν λαβεῖν τῆς γεωργίας, προσκαλεσάμενος αὐτοὺς, ἔφη, παῖδες ἐμοὶ, ἐγὼ μὲν ἤδη τὸν βίον ἀπέχειμι· ὑμεῖς δὲ ἄφροντιστοῦ ἐμοὶ ἐλεύθερον ἀκρυπτὴ ζητήσαντες, εὑρήσετε πάντα. οἱ μὲν οὖν οἰηθέντες θησαυρὸν ἐκεῖ που κατορωρύχθαι, πᾶσαν τὴν τῆς ἀμπέλου γῆν μὴ ἀποβάσιν τοῦ πατρὸς κατίσκαψαν· καὶ θησαυρὸν μὲν οὐ κατέτυχον, ἡ δὲ ἄμπελος καλῶς σκαφεῖσα πολλαπλασίονα τὸν καρπὸν ἀπέδωκεν.

Affabulatio.

Fabula significat, laborem thesaurum esse hominibus.

Herus & canes.

VIr quidam à tempestate in suo suburbio deprehensus, primum oves comedit, dehinc capras. Tempestate autem invalescente, & operarios boves jugulatos comedit. Canes verò his visis, dixerunt inter se. Sed fugiamus nos hinc: Si enim operariis bobus herus noster non abstinet, quomodo nobis abstinebit?

Affabulatio.

Fabula significat, eos maxime fugere & cavere oportere, qui nè suis quidem abstinent.

Mulier & gallina.

MUlier quædam vidua gallinam habebat, singulis diebus ovum sibi parientem: rata vero si plus gallinæ hordei projiceret, bis parituram die, hoc fecit. Sed gallinâ pinguefactâ, nè semel quidem die patere potuit.

Affabulatio.

Fabula significat, eos qui ob avaritiam plurium sunt appetentes, & quæ adsunt admittere.

Morsus à cane.

MOrsus à cane quidam medicaturum circuibat quærens. Cùm autem occurrisset quidam ei, & cognoscere quod quærebat, Heus tu,

ὅπως, εἰσωζέσθαι βούλῃ, λαζὼν ἄρτον, καὶ τύπτε τὸ αἶμα τῆς πληγῆς ἐκμάξας, τῷ δακόντι κυνὶ φαγεῖν δόῃς. κἀκεῖνος γελάσας ἔφη, ἀλλ' εἰ τοῦτο ποιήσω, δεῖ με ὑπὸ πάντων τῶν ἐν τῇ πόλει κυνῶν δηχθῆναι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ ἀνθρώπων οἱ πονηροὶ δύσεργοι τοῖς μισθοῖς, μᾶλλον ἀδικεῖν παρεσκεύασται.

Νεανίσκος ἐμπορεύεσθαι.

Ὑπό νεανίσκος μαγείρῳ παρακαθίσατο· καὶ δὴ τοῦ μαγείρου πρέπει τὴν οἰκείαν ἔργων ἀσχολουμένου, ἄτρακτόν μέρος τῆς κρεῶν ὑφελόμενον εἰς τὸ ταπέτιον καθῆκε κόλπον. ὅπερ ἐμφέντος τοῦ μαγείρου, καὶ τὸ κρέας ὀπίσω ἐπιστρέψαντος, ὁ μὲν εἰληφὼς ἄμυνε μὴ ἔχειν· ὁ δὲ ἔχων, μὴ εἰληφέναι. ὁ δὲ μάγειρος αὐθόρμητος τῇ κακουργίᾳ αὐτοῦ, εἶπεν, ἀλλὰ κἂν ἐμὲ λάθητε, τὸν γε ὀπτὸν κρέμασθαι στέγουσιν ἐπιστῆναι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι κἂν ἀνθρώπους ὀπτὸν κρεμῶντες λάθωμεν, ἀλλὰ τόν γε θεὸν λήσομεν.

Ἐχθροί.

Ὑπό τινες ἀλλήλους ἐχθραίνοντες, ὀπὶ τῆς αὐτῆς νεὼς ἔπλεον· ὧν ἄτρακτος μὲν ὀπὶ τῆς πρύμνης, ἄτρακτος δὲ ὀπὶ τῆς πρῴρας ἐκάθητο. χειμῶνος δὲ ὀπιγενομένου, καὶ τῆς νεὼς μελλούσης κατὰ βυθίζεσθαι, ὁ ὀπὶ τῆς πρύμνης τὸ κυβερνήτιον ἥρετο, πότερον τὸ μέσον τῆς πλοίου φεύγειν μᾶλλον καταβαπτίζεσθαι. τοῦ δὲ τὴν πρῴραν εἰπόντος, ἀλλ' ἡμῖν οὐκ ἔστι λυπηρὸν, εἶπεν, ὁ θάνατος, εἰ γε ὁρᾶν μέλλω σου ἐμοῦ τὸ ἐχθρὸν ἀποθνήσκοντα.

Ἐπὶ

Affabulatio.

Fabula significat, multos homines nihil suum nocumentum curare, si modo inimicos suos videant ante se malo affectos.

Felis & mures.

IN domo quadam cum multi essent mures, felis eo cognito ivit eo, ac eorum singulos captos devorabat. At illi quotidie quum se absumi viderent, dixerunt inter se, Ne posthac infra descendamus, ne penitus intereamus. Nam si felis non potest huc venire, nos salvi erimus. Sed felis cum non amplius mures descenderent, statuit apud se per astutiam eos decipiens evocare. Cæterum cum pessulum quendam conscendisset, de eo se suspendit, & mortuum simulabat. Ex muribus autem quidam acclinatus, visoque eo, ait, Heus tu, etsi saccus fieres, non te adibo.

Affabulatio.

Fabula significat, prudentes homines, cum aliquorum pravitatem experti fuerint, non amplius eorum falli simulationibus.

Vulpes & simius.

IN concilio quondam irrationalium animalium saltavit simius: & approbatus, rex ab ipsis electus est. Vulpes autem ei invidens, ut in casse quodam carnem vidit; simium secum illuc duxit; quod invenisset ipsa thesaurum illum dicens non tamen & uti eo, quippe quem lex regi tribueret: atque hortata est ipsum, ut regem thesaurum accipere. At ille inconsiderate profectus, & captus à casse,

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων εἰσὶν τῆς ἰδίας βλάβης φροντίζοντες, εἰ τοῦ ἰχθύος μόνον ἴσασι φειδόμενοι.

Αἶλουρος καὶ μύες.

Ἐν οἰκίᾳ τινὶ πολλῶν μυῶν ὄντων, αἶλουρος τοῦτο γνοὺς ἦλθεν εἰσιὼν ἐπὶ τὴν ἐσθῆτα, καὶ καθήκοντα αὐτοῦ συλλαμβάνων κατήσθιεν, οἱ δὲ κατ' ὀλίγον ἑαυτοὺς ἀναλισκομένους ὁρῶντες, ἔφασαν φεύγειν ἀλλήλους, μηκέτι κατὰ τὸν καταλυσμὸν, ἵνα μὴ παντάπασιν ὀλοθρεύωμεθα· τοῦ γὰρ αἰλούρου μὴ δυναμένου δοῦλον ἐξ ἐλευθέρου, ἡμεῖς σωθησόμεθα. ὁ δὲ αἴλουρος μηκέτι τοὺς μῦς κατιόντων, ἔγνω δι' ὑποψίας αὐτοὺς σοφιζόμενον ἐκκαλέσασθαι· ἐπεὶ δὲ ὑπὸ παντὸς ἀλυπήτους ἑαυτὸν ἀναβαίνειν ἀπῄρησε, καὶ φερσιποίητο νικηθὲν ἦν. τοὺς δὲ μυῶν τις παρακύψας, καὶ ἰδὼν αὐτὸν, ἔφη, Οὔτε, καὶ νῦν δύλαξ ὢν, ἐ φοβησόμεθά σε.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοὺς ἀνθρώπους οἱ φρόνιμοι, ὅταν τῆς ἰδίας μεχανείας πειρασθῶσιν, οὐκέτι αὐτοῖς ἐξαπατῶνται ταῖς ὑποκρίσεσιν.

Ἀλώπηξ ἐπίκουρος.

Ἐν συνέδρῳ ποτὲ τοὺς ἀλόγων ζώων ἠρχήσατο πίθηκος, καὶ δοκιμήσας, βασιλεὺς ὑπ' αὐτοῦ ἐχειροτονήθη. ἀλώπηξ δ' αὐτοῦ φθονήσασα, ὡς ἐν τινι παγίδι κρέας ἐνέδρασατο, τὸ πίθηκι λαβεῖν, ἐνταῦθα παρῆλθε· ὡς δὲ μὴ αὐτὸ λέγουσα θησαυρὸν τοῦτον, μὴ μήποτε καὶ χρήσασθαι αὐτῷ τὴν βασιλικὴν δῶτον ὁ νόμος δίδωσι, καὶ φοβερὸς ἦν αὐτὸν, ἀπὸ δὲ βασιλέα, τὸν θησαυρὸν ἀνελέσθαι. ὁ δ' ἀπειρηκὼς πῶς φερσιλάθου, καὶ συλλη-

φθεὶς

casse, ut quæ decepisset, accusabat vulpem. Illa autem ei, O simie, cum talem tu habeas dementiam, imperium in bruta tenebis?

Affabulatio.

Fabula significat, eos qui actiones aliquas inconsulte aggrediuntur, in infortunia incidere.

Thunnus & delphin.

THunnus delphino persequente, magno impetu ferebatur. Cum capiendus esset, insciusob vehementem impetum decidit in insulam quandam. Ab eodem vero impetu & delphin cum eo ejectus est. Thunnus autem conversus, cum agentem animam delphinum vidisset, ait, Non amplius mihi mors molesta est, cum videam qui mihi causa fuit ipsius una mecum perire.

Affabulatio.

Fabula significat, facile miserias ferre homines, si eos qui illarum autores fuerunt, infeliciter agere videant.

Medicus & ægrotans.

MEdicus ægrotum curabat: ægroto autem mortuo, ille efferentibus dicebat, Homo hic, si vino abstinuisset, & clysteribus usus fuisset, non interiisset. Quidam autem ex his qui aderant respondens, ait, Optime, non oportebat te hæc nunc dicere cum nulla utilitas est, sed tunc admonere cum his uti poterat.

Affabulatio.

Fabula significat, oportere amicos tempore necessitatis præbere auxilia.

Aucupi

φθεὶς ὑπὸ τῆς παιδὸς, οὐκ ἐξαπατήσαντα, μιμήσατο τὸν ἀληθῶς κλαίοντα. ἡ δὲ πρὸς αὐτὸν, οὐ πιστεύω σοι μωρίαν ἔχοντι, τὴν ἀλήθειαν βασταζόντων.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ παροξύνοντες πολλάκις ἀπερισκέπτως ὑπὸ τῶν ἐργαζομένων, δυσχερέσι περιπίπτουσι.

Θεὸς καὶ ἀλφίτης.

Γέ τις διακόμενος ὑπὸ ἀλφίτου, καὶ πολλὰ τῷ θεῷ ὑπισχνούμενος, ἐπειδὴ κατελαμβάνετο ὑπὸ λιμοῦ, ἔλαθεν ὑπὸ σφοδρᾶς ῥύμης ἐκπεσὼν εἰς τὸν ποταμόν. ὑπὸ δὲ τῆς ὁμοίας ῥύμης καὶ ὁ ἀλφίτης αὐτῷ ἐφέπετο. ὁ δὲ θεὸς ὑπισχνεῖτο, ἢν λειποψυχοῦντα τὸν ἀλφίτην ἰδοιμι, εἶναι. οὐκ ἔτι μοι ὁ θάνατος λυπηρὸς, ὀφθεὶς τὸν αἴτιον γεγονότα μοι τούτου, ζῶν μοι ὑποθήσοντα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ῥᾳδίως τὰς συμφορὰς οἱ ἄνθρωποι φέρουσι, τοὺς τούτων αἰτίους δυσχεραίνοντες ὁρῶντες.

Ἰατρὸς καὶ νοσῶν.

Ἰατρὸς νοσοῦντα ἐθεράπευε· τῷ δὲ νοσοῦντι ὑπὸ θανάτου, ἐκεῖνος πρὸς τοὺς ἐκκομίζοντας ἔλεγεν, οὗτος ὁ ἄνθρωπος εἰ οἶνον ἀπέχετο, ἢ κλυσῆρσιν ἐχρῆτο, οὐκ ἂν ἐτεθνήκει. τῷ δ' παρόντων τινὰ λαβοῦσα τις, ἔφη, εἶπε, οὐκ ἔδει σε ταῦτα νῦν λέγειν, ὅτε μηδὲν ὠφελὸς ἐστιν, ἀλλὰ τότε παραινεῖν, ὅτε τούτοις χρῆσθαι ἠδυνάτο.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ τοῦ φίλου ἐν καιρῷ ἀνάγκης τὰς βοηθείας παρέχειν.

Auceps & vipera.

AUceps viſco accepto, & arundinibus, aucupatum exiit. Viſo autem turdo ſuper alta arbore ſedente, & arundinibus inter ſe in longitudinem conjunctis, ſurſum eum comprehenſurus ſuſpiciebat. Cæterum ignarus viperam dormientem conculcavit. Cum vero irata momordiſſet ipſum, ille jam agens animam dicebat, Me miſerum! alium enim captaturus, ipſe ab alio captus ſum ad mortem.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, eos qui proximis inſidiantur, ignaros ſæpe ab aliis id ipſum pati.

Fiber.

FIber animal eſt quadrupes, in ſtagnis plerumq; vitam degens, cujus pudenda dicunt uſui eſſe medicis. Hic igitur cum ab hominibus perſequentibus jam capiendus ſit, cognito cujus gratia petatur, abſciſſa ſua pudenda projicit perſequentibus, & ſic ſalutem conſequitur.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, eo modo homines prudentes pro ſua ſalute nullum habere reſpectum pecuniarum.

Canis & cocus.

CAnis irrumpens in culinam, & coco occupato, corde arrepto fugit. At cocus converſus, ut vidit ipſum fugientem, inquit, Heus tu, ſcito ubiubi fueris, me te obſervaturum: non enim mihi cor abſtuliſti, ſed dediſti potius.

Affa-

Ἰξὸς καὶ ἔχις.

Ἰξὸς ἰξὸν ἀναλαβὼν καὶ καλάμους, πρὸς ἄλσος ἐξῆλθεν. ἰδὼν δὲ κίχλας ἐφ' ὑψηλῆς δένδρου καθεζομένας, καὶ τοὺς καλάμους ἀλλήλοις ὀπὶ μήκους συναφάς, ἅτε πρὸς αὐτὰς συλλαβεῖν βουλόμενος ἐφίσταται. καὶ δὴ λαθὼν ἔχιν κειμένην ὑπὸ πόδας ἐπάτησεν. ἡ δ' ἐρεθισθεῖσα, καὶ δακοῦσα αὐτὸν, ἐκεῖνον ἤδη πλησιάζοντα ἴλιγγι, σύριγγι τε ἰσχὺν, ἔτερον δὲ θηρεύσαι βουλόμενον, αὐτὸς ὑφ' ἑτέρου ἁλῶναι εἰς θάνατον.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς πέλας ἐπιβουλεύοντες, λανθάνουσι πολλάκις ὑφ' ἑτέρων τὰ αὐτὰ πάσχοντες.

Κάτων.

Ὁ Κάτων ἔλεγεν, ὅτι τοὺς μὲν ἄλλους, ἐκ λιμναίας τὰ πολλὰ διαπαίζομεν, ἃ τὰ αἰδοῖα φασιν ἰατροῖς χρήσιμα εἶναι· ἐν ἐπιστήμῃ τινὰ ἀνθρώπων διακόπτοντες καταλαμβάνεται, γινώσκων ἃ χάριν διακόπτει, ἀποτιμῶν τὰ ἑαυτοῦ αἰδοῖα, ῥίπτει πρὸς τοὺν διώκοντας, καὶ ἅτω σωτηρίας τυγχάνει.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἅτω πρὸς ἀνθρώπων οἱ φρόνιμοι, τὰς ἑαυτῶν σωτηρίας ἀδίκοις λόγοις ἢ χρημάτων πείθονται.

Κύων καὶ μάγειρος.

Κύων εἰσδύσας εἰς μαγειρεῖον, ἐκ τοῦ μαγείρου ἀπελαυνόμενος, καρδίαν ἁρπάσας ἔφυγεν. ὁ δὲ μάγειρος ὑποτρέφειν. εἰς ἐδίωκεν αὐτὸν φεύγοντα, εἶπεν, ὦ οὗτος ἤδη σε ἔσπευδε ἂν λαβεῖν, φυλαξόμεθά σου τὸ λοιπὸν ἐμοῦ καρδίαν εἰληφὼς, ἀλλ' ἐμοὶ καρδίαν ἔδωκας.

Affabulatio.

Fabula significat, sæpe nocumenta hominibus documenta fieri.

Canis & Lupus.

CAnis ante stabulum quoddam dormiebat: cumq; lupus irrupisset, & devoraturus eum esset, rogabat ne tunc se mactaret. Nunc enim, inquit, tenuis sum, & macilentus: si autem parumper exspectaveris, mei domini facturi sunt nuptias, & ego tunc multa depastus pinguior ero, & tibi suaviori cibus fiam. Lupus igitur persuasus abiit. Post aliquot dies reversus, invenit superius super domus tecto canem dormientem, & stans inferius ad se vocabat, admonens eum fœderis. Et canis, At, lupe, si posthac ante stabulum me videris dormientem, non amplius exspectes nuptias.

Affabulatio.

Fabula significat, prudentes homines, cum aliqua in re periclitati salvi facti fuerint, cavere ab eo quamdiu vixerint.

Canis & gallus.

CAnis & gallus inita societate, iter faciebant. Vespera autem superveniente, gallus conscensa arbore dormiebat; at canis ad radicem arboris excavatæ. Cum gallus, ut assolet, noctu cantasset, vulpes ut audivit, accurrit. & stans inferius, ut ad se descenderet rogabat, quod cuperet adeo egregio cantu animal complecti. Quum autem is dixisset, ut janitorem prius excitaret ad radicem dormientem, ut cum ille aperuisset, descenderet,

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις τὰ παθήματα τοῖς ἀνθρώποις μαθήματα γίνονται.

Κύων καὶ λύκος.

Κύων ποτὲ ἐταύλισέ τινα ἐκάθευδε· λύκος δ' ὀπαδὸς ἐμόνει αὐτῷ, καὶ βοῦμα μέλλοντος θύεσθαι αὐτοῖ, ἐδέετο μὲν τοῦ κυνὸς αὐτὸν καταθύσαι. τοῦ δὲ φησὶ, λεπτός ἐστιν καὶ ἰσχνός· ἂν δ' μικρὸν ἀναμείνῃς, μέλλουσιν οἱ ἐμοὶ δεσπόται ποιήσειν γάμους, καὶ γὼ πολλὰ φαγὼν, παχύτερος ἔσομαι, καὶ σοὶ ἡδύτερον ζῶόμα γλυκάσομαι. ὁ μὲν οὖν λύκος ἀπελθὼν ἀπῆλθε. μεθ' ἡμέρας δ' ἐταπεινθὼν, εὗρεν ἀναδεδεμένον τὸν κύνα καθεύδοντα, καὶ τὰς κάτωθεν φωνὰς ἑαυτὸν ἐκάλει, ὑπομιμησκων αὐτὸν τῆς ζωοτικῶν. καὶ ὁ κύων, ἀλλ' οὐ λύκε, οὐ τὸ ὀπίσω σοὶ τῆς ἐταύλισέμα ἥδιος καθεύδοντα, μηδὲ γάμους ἀναμένῃς.

Ἐπιμύθιον.

Ὁμοῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῶν ἀνθρώπων, ὅταν σοί τι κινδυνεύσαντες ὠφελῶσι, διὰ βίου τοῦτο φυλάττουσιν.

Κύων καὶ ἀλεκτρυών.

Κύων καὶ ἀλεκτρυὼν ἑταιρείαν ποιησάμενοι, ὁδοιπορίας ἦσαν καταλαβόντες, ὁ μὲν ἀλεκτρυὼν δὴ δένδρεα ἐκάθευδεν ἀναβάς· ὁ δὲ κύων τοῦ ῥίζα τοῦ δένδρου κοίλωμα ἔχοντος. τοῦ δὲ ἀλεκτρύονος κατὰ τὸ εἰωθὸς νύκτωρ φωνούσης, ἀλώπηξ ἀκούσασα τοῦ ἀπὸ τοῦ δένδρου, καὶ στᾶσα κάτωθεν, τοῦ ἑαυτῇ καλεῖσθαι ἠξίει, ὑπομνήσειν γὰρ ἀγαθὴν εἶναι φωνὴν ζῶον ἔχον ἀποπάσασθαι. τοῦ δὲ εἰπόντος τὸν θυρωρὸν κοιμᾶσθαι ὑπόπτην ὄντα τοῦ ῥίζαν κεκαθεύδοντα, ὡς ἐκεῖνα ἀνοίξαντος

ret, & illa quærente ut ipsum vocaret, canis statim prosiliens eam dilaceravit.

Affabulatio.

Fabula significat, prudentes homines, inimicos insultantes ad fortiores astu mittere.

Leo & rana.

LEo audita aliquando rana valde clamante, vertit se ad vocem, ratus magnum aliquod animal esse: paruмper autem exspectando, ut vidit ipsam stagno egressam, accedens propius proculcavit.

Affabulatio.

Fabula significat, non oportere ante quam videas, auditu solo perturbari.

Leo & asinus & vulpes.

LEo & asinus & vulpes inita societate, egressi sunt ad venandum. Multa igitur præda capta, jussit leo asino ut divideret sibi. At ille tribus partibus factis æqualiter, ut eligerent eos hortabatur. Et leo ira percitus asinum devoravit. Inde vulpi ut divideret jussit. Illa vero in unam partem omnibus congestis, sibi minimum quiddam reliquit. Tum leo ipsi, Quis te, O optima, dividere sic docuit? Ea inquit, Asini calamitas.

Affabulatio.

Fabula significat, castigamenta hominibus esse aliorum infortunia.

Leo,

κατιλθεῖν, κἀκεῖνος ζητήσας αὐτὸν φανῆναι, ὁ κύων αὖθις πηδήσας αὐτῷ διαπέφαξεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φθόνιμοι τῶν ἀνθρώπων τοῖς ἐχθροῖς ἐπιλυόντας, πρὸς ἰσχυροτέρους πίπτειν παρασκευάζομεν.

Λέων καὶ βάτραχος.

Λέων ἀκούσας ποτὲ βατράχου μακρὰ βοῶντος, ἐπιστραφεὶς πρός τὸ φωνοῦν, ὑπέλαβε μέγα τι ζῶον εἶναι. προσμείνας δὲ μικρόν, ὡς εἶδεν αὐτὸν προελθόντα τῆς λίμνης, προσιλθὼν αὐτὸν κατεπάτησεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, μὴ δεῖν προσέχειν τοῖς ὄψεσι, διὰ ἀκοῆς μόνης ταράττεσθαι.

Λέων καὶ ὄνος καὶ ἀλώπηξ.

Λέων καὶ ὄνος καὶ ἀλώπηξ κοινωνίαν ποιησάμενοι, ἐξῆλθον πρὸς ἄγραν. πολλῆς δὲ θήρας συλληφθείσης, προσέταξεν ὁ λέων τῷ ὄνῳ διελεῖν αὐτοῖς. ὁ δὲ τρεῖς μερίδας ποιησάμενος ἐπὶ τὸν ἴσον, ἐκλέξασθαι τοὺς κρείττονας. καὶ ὁ λέων ὀργισθείς, τὸν ὄνον κατέφαγεν. εἶτα τῇ ἀλώπεκι μερίζειν ἐκέλευσεν. ἡ δ' εἰς μίαν μερίδα πάντα σωρεύσασα, ἑαυτῇ βραχύ τι κατέλιπεν. ᾧ ὁ λέων πρὸς αὐτήν, τίς σε, ὦ ξελτίση, διαιρεῖν ὕπως ὠδίδαξεν; ἡ δ' εἶπεν, τὸν ὄνον συμφορά.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἀφορμὴ γίνεται τοῖς ἀνθρώποις, τὰ τῶν πέλας ἀτυχήματα,

Λέων,

Leo & ursus.

LEo & ursus simul magnum nacti hinnulum de eo pugnabant. Graviter igitur à seipsis affecti, ut ex multa pugna etiam vertigine corriperentur, defatigati jacebant. Vulpes autem circumcirca eundo, ubi prostratos eos vidit, & hinnulum in medio jacentem, huno per medios utrosque percurrens rapuit, fugiensque abiit. At illi videbant quidem ipsum, sed quia non poterant surgere, Nos miseros dicebant, quod vulpi laboravimus!

Affabulatio.

Fabula significat, aliis laborantibus alios lucrari.

Vates.

VAtes in foro sedens, disserebat: quum autem superveniisset quidam derepente, & renunciasset quod domus ipsius fenestræ apertæ omnes essent, & quæ intus erant ablata omnia, exsiluit suspirans, & cursim ibat. At quum quidam vidisset ipsum currentem, Heus tu, inquit, qui alienas res præscire profiteris, tuas ipsius non prævaticinabare?

Affabulatio.

Fabula in eos qui suam vitam prave gubernantes, quæ nihil ad se attinent præscire conentur.

Formica & columba.

FOrmica sitiens descendit in fontem, ac tracta à fluxu, suffocabatur. Columba vero hoc viso, ramum

Αἶαι καὶ ἀρκτος.

ΛΕαινα ἀρκτον ὁμοῦ βυνοδύρῳ συντυχοῦσα, τοῦ τε τέκνου ἐμέμνητο. δεινῶς ἂν τότε ἀλλήλας διατιθέντες, ὡς ἐκ τῆς πολλῆς μοχθηρίας καὶ σκοτοδινιάσας, ἀπαυδήσαιτε ἕκαστον. ἀλωπηξ δὲ κύκλῳ περιθοῦσα, πεπαικυίας αὐτὰς ἐδόκει, ἐπὶ τοῦνδυρον ἐν τῷ μέσῳ κείμενον, τοῦτο διὰ μέσου ἀμφοῖν διαδραμοῦσα καὶ ἁρπάσασα, φθάσασα ὤχετο. εἰ δὲ βλέποντες μὴ αὐτὸ, μὴ δυνάμενοι δὲ ἀναιρεῖσθαι, δήλαιοι ἡμῖν, εἶπεν, ὅπερ δὴ ἀλώπεκα ἐμοχθήκαμεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἄλλων κοπιώντων, ἄλλοι καρπαίνουσι.

Μάντις.

ΜΑντις τις ἀγορᾶς καθήμενος, διελήγετο. ὑπιστάντος δέ τινος αὐτῷ καὶ ἀπαγγέλλοντος, ὡς αἱ τῆς οἰκίας αὐτοῦ θυρίδες ἀνεπεπταμένῃ τε πᾶσαι εἶεν, καὶ πάντα καὶ ἔνδον ἐφορμῷεν· ἀνιστάμενός τε σπεύδοι, καὶ δρομαῖος ἦλθε. περιχανόντα δέ τινα αὐτὸν διασκώπτων, ὦ ἑταῖρε, εἶπεν, ὁ τὰ μὲν ὀπίσω πράγματα προορώμενος ἀπαγγελλόμενος, τὰ σαυτοῦ δὲ προσόμματα οὐ βλέπεις;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος τοὺς τὰ μὲν ἀλλότρια βίον φαύλως διοικοῦντας, τὰ δὲ μηδὲν αὐτοῖς προσηκόντων προνοεῖσθαι πειρωμένους.

Μύρμηξ καὶ σπερμολόγοι.

ΜΎρμηξ δρυφώσας καταβαὶν εἰς πηγὴν, πεσοῦσαν ὑπὸ τοῦ ῥόμβου ἀπεπίνετο. σπερμολόγοι δὲ τοῦτο διασκώπτοντες,

ramum arboris decerptum in fontem projecit, super quo sedendo formica evasit. Auceps autem quidam post hoc calamis compositis ad columbam comprehendendam ibat. Hoc autem viso formica aucupis pedem momordit: qui dolens & calamos projecit, & ut columba statim fugeret autor fuit.

Affabulatio.

Fabula significat, oportere benefactoribus gratiam referre.

Vespertilio & rubus & mergus.

VEspertilio & rubus & mergus inita societate, mercatoriam decreverunt vitam agere. Itaque vespertilio argentum mutuata, deposuit in medium, rubus vestem secum accepit, mergus tertius æs, & enavigarunt. Tempestate autem vehementi orta, & navi eversa, omnibus perditis, ipsi in terram evaserunt. Ex illo igitur mergus littoribus semper assidet, num quopiam æs ejiciat mare. Vespertilio vero creditores timens, interdiu non apparet, sed noctu ad pabulum exit. Rubus prætereuntium vesti inhæret, quærens sicubi suam cognoscat.

Affabulatio.

Fabula significat, in ea quibus iucumbimus, in posterum nos recidere.

Ægrotus & medicus.

ÆGrotus quidam à medico rogatus, quomodo valuisset, Plus, ait, quam oportteret, sudasse. Ille autem bonum ait hoc esse. Secundo vero ab ipso iterũ rogatus quomodo habuisset, Horrore correptum, ait, valde concussum fuisse. Ille & hoc bonum esse ait. Tertio rursum rogatus quomodo valuisset, ait, In interea tem

σαμένη, κλαῖνα δ' ὑδρία πρὸς λῦσε, εἰς ἣ πηγὴν ἔρριψεν, ἐφ' ᾗ ἕζεσθαι ὁ μύρμηξ δικαιοῦσθαι. ἐξοῦσής δέ τις μὴ τοῦτο τὸν κάλαμον ζωοῦσθαι, ὅτι τὸ ἣ πρὸς ἐργάζεσθαι συλλαβεῖν δύναται· τοῦτο δ' ὁ μύρμηξ ἐποίησεν, ἣ τὴν ἐξοῦσαν πόδα ἔλαβεν. ὁ δὲ ἀληθὲς, τὰς τε καλάμους ἔρριψε, καὶ τὴν πρὸς ἐργάζεσθαι αὐτὴν φυγεῖν ἐποίησεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ τοῖς ἐυεργέταις χάριν ἀποδιδόναι.

Νυκτερὶς καὶ βάτος καὶ ἄθυια.

Νυκτερὶς καὶ βάτος καὶ ἄθυια ἰταμίαν ποιησάμενοι ἐμπορικὴν διέγνωσαν βίον ζῆν. ἡ μὲν οὖν νυκτερὶς ἀργύριον δανεισαμένη, καθῆλεν εἰς τὸ μέσον· ἡ δὲ βάτος ὠδήτια μισθωσαμένη ἑαυτῆς ἔλαβεν. ἡ δὲ ἄθυια τρίτη χαλκὸν, καὶ ἀπέπλευσαν. χειμῶνος δὲ σφοδροῦ γενομένου, καὶ τῆς νεὼς ἀνατραπείσης, πάντα ἀπολέσαντες, αὐτοὶ δὴ ἡ γλῶ διενοήθησαν. ἐξ ἐκείνου τοίνυν ἡ μὲν ἄθυια τοῖς αἰγιαλοῖς ἀεὶ παιδεύεται, μή ποτε ἡ χαλκὸν ὀφείλῃ θαλάττα. ἡ δὲ νυκτερὶς τοῦ δανειστοῦ φοβουμένη, τὰς μὲν ἡμέρας ἀφανὴς, νύκτωρ δ' ὅλη πέμπει ἔξοδον. ἡ δὲ βάτος τῆς τῶν παριόντων ἐνδύσεως ἀπολαμβάνεται, εἴ τις ἢ οἰκείαν ὄπωπεν ζητοῦσα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοὺς ἃ σπουδάζομεν, τότε μὲν ὑστερον ἀπολαμβάνομεν.

Νεανίου καὶ ἰατροῦ.

Νεανίου τινὸς καὶ νόσῳ τῇ ἰατροῦ ἐρομένου, ὅπως διατρίβοι, πλέον ἢ πρὸς τὸ δέοντος ἰδρῶντος· ὁ δὲ ἀγαθὸν εἶναι τοῦτ' ἔφη. ἐν δευτέρῳ δὲ παρ' αὐτὸν πάλιν ἐρωτηθεὶς, ὅπως ἔχοι, φρίκῃ συσχεθεὶς, ἔφη, σφοδρῶς διατετρίχθαι. ὁ δὲ καὶ τοῦτ' ἀγαθὸν εἶναι ἔφησεν εἶναι. ἐν δὲ τρίτῳ πάλιν ἐρομένου, ὅπως διαγοίτο, εἶπεν, ὑδέρῳ προσπεπλάκθαι.

rentem incidisse. Ille & hoc rursus bonum ai esse. Inde ex domesticis quodam ipsum rogante Ut habes? Ego, ait, heus tu, præ bonis pereo.

Affabulatio.

Fabula significat, maxime ex hominibus odio nobis haberi, qui ad gratiam semper loqui studeut.

Lignator & Mercurius.

LIgnator quidam juxta fluvium suam amisit securim. Inops igitur consilii juxta ripam sedens plorabat. Mercurius autem intellecta causa, & miseratus hominem, urinatus in fluvium auream sustulit securim, & an hæc esset quam perdiderat, rogavit. Illo non eam esse dicente, iterum urinatus argenteam sustulit. Illo neque hanc esse suam dicente, tertio urinatus illam ipsam sustulit. Illo hanc vere esse deperditam dicente, Mercurius probata ipsius æquitate, omnes ei donavit. Ille profectus omnia sociis quæ acciderant, narravit. Quorum unus eadem facere decrevit, & ad fluvium profectus, & suam securim consulto demisit in profluentem, & plorans sedebat. Apparuit igitur Mercurius & illi, & causa intellecta ploratus, urinatus similiter auream securim extulit, & rogavit, an hanc amisisset. Illo lætabundo, &, Vere hæc est, dicente; perosus deus tantam impudentiam, non solum illam detinuit, sed ne propriam quidem reddidit.

Affabulatio.

Fabula significat, quantum justis deus auxiliatur, tantum injustis esse contrarium.

Asinus & hortulanus.

ASinus serviens olitori, quoniam parum comedebat,

ὁ δὲ καὶ τοῦτο πάλιν ἀγαθὸν εἶπεν εἶναι. εἶπε δὴ μικείων τινὸς αὐτὸν ἐφιστήσαι, ὅπως ἔχεις; ἐγὼ, εἶπεν, ὥσπερ, ὑπὸ τῆς ἀγαθῆς ὀπύλλυμαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι μάλιστα τὴν ἀνθρώπων δυσχερείαν, τὸν περὶ χάριν ἀεὶ βωμολόχους λέγει.

Ξυλοβόμων καὶ Ἑρμοῦ.

Ξυλοβόμου τις παρὰ τὸν ποταμὸν τὸ οἰκεῖον ἀπέβαλε πέλεκυν. ἀμηχανῶν τοίνυν παρὰ τὸν ὄχθον καθίσας ὠδύρετο. Ἑρμῆς δὲ μυθὸν τὴν αἰτίαν, καὶ εἰς ἐλέας τὸ ἄνθρωπον, κατελθὼν εἰς τὸ ποταμὸν χρυσοῦν ἀνήνεγκε πέλεκυν, καὶ εἰ τοῦτ' ἔστιν ὃν ἀπώλεσεν ἤρετο. τοῦ δὲ μὰ τὸν Δία φαμένου, αὖθις καταβὰς ἀργυροῦν ἀνεκόμισε, τοῦ δὲ μηδὲ τοῦτον εἶναι τὸ οἰκεῖον εἰπόντος, ἐκ τρίτου καταβὰς ἐκεῖνον τὸν οἰκεῖον ἀνήνεγκε. τοῦ δὲ τοῦτον ἀληθῶς εἶναι τὸν ἀπολόλοτα φαμένου, Ἑρμῆς ἀποδείξαντος αὐτῷ τὴν δικαιοσύνην, πᾶσαν αὐτὴν ἱδρύσατο. ὁ δὲ παρεκελεύσατο πάντα τοῖς ἑταίροις τὰ συμβάντα διηγεῖσθαι. ὧν εἷς τις τὰ ἴσα διαπραξάμενος ἐλθὼν ἐκάλει τὸν Ἑρμῆν· καὶ παρὰ τὸν ποταμὸν ἐλθὼν, καὶ τὴν οἰκείαν ἀξίνην ἐκπηδήσας ἀφεὶς εἰς τὸ ῥεῦμα, κλαίων ἐκάθητο. ἐπιφανεὶς δὲ ὁ Ἑρμῆς καὶ εἰπὼν, καὶ τὴν αἰτίαν μαθὼν τῆς θρηνίας, καταβὰς ὁμοίως χρυσῆν ἀξίνην ἐξήνεγκε, καὶ ἤρετο, εἰ ταύτην ἀπέβαλε. τοῦδε σὺν ὕβρει, καὶ ἀληθῶς ἔδ' ὄζε φήσαντος, μισήσας ὁ θεὸς τὴν πονηρίαν ἀπέδωκεν, ἐ μόνον ἐκείνῳ κατέσχεν, ἀλλ' ἔδε τὴν οἰκείαν ἀπέδωκεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὅσον τοῖς δικαίοις τὸ θεῖον συμπαίζει, τοσοῦτον τοῖς ἀδίκοις ἐναντιοῦται.

Ὄνος καὶ κηπωρός.

Ὄνος ὑπηρετέμενος κηπωρῷ, ἐποίει ὀλίγα μὲν ἔρ-

debat, plurimum laborabat, precatus est Jovem, ut ab olitore liberatus, alteri venderetur domino. Quum Jupiter exoratus, jussisset ipsum figulo vendi, iterum iniquiore animo perferebat quam prius, onera, & cœnum & tegulas ferens. Rursus igitur ut mutaret dominum rogavit, & coriario venundatus est. Pejorem itaque prioribus herum nactus, & videns quæ ab eo fierent, suspirando ait, Hei mihi misero, melius erat mihi apud priores heros manere; hic enim, ut video, & pellem meam conficiet.

Affabulatio.

Fabula significat, tunc maxime priores dominos à famulis expeti, quum de secundis periculum fecerint.

Auceps & galerita.

AUceps avibus struxerat laqueos, galerita vero hunc procul videns, rogavit, quidnam faceret. Eo urbem condere dicente, deinde procul regressо, & abscondito, galerita viri verbis credens, accessit ad casses & capta est. At aucupe accurrente, illa dixit, Heus tu, si talem urbem condis, non multos invenies incolentes.

Affabulatio.

Fabula significat, tunc maxime domos & urbes desolari, quum præfecti molesti fuerint.

Viator.

VIator multa confecta via, oravit, si quod invenerit, dimidium Mercurio ejus dedicaturum. Nactus igitur peram cariotarum & amygdalarum plenam, atque ea accepta, eas comedit. Sed cariotarum

ossa

δη, πλεῖστα δ' ἐμόχθη, νύξαλο τὴν Διὶ ὥστε τὴν κίπωρ
ἀπαλλαγεὶς ἐτέρᾳ ἀπεμπολησθῆναι δισπότῃ. Τὸ δὲ Διὸς
ἐπακοῦσαι, καὶ κιλδύσαι αὐτὸν κεραμεῖ πρᾳ-
δῶναι, πάλιν ἐδυσφόρησε πλέον ἢ πρότερον, ἀχθοφόρον,
καὶ πότε πιλεῖν, καὶ τοὺς κεράμους κομίζειν. πάλιν δ' ἀ-
μηχάνως τὸν δισπότην ἐκίνδυνε, καὶ βυρσοδέψῃ ἀπεμ-
πολᾶται. εἰς χεῖρονα τοίνυν τῆς προτέρου δισπότου
ἐμπεσὼν, καὶ ὁρῶν τὰ παρ' αὐτῷ προσπόμενα, μὴ φε-
νακίζῃ ἴφη, οἷόν τε πλανᾶσθαι, βέλτιον δῶ μοι παρὰ
τὸν προτέρους δισπότας μένειν· ἔτι γὰρ, ὡς ὁρᾷς, καὶ
τὸ δέρμα μου κατεργάσῃ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τότε μάλιστα τοὺς προτέρους
δεσπότας οἰκάτῃ ποθοῦσιν, ὅταν τὴν δευτέραν λάβωσι
σφαγήν.

Ὀρνιθοθήρας καὶ κορυδαλός.

Ὀρνιθοθήρας ὄρνισιν ἴζῃ παγίδας· κορυδαλὸς δὲ
τοῦτον πόρρωθεν ἰδών, ἐπωμώτατο, τί σοὶ ἐργά-
ζεται ἢ ἡ σὼλις κλίζειν φαμένῳ, εἶτα ἡ πρόρρωτέρω ἀπε-
χωρήσαντος τοῦ κυνηγοῦ, ὁ κορυδαλὸς τοῖς ἢ ἀνθρώ-
λόγοις πιθόμενος, προσελθὼν εἰς τὸν θηρεύτην. Τὸ δὲ
ὀρνιθοθήρα ὅπως ἐκμανόντος, ἐκεῖνος εἶπεν, ὦ ἑτ, εἰ
πιστεύσω πόλιν κτίζειν, ἀ πολλὰς διαφθείρεις ἐποικοδομάς.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τότε μάλιστα οἶκοι καὶ πόλεις
ἁλίσκονται, ὅταν οἱ προεστῶτες χαλεπαίνωσιν.

Ὀδοιπόρος.

Ὀδοιπόρος πολλὰ ἀνύσας ὁδὸν, νύξατο, εἰ ἄρα
δύσῃ τι, τοῦ ὕπνου τοῦτο τὸν Ἑρμεῖ ἀναθήσειν.
περιτυχὼν δὲ πήρᾳ μετὰ φοινίκων ἐ ἀμυγδάλων, τὸν τρό-
πον ἀναλόμενος, ἐκείνης μὲν ἴφαγε τὰ δὲ φοινίκων ὀστᾶ,

ossa & amygdalarum cortices super altari quodam imposuit, inquiens, Habes, O Mercuri, votum. Nam rei inventæ exteriora & interiora tecum partior.

Affabulatio.

Fabula adversus virum avarum, qui & deos ob cupiditatem fallit.

Puer & mater.

PUer ex literario ludo condiscipuli librum furatus, tulit matri. Quum ea vero non corripuisset, sed potius amplexata fuisset, provectus ætate cœpit & majora furari. In ipso autem furto aliquando deprehensus, ducebatur recta ad mortem. At sequente & lugente matre, ille carnifices orabat, ut pauca quædam matri colloqueretur in aurem. Quæ cum illico ori filii se admovisset, ille autem dentibus demorsam abscidit. Matre autem & aliis accusantibus, quia non solum furatus sit, sed jam & in matrem impius esset, ille ait, Hæc enim mihi perditionis fuit causa. Si enim quum librum furatus eram me corripuisset, non ad hæc usque progressus nunc ducerer ad mortem.

Affabulatio.

Fabula significat, eorum qui non in principio puniuntur in majus augeri mala.

Pastor & mare.

PAstor in maritimo loco gregem pascens, viso tranquillo mari, desideravit navigare ad mercaturam. Penditis igitur ovibus, & palmarum fructibus emptis, solvit. Tempestate vero vehementi facta, & navis in periculo cum esset ne submergeretur, omni onere ejecto in mare, vix vacua navi evasit incolumis. Post vero dies non paucos, transeunte quodam,

καὶ τὰ τῆδ' ἀμυδάλαν κιλύφη ὄπ' τιν ἀνέθηκε ζωμῶ, φάσας, ἀπίχειν ἄ Ἑρμᾶν ἢ ὄυχλῶ. τὸ γὰ δύρη δέηται τὰ ἐντὸς καὶ ἐντὰς πορὸς σι διαπέμπομαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρα φιλάργυρον, καὶ τοὺ διὰς πλουτιζίαν καταφρονίζόμενον.

Παῖς καὶ μήτηρ.

ΠΑῖς ἐκ διδασκαλέϊα ἢ τᾶ συμμαθητᾶ δέλτον κλέψας ἀπέδωκε τᾶ μητρί. τᾶς δ' μὰ ὄπποκ ἐξάσης, μᾶλλον μὰν ἐπόδεξαμένας, πορρῶν τᾶς χερόνος ἀγκάλοις καὶ τὰ μέζω κλάπτειν, ἐπαυτοφώρῳ δὲ ποτιλαβοῖσα, ἀπήγετο ἢ πορὸς θάνατον. τᾶς δὲ μητρὸς ἐκκωμώσας καὶ ὀλοφυρομένας, ἐκεῖν ἢ τᾶ δημίαν ἰδέτο βαχέα πικὰ τᾶ μητρὶ διαλεχθῆναι πορὸς τὸ ὦς. τᾶς δὲ ταχέως τᾶ ζώματος ἢ παιδὸς πορσθείσης, ἐκεῖν ἢ τὸ ὦς τοῖς ὀδοῦσι διαιὼν ἀπέλετο. τᾶς δὲ μητρὸς καὶ τᾶ ἄλλαν καταγορεώσαν, ὡς ἀ μόνον κίκλοφεν, ἀλλ' ἤδη καὶ εἰς τὼ μητέρα κοσίζεκεν, ἐκεῖν ἢ εἶπεν, αὐτὰ γὰ μοι τᾶς ἀπωλείας γέγονεν αἴτ ἢ. εἰ γὰρ ὅτε τὸ δέλτον ἐκεκλόφειν ἐπέπληξέ μοι, ἐκ ἂν μάχρι τύπτων χορέσας τὼ ἀγρίλιον ὄπ' ἢ θάνατον.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθ ἢ δηλοῖ, ὅτι τᾶ μὰ καλ' ἀρχὰς κολαζομένων ἐπὶ μέϊζον αὐξ ἀνᾷ τὰ κακά.

Ποιμὴν καὶ θάλασσα.

ΠΟιμὴν ἐκ παρὰ θαλάσσᾳ τύπῳ πόμενον ἰμῶν ἰαμβακὰ γαλωϊῶσαν τὼ θάλασσαν, ἐπιθύμησε πλέσαι πορὸς ἐμπορίαν. ἀπὶ μποκίας δ' τὰ σρίβατα, καὶ φοινίκων βαλάντιον σερεάμενος, ἀνήχθη. χειμῶν ἢ δὲ σφοδρὸς γενομένω, καὶ τᾶς νεὸς κινδυνευόσας βαπίζεδ, πάντα τὰ φόρτον ἐκβαλὼν εἰς τὼ θάλασσαν, μόλις κατῇ τᾶ νεὶ ἐπισάθη. μᾶ δ' ἀμέρας ἐπιλαμπούσας

quodam, & magis (erat enim id forte tranquillum) quietem admirante, ſuſcepto ſermone. Hic, ait, cariotas iterum, ut videtur, deſiderat, & propterea videtur quietum.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, calamitates hominibus documenta fieri.

Punica & malus.

PUnica & malus de pulchritudine contendebant. Multis contentionibus interim factis, rubus ex proxima ſepe audiens, Deſinamus, ait, O amicæ, aliquando pugnare.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, in præſtantiorum ſeditionibus viliſſimos etiam conari eſſe aliquid.

Talpa.

TAlpa cæcum animal eſt. Dixit igitur aliquando matri, Morum, mater, video: deinde rurſus ait, Thuris odore plena ſum: & tertio iterum, Aërei, inquit, lapilli fragorem audio. Mater vero reſpondens ait, O filia, ut jam percipio, non ſolum viſu privata es, ſed & auditu, & olfactu.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, nonnullos jactabundos impoſſibilia profiteri, & in minimis redargui.

Veſpæ & perdices.

VEſpæ & perdices ſitibundæ ad agricolam iverunt, ab eoque petierunt ut daret eis bibere, promittentes pro aqua hanc gratiam reddituras; perdices quidem

πεμένος & τινὸς, καὶ τῆς θαλάττης (ἴτυχε γὰρ αὐτὴ γαληνιώσης) ἡρεμίαν θαυμάζοντος, ὑπολαβὼν, ἔτ', ἔφη, φοιτίκων αὖθις ὡς ἔοικεν ὄπαδυμεῖ, καὶ διὰ τοῦτο φεύγουσι συνχάζεται.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὰ παθήματα τοῖς ἀνθρώποις μαθήματα γίνονται.

Ῥοιὰ καὶ μηλέα.

Ῥοιὰ καὶ μηλέα περὶ κάλλους ἤριζον, πολλῶν δ' ἀμφισβητήσεων μεταξὺ γενομένων, βάτος ἐν τῷ φλοιῷ ἀκάνθας φέρουσα, παυσώμεθα, εἶπεν, ὦ φίλαι, αὐτὰ μαχόμεναι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ ἥδιστα μαινόμενοι τοιοῦτοι, καὶ οὐ μισθοῦ ἄξιοι περιφέρειν εἶναί τι.

Ἀστράλαξ.

Ὁ Ἀστράλαξ τυφλὸν ζῷόν ἐστι. φησὶν οὖν ὅστις τὴν μητρὶ, συκοφαντίαν μήτηρ ὁρᾷ· εἶτα αὖθις φησὶ, λιθάκια ἰσμὸς πεπλήρωμαι· καὶ κλέπτει πάλιν, χαλκῆς φησὶ, ψυφίδος κλύσον ἀκούσας. ἢ δὲ μήτηρ ὑπολαβοῦσα φησὶν, ὦ τέκνον, ὡς ἥδη κατανενόηκα, οὐ μόνον ὀφθαλμοὺς ἐδήκασι, ἀλλὰ καὶ ἀκοὰς, καὶ σοφρόνισεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔνιοι τὰ ἀλλοζόνων τὰ αὐθύνατα καταπτήλλουσι, καὶ ἐν τοῖς ἀλλοτρίοις ἁλίσκονται.

Σφῆκες καὶ πέρδικες.

Σφῆκες καὶ πέρδικες δίψῃ συνιχόμενοι πρὸς γεωργὸν ἦλθον, παρ' αὐτῷ αἰτοῦντες πιεῖν, ὑπισχνούμενοι αὐτῷ τὴν ἀμπελον τοιοῦτον ἢ χάριν ἀποδώσειν· οἱ μὲν πέρδικες

μὲν

quidem fodere vineas, vespæ autem, circumeirei eundo, aculeis arcere fures. At agricola inquit, Sed mihi sunt duo boves, qui nihil promittunt, tamen omnia faciunt. Melius igitur est illis dare quam vobis.

Affabulatio.

Fabula in viros pernicioſos, qui promittunt quidem juvare, lædunt autem admodum.

Pavo & monedula.

AVibus creaturis regem, pavo rogabat ut se ob pulchritudinem eligerent. Eligentibus autem eum omnibus, monedula suscepto sermone, ait, Sed si, te regnante, aquila nos persequi aggressa fuerit, quomodo nobis opem feres?

Affabulatio.

Fabula significat, principes non modo propter pulchritudinem, sed & fortitudinem & prudentiam eligere oportere.

Singularis & vulpes.

SIngularis agrestis cuidam cum adstaret arbori, dentes acuebat. Vulpe autem rogante causam, quare nulla proposita necessitate dentes acueret; inquit, Non absque hoc facio. Nam si me periculum invaserit, minime me tunc acuendis dentibus occupatum esse oportebit, sed potius paratis uti.

Affabulatio.

Fabula declarat, adversus periculum præparatum esse oportere.

Cassita.

CAssita à laqueo capta, plorans dicebat, Hei mihi, miseræ & infelici volucri. Non quum surripui

κις σκάπτειν τὰς ἀμπέλους, οἱ δὲ σφῆκας κύκλῳ ἐπιόντες, τὰς κίνδυνος ἐπισοβεῖν τοῦ κλέπτας. ὁ δὲ γεωργὸς ἔφη, ἀλλ' ἡμεῖς εἰ καὶ δύο βόες, εἰ μανδύη ἐσταχιλλάμβοι, πάντα ποιοῦσιν. ἄμεινον οὖν ἐστὶ ἐκείνους δῆσαι, ἢ ἐφ' ὑμῖν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρας ἐξώλεις, ἀφιλοπόνους μὴ ἐπαγγελλομένους, βλάπτοντας δὲ μεγάλα.

Ταὼς καὶ κολοιός.

Τῶν ὀρνίθων βουλευόντων ποιῆσαι βασιλέα, ταὼς ἑαυτὸν ἐξῄρει διὰ τὸ κάλλος καὶ χρυσοπτυγίαν. αἱρουμένων δὲ τῶν πάντων, κολοιὸς ὑπολαβὼν ἔφη, ἀλλ' εἰ σὺ βασιλεύσεις ἀπὸς ἡμᾶς καταδιώκειν ὀπηχεύσει. πῶς ἡμῖν ἐπαρκέσεις;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ ἄρχειν τὸν διὰ κάλλος μόνον, ἀλλὰ καὶ ῥώμῃ, καὶ φρονήσει ἐκλέγεσθαι δεῖ.

Μονὶὸς καὶ ἀλώπηξ.

Μονὶὸς ἄγρᾳ τινὰ ἐζήτει δένδρα, ἐξ ὧν ὀδόντας ἐνήρμοσε. ἀλώπηκος δ' ἐρομένης τί αἰτίαν, ὅτι μακρὰν ἐκ τοσούτου ἀπάγεται. τί δῆτα ὀδόντας ζητεῖς ἔφη, ἃ ἀλλήλοις τοῦτο ποιῶ. ἐγὼ μὲ κύνας φεύγω, ἵνα μὴ τιμωρεῖται πρὸς τὰς ὀδόντας ἀκοντῶν ἀσχολεῖσθαι δόξω, ἀλλὰ μᾶλλον ἐπιμείνωσι ἵνα χρῆσθαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ πρὸς τὰ κίνδυνον παρεσκευάζεσθαι.

Κορυδαλὸς.

Κορυδαλὸς εἰς πάγλον ἀλώς, ὀρνίθων ἕλεγχος, εἶμοι τῆ ταλαιπώρῳ καὶ δυσέρῳ πτίλῳ, ἐ χρυσὸν ἐνεσφισμένῳ

ripui cujusquam, non argentum, non aliud quicquam pretiosum. Granum autem tritici parvum mortis mihi causa fuit.

Affabulatio.

Fabula in eos qui ob vile lucrum, magnum subeunt periculum.

Hinnulus.

HInnulus aliquando cervo ait, Pater, tu natus es & major & celerior canibus, & cornua præterea ingentia gestas ad vindictam, curnam igitur sic eos times? Et ille ridens, ait, Vera quidem hæc inquis, fili: unum vero scio; quod quum canis latratum audivero, statim ad fugam nescio quomodo efferor.

Affabulatio.

Fabula significat, natura timidos nulla admonitione confirmari.

Lepores & rana.

LEpores aliquando in unum profecti, suam ipsorum deplorabant vitam, quod foret periculis obnoxia, & timoris plena: se enim abhominibus, & canibus, & aquilis, & aliis multis consumi. Melius itaque esse mori semel, quam toto vitæ tempore timere. Hoc igitur confirmato, impetum fecerunt simul in paludem, quasi in eam delapsuri, & suffocandi. Sed quum ranæ, quæ circum paludem sedebant, cursus strepitu percepto, illico in hanc insiluissent, ex leporibus quidam sagacior esse visus aliis, ait, Sistite, O socii, nihil grave in vos ipsos molimini: jam, ut videtis, & nobis alia sunt animalia timidiora.

Affabulatio.

Fabula significat, miseros gravioribus aliorum consolari calamitatibus.

Asinus

μὼ τηνδε, ὐκ ἄρχομαι, ὐκ ἄλλό τι πρὸ πολλοῦ κάκιος ἢ σὺ μικρὸς τ θανατὸν μοι προξένησον.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς τὸν διὰ κέρδος ὑπηλὸν, μέγαν ὑφιστάμενος κίνδυνον.

Νεβρός.

ΝΕβρός ποτε πρὸς τ ἴλαφον εἶπε, πάτερ, σὺ δὲ μείζων καὶ ταχύτερος κυνῶν πέφυκας, δὲ κέρατα πρὸς τίνος ὑπάρχοντα φέρεις πρὸς ἄμυναν τ δύποτ' ἂν ὕτω τύπτεσθαι φοβῇ; καὶ ἐκεῖνος γελάσας εἶπεν, ἀληθῆ μὲν ταῦτα φῄς, τέκνον· ἐν δ' οἶδα, ὡς ὑπεκδὺς κυνὸς ὑλακὴν ἀκόντου, αὐτίκα πρὸς φυγὴν ὐκ οἶδ' ὅπως ἐκφέρομαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὰς φύσει δειλὰς ἀδήμα παρέπεται ῥᾳθυμία.

Λαγωοὶ δὲ βάτραχοι.

ΟΙ λαγωοί ποτε ζωπλιθέντες, πρὸ ἑαυτῶν πρὸς ἀλλήλους ἀπηλθίουλο βίον, ὡς ὑπόφαλλοι εἶεν, δὲ δειλίας φλίους· καὶ γὸ καὶ ὑπ' ἀνθρώπων καὶ κυνῶν, καὶ αὐτῶν, καὶ ἄλλων πολλῶν ἀναλίσκοντο. βίλτιον ἔγ ἦ θανεῖν ἅπαξ, ἢ διὰ βίε τρέμειν. τῦτο τοίνυν κυρώσαντες, ὥρμησαν κὴ τ' αὐτὸν εἰς τὸν λίμνλον, ὡς εἰς αὐτὸν ἐμπεσάμενοι καὶ ὑποπνιγησόμενοι. πρὸ δ' κμπλησίον κύκλῳ τῆς λίμνης βαλεσάζων, ὡς τὸν ἢ ὁρμὴν κλύσον γδοντο, βύβδις εἰς ταύτὸν ἀπαπλησάντων, πρὸ λαγωῶν τις ἀγχανέστερος ἕνα δοκῶν πρὸ ἄλλων, ἔφη, ςῆτε, ἀνάμενοι, μηδὲν δεινὸν ὑμᾶς αὐτὰς διαπροξενῆδε ἔδη, ὡς ὁρᾶτε, κὴ ἐμὲν ἴστε ὅτι ζῶα δειλότατα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ δυσυχοῦντες, ἐξ ἑτέρων χεῖρον ἔτι πασχόντων παραμυθοῦνται.

Ὅτι

Asinus & equus.

ASinus equum beatum putabat, quod abunde nutriretur & accurate, cum ipse neque palearum satis haberet, idque plurimum defatigatus. Cum autem tempus instituit belli, & miles armatum ascendit equum, huc illuc ipsum impellens: cæterum & in medios hostes insiluit, & equus vulneratus jacebat. His visis, asinus equum, mutata sententia, miserum existimabat.

Assabulatio.

Fabula significat, non oportere principes & divites æmulari; sed, in illos invidia & periculo considerantis, paupertatem amare.

Avarus.

AVarus quidam cum omnia sua bona vendidisset, & auream massam fecisset, in loco quodam defodit, una defosso illic & animo suo & mente; atque quotidie eundo, ipsam videbat. Id autem cum ex operariis quidam observasset, cognovit, & refossam massam abstulit. Post hæc & ille profectus, & vacuum locum videns, lugere cœpit, & capillos evellere. Hunc cum quidam vidisset sic plorantem, & causam audivisset, Ne sic, ait, heus tu, tristare: neque enim habens aurum habebas. Lapidem igitur pro auro acceptum, reconde, & puta tibi aurum esse: eundem enim tibi usum præstabit. Nam, ut video, neque cum aurum erat, utebare.

Assabulatio.

Fabula significat, nihil esse possessionem, nisi usus adfuerit.

An-

Ὁ τῷ καὶ ἵππῳ.

ΟΝΟ ἵππον ἐωρακέναι φησίν, ὡς ἀφθόνως τρεφόμενον, καὶ ὀλιγωρεῖσθαι, αὐτὸς μὴν ἀχύρων ἄλις ἔχων, καὶ τοῦτο πλεῖστα καὶ παμπόρων. ἐπεὶ δὲ καιρὸς ἵππων πολέμῳ καὶ ὁ στρατιώτης ἔνοπλον ἀνῆκε τὸν ἵππον, παντὶ σπουδῇ τῶν ἀχύρων καὶ δι' ὧν μέσην τὴν πολεμίαν εἰσήλασε, καὶ ὁ ἵππος θληγεὶς ἔκειτο. ταῦτα ἰδὼν κακῶς ὁ ὀνος, τὸν ἵππον μεταβαλλόμενον ἐπαλγίζειν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ δεῖπνας ἀρχὰς καὶ πλουσίας ζηλεῖν, ἀλλὰ τὰ καθ' ἑκάστην φύσιν, καὶ τὸν αἰῶνα ἀταλαιπώρους, καὶ πενίαν ἀγαπᾶν.

Φιλάργυρος.

ΦΙλάργυρός τις ἅπασαν αὐτῷ τὴν οὐσίαν ἐξαργυρισάμενος, καὶ χρυσοῦν βῶλον ποιήσας, ἔν τινι τόπῳ κατώρυξε, συνεκατώρυξε δὲ καὶ τὴν ψυχὴν ἑαυτοῦ καὶ τὸν νοῦν· καθ' ἡμέραν ἐρχόμενος, αὐτὸν ἐθέλπετο. τὴν δ' ἐργασήν τις αὐτοῦ παρατηρήσας, καὶ τὸ γεγονὸς ξυνοήσας, ἀνεῦρε τὸν βῶλον ἀνείλετο. μὴ δὲ τοῦτα κακεῖνος ἰδών, καὶ κενὸν τὸν τόπον ἰδών, ὀλιγωρεῖν ἤρξατο. καὶ τὰλλα τὰς τρέχας. τοῦτον δέ τις ὀλοφυρόμενον ἔτως ἰδών, καὶ τιλαιτίαν πυθόμενος, μὴ ἔτως, εἶπεν, ὦ ἔτος, ἀθύμει· οὐδὲ γὰρ ἔχων τὸν χρυσὸν εἶχες. λίθον ἔν ἀντὶ χρυσοῦ λαβὼν θές, καὶ νόμιζε σοι τὸν νευσὸν εἶναι, τὰλλα γὰρ σοι πληρώσει χρείαν. ὡς ὄντα γὰρ, οὐδ' ὅτε ὁ χρυσὸς ἦν, ἐν χρήσει ἦσθα ἢ κλήμασι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐδὲν ἡ κτῆσις, ἐὰν μὴ ἡ χρῆσις παρῇ.

Anseres & grues.

ANseres & grues in eodem prato pascebantur. Venatoribus autem visis grues, quod essent leves, statim evolaverunt: anseres vero ob onus corporum cum mansissent, capti fuerunt.

Affabulatio.

Fabula significat, & in expugnatione urbis, inopes facile fugere, divites autem servire captos.

Testudo & aquila.

TEstudo orabat aquilam, ut se volare doceret. Ea autem admonente, procul hoc à natura ipsius esse, illa magis precibus instabat. Accepit ergo ipsam unguibus, & in altum tollens, inde demisit. Hæc autem in petras cecidit, & contrita est.

Affabulatio.

Fabula significat, multos quia in contentionibus prudentiores non audierint, seipsos læsisse.

Pulex.

PUlex aliquando saltans, viri pedibus inhæsit: hic autem Herculem in auxilium invocabat. At cum illinc rursus saltasset, suspirans ait, O Hercules, si contra pulicem non auxiliatus es, quomodo contra majores adversarios adjuvabis?

Affabulatio.

Fabula significat, non oportere in minimis deum rogare, sed in necessariis.

Cerva.

CErva altero obcæcata oculo, in littore pascebatur, sanum oculum ad terram propter venato-

Χλωὸς καὶ γέρανοι.

Χλωὸς καὶ γέρανοι ὅτε ταὐτὸ λειμῶν ἐνέμοντο. τῆς δὲ συρβούλης ὀπωραπόντων, οἱ μὲν γέρανοι κῶφοι ὄντες, πρὶν ἀκοῦσαι ἀπέπτησαν· οἱ δὲ χλωὸς διὰ τὸ βάρος τῆς σωμάτων μείναντες, ζωωληφθησαν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ ἐν ἁλάσει πόλεως, οἱ μὲν ἀκτήμονες εὐχερῶς φεύγουσιν, οἱ δὲ πλούσιοι δυσκόλως ἁλισκόμενοι.

Χελώνη καὶ ἀετός.

Χελώνη ἀετῷ ἐδέετο ἵπτασθαι ταύτην διδάξαι. τοῦ δὲ παραινοῦντος πόρρω τοῦτο τῆς φύσεως αὐτῆς εἶναι, ἐκείνη μᾶλλον τῇ δίκῃ προσέκειτο. λαβὼν δὲν ταύτην τοῖς ὄνυξι, καὶ εἰς ὕψος ἀνενεγκὼν, εἶτ' ἀφῆκεν. ἡ δὲ χθὶ πεσοῦσα, ζωωλείζη.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ ἐν φιλονεικίαις τὴν φρόνησιν παρακούσαντες, ἑαυτοὺς ἔβλαψαν.

Ψύλλα.

Ψύλλα ποτὲ πεδήσασα, ὅτι πόδα αὐτοῦ ἐκάθισεν, ὁ δὲ τὸν Ἡρακλέα ὅτι συμμαχίαν ἐκάλει. τῆς δὲ ἐκεῖθεν αὖθις ἀφειλομένης, γελάσας εἶπεν, ὦ Ἡράκλεες, εἰ ὅτι ψύλλα ἐ ζωωμάχησας, πῶς ὅτι μείζοσιν ἀγωνίσαις ζωωρήσεις;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, μὴ δεῖν τὴν ἰλαχίζων τῶν θείων δεῖσθαι, ἀλλ' ὅτι τὴν ἀναγκαίαν.

Ἔλαφος.

Ἔλαφος ἐπιόντα πικρὸν μύωπα τὸ ὀφθαλμῶν, ἐπ' ἠιόνος ἐνέμετο. τὸν μὲν ὑγιᾶ τὸ ὀφθαλμῶν ποιῆσαι δι' ἀ-

res habens alterum vero ad mare, unde nihil suspicabatur. Præternavigantes autem quidam, & hoc conjectantes, ipsam sagittarunt. Hæc autem seipsam lugebat, quod unde timuerat, nihil passa foret; quod non putabat malum allaturum, ab eo proditam.

Affabulatio.

Fabula significat, sæpe quæ nobis noxia videntur, utilia fieri; quæ vero utilia, noxia.

Cerva & leo.

CErva venatores fugiens, in speluncam ingressa est; in leonem autem ibi incidens, ab eo comprehensa est: moriens autem dicebat, Hei mihi, quod homines fugiens, in ferarum immitissimum incidi.

Affabulatio.

Fabula significat, multos homines dum parva fugiunt pericula, in magna incurrere.

Cerva & vitis.

CErva venatores fugiens, sub vite delituit. Cum præteriissent autem parumper illi, cerva prorsus jam latere arbitrata, vitis folia depasci incœpit. Illis vero agitatis, venatores conversi, &, quod erat verum, arbitrati animal aliquod sub foliis occultari, sagittis confecerunt cervam. Hæc autem moriens talia dicebat: Justa passa sum; non enim offendere oportebat quæ me servarat.

Affabulatio.

Fabula significat, qui injuria benefactores afficiunt, à deo puniri.

Asi-

τὸν κυνηγετῶν λας ἔχουσα, τὸν δὲ λοιπὸν φεύγειν θάλατταν, ὅθεν ὠδίν ὑπανάπθυε. παραπλέοντες δέ τινες, καὶ τὰ τοιαῦτα ἐξακούσαντες, αὐτὴν κατεπόθησαν. ἡ δ' ἑαυτὴν ἀλοφύρετο, ὡς ὑφ' ἧς μὴ ἠδικήκει, μηδὲν παθοῦσα· ἢν δ' ἄρα κακὸν ἐπάσχειν, ὑπὸ ταύτης φοβεῖσθαι μόνης.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις ἡμῖν τὰ βλαβερὰ δοκοῦντα, ὠφέλιμα γίνεται· τὰ δ' ὠφέλιμα, βλαβερά.

Ἔλαφος καὶ λέων.

Ἔλαφος κυνηγὸν φεύγουσα εἰς ἄντρον εἰσέδυ· λέοντα δ' ἐνεῖ ἀπεντυχοῦσα, ὑπ' αὐτοῦ ζωοτροφήθη. θηήσασα δ' ἔλεγεν, οἶμοι, ὅτι ἀνδρώπους φεύγουσα, τὴν τῶν θηρίων ἀγριωτάτην ἀπεύπιστον.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων μικρὰς κινδύνους φεύγοντες, μεγάλοις ἐπειρήθησαν.

Ἔλαφος καὶ ἄμπελος.

Ἔλαφος κυνηγὸν φεύγουσα ὑπ' ἀμπέλῳ ἐκρύβη. παριόντων δ' ὀλίγον ἐκείνων, ἡ ἔλαφος τιλέας ἐδηλοποίησε δύξασα, τῶν τῆς ἀμπέλου φύλλων ἐσθίειν ἤρξατο. τῶν δὲ σεισαμένων, οἱ κυνηγοὶ ὅπως ἐφάνησαν, καὶ ὅσον ἦν ἀληθὲς, νομίσαντες τὴν ζώαν ὑπὸ τοῖς φύλλοις τὶ κρύπτειν, βέλεσιν ἀνεῖλον τὴν ἔλαφον. ἡ δὲ θνήσκουσα, τοιαῦτ' ἔλεγε· δίκαια πέπονθα, ἃ γὰρ ἐδήλωσα τῷ σώσασάν μου μεμνημένη.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ ἀδικοῦντες τοὺς εὐεργέτας, ὑπὸ θεῶν κολάζονται.

Asinus & leo.

CUm asino gallus aliquando pascebatur. Leone autem aggresso asinum, gallus exclamavit, & leo (aiunt enim hunc galli vocem timere) fugit. At asinus ratus propter se fugisse, aggressus est statim leonem. Ut vero procul hunc persecutus est, quo non amplius galli perveniebat vox, conversus leo devoravit. Hic vero moriens clamabat, Me miserum & dementem! Ex pugnacibus enim non natus parentibus, cujus gratia in aciem irrui?

Affabulatio.

Fabula significat, plerosque homines inimicos, qui se de industria humiliarunt, aggredi, atque ita ab illis occidi.

Olitor & canis.

OLitoris canis in puteum decidit: olitor autem ipsum illinc extracturus, descendit & ipse in puteum. Ratus autem canis accessisse ut se inferius magis obrueret, olitorem conversus momordit. Hic autem cum dolore reversus, Justa, inquit, patior. Nam cur unquam sui interfectorem servare studui?

Affabulatio.

Fabula in injustos, & ingratos.

Sus & canis.

SUs & canis mutuo conviciabantur. Et sus jurabat per Venerem, proculdobio dentibus discissurum canem. Canis vero ad hæc per ironiam dixit, Bene per Venerem nobis juras. Significas enim ab ipsa vehementer amari, quæ impuras tuas carnes degustantem, nullo pacto in sacellum admittit. Et sus, Propter hoc igitur magis præ se fert dea amare

me,

Ὁ Θ. καὶ λέων.

Ὁ Νάπτει ἀλεκτρυὼν ζωμοδόσκιστο. λέοντος δ' ἐπιλαθόντος τῆ ὄνῳ, ὁ ἀλεκτρυὼν ἐφώνησε, ᾧ ὁ μὴ λέων (φασὶ γὰ τῶτον τ' ἀλεκτρυόν Θ φωνῶ φοβεῖδζ) ἰφυγε. ὁ δ' ὄν Θ νομίσας δ' αὐτὸν πφοβγε, ἐπέδραμε. διδὺς τῆ λέοντι. ἀς ἢ πόρρω τῶτον ἰδίωξεν, ἔνθα μηκέτι τ' τῶ ἀλεκτρυόν Θ ἰφίκετο φωνὴ, σεφεὶς ὁ λέων κατεδαπάστατο. ὁ δ' θνήσκων ἰδία, ἄθλι Θ ἐγὼ ἢ ἀνόητος, πολεμίζων γὰ μὴ ὢν γενίαν, πὸ Θ χρὴν εἰς πόλεμον ἐξορμηθῆναι;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθ Θ δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ τῆ ἀνθρώπων παπηνημένοις ὀλέτηδε τοῖς ἐχθροῖς ὅπερ θνητοί, ἢ ὄντες ὧν ἐκείνων ἀπόλλυνται.

Κάπηλος καὶ κύων.

Κάπηλ κύων εἰς φρέαρ κατέπεσεν· ὁ δὲ κάπηλος βολόμ Θ αὐτὸν ἐκβῆναι ἀνενεγκεῖν, κατῆλθε καὶ αὐτὸς εἰς τὸ φρέαρ. εἰσθεὶς δ' ὁ κύων ἐς κατωτέρω μᾶλλον αὐτὸν παρεχώρει κατεδύνων, τ' κάπηλ σεφεὶς ἔδακεν. ὁ δ' αἰ' ὀδύνης ἐπαινεῖν, δίκαια, φησὶ, πάσχομεν. τί δ' φησὶ γὰ τ' αὐτόχειρα σῶσαι ἐπεδίωκες;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἀδίκους, καὶ ἀχαρίστους.

Σῦς καὶ κύων.

Σῦς ᾧ κύων ἀλλήλοις διελοιδοροῦντο. ᾧ ἡ μὲν σῦς ἄμυνε χρ τῆς Ἀφροδίτης, ἣ μᾶλλον τοῖς ὀδοῦσιν ἀναρρήξειν τὸν κύνα. ἡ δ' κύων πρὸς ταῦτα εἰρωνικῶς εἶπε, καλῶς χρ τῆς Ἀφροδίτης ἡμῖν ὁμνύεις. δηλοῖς γὰρ ὡς αὐτῆς ὂν μᾶλιστα φιλεῖδζ, ἢ τ' πρὸ σῶν ἀκανθάρτων σαρκῶν γλόμβον, ὃ δ' ὅλως εἰς ἱερὸν πρόσιτον. καὶ ἡ σῦς, διὰ τῦτο μᾶλλον δῆλη ἐστὶν ἡ θεὸς σεβομένη με,

me. Nam occidentem, aut alio quovis modo lædentem omnino averſatur. Tu tamen male oles, & viva & mortua.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, prudentes oratores, quæ ab inimicis objiciuntur convitia, artificioſe in laudem convertere.

Sus & canis.

SUs & canis de fœcunditate certabant: dixit autem canis, fœcundam ſe eſſe maxime pedeſtrium omnium. Et ſus occurrens, ad hæc inquit, Sed cum hoc dicis, ſcito & cæcos te catulos parere.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, non celeritate res, ſed perfectione judicari.

Serpens & cancer.

SErpens una cum cancro vivebat, inita cum eo ſocietate. Itaque cancer ſimplex moribus, ut & ille mutaret admonebat aſtutiam: hic autem minime obediebat. Cum obſervaſſet igitur cancer ipſum dormientem, & pro viribus compreſſiſſet, occidit. At ſerpente poſt mortem extenſo, ille ait, Sic oportebat antehac rectum & ſimplicem eſſe: neque enim hanc pœnam dediſſes.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, qui cum dolo amicos adeunt, ipſos offendi potius.

Paſtor & lupus.

PAſtor nuper natum lupi catulū reperit, ac ſuſtulit, unaq; cum canibus nutrivit. At quum adoleviſſet

ſiquando

τὴν γὰρ κλείσασα, ἡ ἄλλας λυμαινόμενον παντάπασιν ὑποτρέφεται· σὺ μὴν τοι κακῶς ὄζεις, καὶ ζᾷσα καὶ τεθνηκυῖα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φεύγοντες τὴν ῥητόρων τὰ ὑπὲρ τὴν ἰχθρᾶν ἐνέδρα, βιωθόδως εἰς ἔπαινον μεταστχηματίζυσιν.

Τς καὶ κύων.

Τς καὶ κύων περὶ θυτοκίας ἤριζον. ἔφη δ' ἡ κύων, θύτοκος εἶναι μάλιστα πάντων τὴν πιζῶν. καὶ ἡ ὗς ὑπατυχοῦσα, φησὶ ταῦτά φησιν. ἀλλ' ὅταν τοῦτο λέγῃς, ἰδὴ ὅπ κ τυφλὸς ζῶν σαυτὴς σκύλακας τίκτεις.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐκ ἐν τῇ τάχῃ τὰ πρόγματα, ἀλλ' ἐν τῇ πιστότητι κρίνεται.

Ὅφις καὶ καρκῖν.

Ὅφις καρκίνῳ συνδιῃτᾶτο, ἑταιρείαν πρὸς αὐτὸν ποιούμενος· ὁ δὲ οὐ καρκῖνος ἁπλοῦς ὢν τὸν τρόπον, μεταβαλόμενος κἀκεῖνον παρήνει τὴς πανουργίας· ὁ δ' ὑδοπῶν ἑαυτὸν παρεῖχε πανδόμον. θηπρήσας δ' ὁ καρκῖνος αὐτὸν ὑπνοῦντα, ἓξ ὅσον οἷόν τι πίσας, φονεύει. τῦ δ' ὄφεως μὴ θάνατον ἐπιθέντος, ἐκεῖνος ἔπνει, ὥστε ἔδῃ πρὸς ὀδὸν θέσθαι κ ἁπλοῦν εἶναι, οὐδὲ γὰρ ἂν ταύτῃ ἤδικει ἔπνας.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς φίλοις ζωὴ δόλῳ πρασσόμενοι, αὐτοὶ μᾶλλον βλάπτονται.

Ποιμὴν καὶ λύκος.

Ποιμὴν ποτὲ λύκου σκύμνον θήρᾳ, καὶ ἀνελόμενον, σὺν τοῖς κυσὶν ἔτρεφεν. ἐπεὶ δ' ἠυξήθη, ἔποτε λύ-

κος

siquando lupus ovem rapuisset, cum canibus & ipse persequebatur. Quum canes vero aliquando non possent assequi lupum, atq ideo reverterentur, ille sequebatur, ut quum ipsum assecutus esset. ut lupus particeps foret venationis deinde redibat. Sin autem lupus extra non rapuisset ovem, ipse clam occidens, una cum canibus comedebat; donec pastor quum conjectasset & intellexisset rem, de arbore ipsum suspendit & occidit.

Affabulatio.

Fabula significat, naturam pravam bonos mores non nutrire.

Leo & lupus.

LEo quum consenuisset, ægrotabat jacens in antro. Acceſſerunt autem visitatura regem præter vulpem, cætera animalia. Lupus igitur capta occasione, accusabat apud leonem vulpem, quasi nihil facientem suum omnium dominum, & propterea neque ad visitationem profectam. Interim affuit & vulpes, & ultima audivit lupi verba. Leo igitur contra eam infremuit. Sed defensionis tempore petito, Et quis, inquit, eorum qui convenerunt, tantum profuit, quantum ego, quæ in omnem partem circuivi, & medicamentum pro te à medico quæsivi, & didici? Quum autem leo statim ut medicamentum diceret imperasset; illa inquit, Si lupo vivente excoriato, ipsius calidam pellem indueris. Et lupo jacente, vulpes ridens, ait, Sic non oportet dominum ad malevolentiam movere, sed ad benevolentiam.

Affabulatio.

Fabula significat, eum qui quotidie machinatur, in seipsum laqueum vertere.

Mulier,

καὶ σφάξαι ἔπρασε, μὴ τὴν κυνῶν ἀλλὰ τὸν ἰδίωκα. τὴν δὲ κυνῶν ἐλάθ' ὅτι μὴ δυνατὸν ἦν καταλαβεῖν τὸν λύκον, ἅτε διὰ ταῦτα ὑποτρεόντων, ἐκείνῳ μὲν ἀλέξῃ, μάχεις ἀντὶ τοῦ καταλαβὼν οἷα δὴ λύκῳ συμμετασχὼν τῆς θήρας, εἶτα ὑπέστρεφεν. εἰ δὲ μὴ λύκος ἐξεθεν ἁρπάσειε σφάξαι, ἀλλὰ λάθρα θύειν, ἅμα τοῖς κυσὶν ἐθηρᾶτο. ἅμα ὁ ποιμὴν σοχασάμενος, καὶ σωεὶς τὸ δράμημον εἰς δίνδρον αὐτὸν ἀναρτήσας ἀπέκλεινεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι φύσις ποτὲ χρηστὸν ἦθος ἐκ πήφει.

Λέων καὶ λύκος.

ΛΕάων γηράσας, εὐδόσει κατακλιμῆνος ἐν ἄντρῳ παρῆσαν δ' ὀπίσκιφόμενα τῶν βασιλέα πλὴν ἀλώπηκος, πάλλα τὴν ζάων. ὁ τοίνων λύκος λαβόμενος αἰκαιρίας, κατηγόρει παρὰ τοῦ λέοντος τῆς ἀλώπηκος, ὅτι δὴ παρ' ἐλὴν πεθεμένης τὸν πάντων αὐτὴν κρατεῖν, καὶ διὰ ταῦτα μηδ' εἰς ὀπίσκιφιν ἀφεῖσθαι. ἐν τοσούτῳ δ' παρῆλθε καὶ ἀλώπηξ. ἐπὴν τιθλιᾶσαν ἀκούσατο τῆς λύκου ῥημάτων. ὀφθὴν ἔν λέοντι καὶ αὐτῆς ἐρυχόμενος. ἡ δ' ὀπολογίας καιρὸν αἰτήσασα, καὶ τίς, ἔφη, πᾶν σωελθόντων τοσοῦτον ἀφέλησεν, ὅσον ἐγὼ, παντοχόσε ἀφεικοῦσα, καὶ θεραπείαν ἐκὴν σῆς παρ' ἰατρῶν ζητοῦσα, καὶ μαθοῦσα τῷ δ' λέοντι· οὐθὺς τ' θεραπείαν εἰποῦν κελθσαντι, ἐκείνη φησὶν, εἰ λύκον ζῶντα ἐνδείξας, τῶν αὐτὸν δορὰν θερμὸν ἀμφίσαι. καὶ τ' λύκος πεισθέν, ἡ ἀλώπηξ γελάσασα εἶπεν, ὅτως ἂν χρὴ τὸν δεινοτάτων πρὸς δυσμήχανα κυτῆν, ἀλλὰ πρὸς θυμήρεια.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὁ καθ' ἑκάστων μηχανώμενος, καθ' ἑαυτῶν τὸν πάγων θεντρίπει.

Τυφλὸς.

Mulier.

MUlier quædam virum ebrium habebat: ipsum autem à morbo liberaturæ, tale quid comminiscitur. Aggravatum enim ipsum ab ebrietate quum obſervaſſet, & mortui inſtar inſenſatum, in humeros elevatum, in ſupulchretum allatum depoſuit, & abiit. Quum vero ipſum jam ſobrium eſſe conjectata eſt, profecta januam pulſavit ſepulchreti. Ille autem quum diceret. Quis eſt qui pulſat januam? uxor reſpondit, Mortuis cibaria ferens, ego adſum. Et ille, Non mihi comeſſe, ſed bibere, O optime, potius affer: moleſtus enim mihi es, cum cibi, non potus meminiſti. Hæc autem pectore percuſſo, Hei mihi miſeræ inquit; nam neque aſtu profui? tu enim vir non ſolum non emendatus es, ſed pejor quoque reipſo evaſiſti, cum in habitum tibi deductus ſit morbus.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, non oportere malis actibus immorari: nam & nolentem quandoque hominem conſuetudo invadit.

Cygnus.

VIr dives anſeremque ſimul & cygnum nutriebat, non ad eadem tamen; ſed alterum cantu, alterum menſæ gratia. Cum autem oporteret anſerem ea pati quorum cauſa nutriebatur, nox erat, ac diſcernere tempus non permiſit utrumque. Cygnus autem pro anſere abductus, cantat cantum quendam mortis exordium: ac cantu quidem exprimit naturam, mortem vero effugit ſuavitate canendi.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, ſæpe muſicen differre mortem.

Æthiopi,

Γαμή.

Γυνή τις ἄνδρα μέθυσον εἶχε. τῇ δὲ παίδας αὐτὸν ἀπαλλάξαι θέλουσα, τοιόνδε τι σοφίζεται. κεκραμένον γὰρ αὐτὸν ὕπνου τῆς μέθης παραπρύσασα, ἐ νεκρὸν δίκην ἀναιδῆ τίνα, ἐπ' ὤμων ἄρασα, ὅπη τὸ πολυάνδριον ἀπενεγκοῦσα κατέθετο, ἐ ἀπῆλθεν. ἡνίκα δ' αὐτὸν ἡδὺ ἀναπνεῖν ἐσκέψατο, ἀφικομένη πρὸς δύαν ἱκέτις ἦν πολυανδρείᾳ, ἐκείνῃ δὴ φήσασα, τίς ὁ τρόπος δύαν κτήσων ἡ γυνὴ ἀπεργάζοιτο, ὁ τῆς νικερῆς τὰ σπάκοιλζαν, ἐγὼ πάρειμι. κἀκείνῃ φησί, μή μοι φαγεῖν, ἀλλὰ πεῖν, ὦ βέλτιστε, μᾶλλον προσένεγκε. λυπεῖς γάρ μ βρέφος τεθνεὸς, ἀλλὰ μὴ πόθεν μνημονεύων. ἡ δὲ τὸ ζῆθος πατάξασα, οἵμοι τῆ δυσλύπῳ, φησίν· ἐδὲ γὰρ ἐδὲ στρισπαμβήν κίνησα. σὺ γὰρ ἄνερ ἐ μόνον οὐκ ἐπαισθόμενος, ἀλλὰ ἡ χέρσον σαυτῆ γέγονας, εἰς ἔξιν σοι καταστὰς τὸ πάθος.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθ δηλοῖ, ὅτι ἐ δεῖ τ κακαῖς προσέξειν ἐγχειρίζειν· ἴσα γὰρ ὅτι καὶ μὴ θέλοντι τῷ ἀνθρώπῳ τὸ ἴδιος ὀπτίθεται.

Κύκν.

Ἀνὴρ δυσερῶν χιῶνά τι ἅμα καὶ κύκνον ἕτρεφεν, ἐκ ὅπη τοῖς ἑαυτοῦ μύτοις· τὸν μὲν γὰρ ἀδῆς, τὸν δὲ τραπέζης ἕνεκεν. ἐπεὶ δὲ ἤδη τὸν χιῶνα παθεῖν ἐφ' οἷς ὑπῄφειλε, νῦξ μὲν ἦν, καὶ διαγινώσκειν ὁ καιρὸς οὐκ ἀφῆκεν ἱκανῶς· ὁ δὲ κύκν ἀντὶ τ χιόνος ἁπαχθεὶς, ἀδῇ τὸ μέλ, θανάτῳ φορίμων καὶ τῇ μὲν ἡδῇ μιμούμενος φύσιν, τῷδε τὸ τέλος τῷ διαφθύγῃ τῆ μέλει.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθ δηλοῖ, ὅτι πολλάκις ἡ μουσικὴ τὸ τέλος ἀναζωλιῷ ἀπεργάζεται.

Æthiops.

ÆThiopem quidam emit, talem ei colorem inesse ratus negligentia ejus qui prius habuit. Ad assumpto in domum, omnes ei adhibuit absterfiones, omnibus lavaeris tentavit mundare. Et colorem quidem transmutare non potuit, sed morbum vexatio paravit.

Affabulatio.

Fabula significat, manere naturas, ut à principio provenerunt.

Hirundo & cornix.

HIrundo & cornix de pulchritudine contendebant. Respondens autem cornix ei dixit, Sed tua pulchritudo verno tempore floret; meum vero corpus etiam hyeme durat.

Affabulatio.

Fabula significat, durationem corporis decore meliorem esse.

Butalis.

BUtalis à fenestra quadam pendebat: vespertilio autem profecta rogavit causam, quare die filet, nocte canit. Quum autem ea non incassum hoc facere dixisset, nam die canendo olim capta fuerat, & propterea ex illo prudens evasit: vespertilio ait, Sed non te cavere nunc oportet quum nulla utilitas, sed antequam capereris.

Affabulatio.

Fabula significat, in infortuniis inutilem esse pœnitentiam.

Αἰθίοψ.

Αἰθίοπά τις ὠνήσατο, τοιοῦτον αὐτῷ τὸ χρῶμα φύσει δοκῶν ἀμελείᾳ τοῦ πρότερον ἴχνους. ἐπεὶ δὲ παρελάβετο εἰκαδί, πάντα μὲν αὐτῷ πρόσφορα τὰ ῥύμματα, πᾶσι δὲ λιπαροῖς ἐπειρᾶτο καθαίρειν. ἐπὶ τὸ μὲν χρῶμα μεταβαλεῖν οὐκ εἶχε, νοσεῖν δὲ τὸ πονεῖν παρισοῦσιν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι μάτην αἱ φύσεις, εἰς προσῆλθον τὴν ἀρχήν.

Χελιδὼν καὶ κοράκη.

Χελιδὼν ἐπὶ κοράκῃ τῷ κάλλει ἐφιλονείκει. ὑπατυχοῦσα δὲ ἡ κοράκη, πρὸς αὐτὴν εἶπεν, ἀλλὰ τὸ μὲν σὸν κάλλος ἀέρια νηνὶ αἰθρηναίθει, τὸ δ' ἐμὸν σῶμα καὶ χειμῶνι παρελήλυθεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἡ παράτασις τοῦ σώματος ὀλυφοπείας κρείττων ἐστί.

Βόταλις.

Βόταλις ὑπό τινος ὑαιρίδος ἐκρύπτετο· νυκτερὶς δὲ προσελθοῦσα, ἐπυνθάνετο τὴν αἰτίαν, δι' ἣν ἡμέρας μὲν ἡσυχάζῃ, νύκτωρ δὲ ᾄδῃ. τῆς δὲ μὴ μάτην τοῦτο ποιεῖν λεγούσης, ἡμέρας γάρ ποτε ᾄδουσα ζωγρηθῆναι, ἐπὶ διὰ τοῦτο αὖθις ἐκείνῃ ἐπορεγνίσθη· ἡ νυκτερὶς εἶπεν, ἀλλ' ἐπὶ τοῦτο ἐφυλαττόμην δέ, ὅτι μηδὲν ὄφελος, ἀλλὰ φεύγειν συνηθέστερα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ τὰς ἀτυχήμασιν ἀνήκοντος μετάνοια.

Cochleæ.

RUstici filius assabat cochleas. Cum autem audiret eas stridentes, ait, O pessimæ animantes, domibus vestris incensis vos canitis.

Assabulatio.

Fabula significat, omne intempestive factum vituperabile esse.

Mulier & ancilla.

MUlier vidua operosa ancillas habens has solebat noctu excitare ad opera, ad gallorum cantus. His vero assidue defatigatis labore, visum est oportere domesticum occidere gallum, tanquam illum qui noctu excitaret heram. Evenit autem ipsis hoc facto, ut in graviora inciderent mala. Nam hera quum ignoraret gallorum horam, magis de nocte eas excitabat.

Assabulatio.

Fabula significat, plerisque hominibus consilia esse malorum causas.

Mulier venefica.

MUlier venefica divinarum irarum propulsiones promittens, multa facere perseverabat, & lucrum inde facere. Quidam igitur accusaverunt eam impietatis, & convicerunt, & damnatam ducebant ad mortem. Videns autem quidam eam duci, ait, Tu quæ deorum iras avertere promittebas, quomodo neque hominum consilium mutare potuisti?

Assabulatio.

Fabula significat, multos magna promittentes, ne parva quidem facere posse.

Mule-

Κοχλίαι.

Ἐργᾶται παῖς ὤπλα κοχλίας. ἀκούσας δὲ αὐτὴν τρυ-
ζόντων, ἔφη, ὦ κάκιστα ζῶα, τὴν οἰκίαν ὑμῶν ἐμπε-
πρησμένων, αὐτὰ ᾄδετε.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶν τὸ παρὰ καιρὸν δρώμενον
ἐπιτείθεται.

Γυνὴ καὶ θεράπαινα.

Γυνὴ χήρα φιλέργος θεράπαινίδας ἔχουσα, ταύτας εἰώ-
θει νυκτὸς ἐγείρειν ὅτε τὰ ἔργα, πρὸς τὰς τῶν ἀλεκτρυ-
όνων ᾠδάς. αἱ δὲ συνεχῶς τὸν πόνον ταλαιπωρούμεναι,
ἔγνωσαν δεῖν τὸν ὄρνιν τῆς οἰκίας ὑποκλέψαι ἀλεκτρυόνα,
ὃς ἐκείνην κύκλῳ ἐξαπίσης τῶν ἄλλων ἐφύπνιζεν. συμβᾶσαι δ'
αὐταῖς τοῦτο διαπραξαμέναις χαλεπωτέρας τὰς ἐπιπονίας
τῆς ἔμπροσθεν. ἡ γὰρ δέσποινα ἀγνοοῦσα τὸν τῆς ἀλεκτρυ-
όνων ὥραν, ἐπηυξάνετο ταύτας ἀνίσχειν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοῖς ἀνθρώποις τὰ βελτίω πρά-
γματα κακῶν αἴτια γίνεται.

Γυνὴ μήτηρ.

Γυνὴ μήτηρ θεῖαν μιαιφόνων ὀπτερυπασμὸς ἀπαγ-
γελλομένη, πολλὰ διετέλει ποιοῦσα, καὶ κέρδος ἐπὶ δὴν
ἔχουσα. γεγαμήκει δὲ τρεῖς αὐτῶν ἀδελφάς, ἕνα τὸν
ἐξ ἁπάντων καθεῖσαν ἀπήγορον εἰς θάνατον. ἰδοῦσα δέ τις ἀπα-
γγελλομένη αὐτὴν, ἔφη, ἡ τὰς τῶν θεῶν ὀργὰς ὑποτρέ-
πειν ἐπαγγελλομένη, πῶς οὐδὲ ἀνθρώπων βουλὴν μετα-
πεῖσαι ἠδυνήθης;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ μεγάλα ἐπαγγέλλονται,
μηδὲ μικρὰ ποιῆσαι δυνάμενοι.

Muſtela.

MUſtela in officinam ingreſſa ferrarii, ibi jacentem circumlambebat limam. Raſa autem lingua, ſanguis multus ferebatur. Hæc autem lætabatur, rata ex ferro aliquid auferre, donec penitus totam linguam abſumpſit.

Affabulatio.

Fabula in eos qui in contentionibus ſeipſos offendunt.

Agricola.

AGricola quidam fodiens aurum reperit: quotidie igitur terram, ut ab ea beneficio affectus, coronabat. Huic autem Fortuna adſtans inquit, Heus tu, cur terræ mea munera attribuis, quæ ego tibi dedi ditatura te? nam ſi tempus immutetur, & in alias manus hoc tuum aurum veniat, ſcio te tunc me Fortunam accuſaturum.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, oportere benefactorem cognoſcere, atque huic gratiam referre.

Viatores.

DUo quidam una iter faciebant: & cum alter ſecurim reperiiſſet, alter qui non invenit, admonebat ipſum, ne diceret, inveni, ſed, invenimus. Sed paulo poſt, quum aggrederentur ipſos qui ſecurim perdiderant, habens ipſam, perſequentibus illis, ad eum qui una iter faciebat, dicebat, periimus. Hic autem ait, perii die, non periimus. Etenim & tunc cum ſecurim inveniſti, inveni, dixiſti, non invenimus.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, qui non fuerunt participes felicita-

Γαλῆ.

ΙΑλῆς ἁρπαγήσιον εἰσιλθοῦσα χαλκέως, τιλὼ ἐκεῖ πεμμύλιων ἐφείλκυσε βίνιον. ξυομένης δὲ τῆς γλώττης, αἷμα πολὺ ἐφέρετο. ἡ δὲ ἥδετο, νομίζουσά τι τῶ σιδήρω ἀφαιρεῖν, ἕως ἅπαντιλῶς πᾶσαν τὼ γλῶσσαν ἀπήλασεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ τοὺς ἐν φιλοκερδείαις ἑαυτοὺς βλάπτοντας.

Γεωργός.

ΓΕωργός τις σκάπτων χρυσίῳ ἐνέτυχε. καὶ ἐκ τούτου ἐν τιλὼ χιλῶ αἰὲν ὑπ' αὐτῆς ὀργιζόμενος ἔσκαπτε. τῇ δὲ ἡ τύχη ἐπιστᾶσα, φησὶν, ἄνθρωπε, τί τῇ γῇ τὰ ἐμὰ δῶρα προσκατατίθης, ἃ παρ' ἐμοῦ σὺ δέδωκα, πλουτίσαι σε βουλομένη; εἰ γὰρ ὁ καιρὸς μεταβάλοι, ἐμὲ μὲν εὑρὼν χέρας τὸν σὸν τὸ χρυσίον ἕλξει, οἷσθ' ὅτι τὼν ἀκαῦτά με τὼ τύχω μίμνῃ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι χρὴ τὸ ὀργάτιν ἐπιγινώσκειν, καὶ τούτῳ χαίρειτας ἀποδίδοναι.

Ὀδοιπόροι.

ΔΥο πινὲς κατ' αὐτὸν ὡδοιπόρευν. καὶ θατέρου πέλεκυν εὑρόντος, ἄτερος ὁ μὲν θύραν παρήνει αὐτὸν μὴ λέγειν, θύρυκα, ἀλλὰ θύρακαμβ. μὴ μακρὸν δὲ ἐπιδόντων αὐτοῖς τῶν τὸ πέλεκυν ἀποβαλόντων, ὁ ἔχων, αὐτὸν διακόμβων, ἕως τὸν μὴ θύρυκα συνοδοιπόρον ἔλεγε, ἀπολωλάκαμβ. ὁ δ' εἶπεν, ὑπόλωλα λέγε, οὐκ ἀπολωλάκαμβ. καὶ γὰρ καὶ ὅτι τὸν πέλεκυν εὗρες, θύρυκα ἔλεγες, οὐχ θύρακαμβ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ μὴ μεταλαμβάνοντες τῶν ἔτυ-

licitatum, neque in calamitatibus firmos esse amicos.

Rana.

DUæ ranæ vicinæ sibi erant. Pascebantur autem, altera in profundo, & procul à via, stagno; altera in via, parum aquæ habens. Verum, quum quæ in stagno alteram admoneret, ut ad se migraret, ut tutiore cibo frueretur, illa non paruit, dicens, Firmissime teneri hujusce loci consuetudine, quousque obtigit currum prætereuntem ipsam confringere.

Affabulatio.

Fabula significat, homines quoque prava aggredientes, citius mori quam mutentur in melius.

Apiarius.

IN mellarium ingressus quidam, domino absente, favum abstulit. Hic autem reversus, ut alveolos vidit inanes, stans quod in his erat perscrutabatur. Apes autem è pastu redeuntes, ut deprehenderunt ipsum, aculeis percutiebant pessimeque tractabant. Hic autem ad eas, O pessimæ animantes, furatum vestros favos illæsum dimisistis, me vero tangentem vestri percutitis?

Affabulatio.

Fabula significat, sic hominum quosdam per imprudentiam inimicos non cavere, amicos autem ut insidiatores repellere.

Alcedo.

ALcedo avis est solitaria, semper in mari vitam degens. Hanc aiunt, hominum venationes caventem, in scopulis maritimis nidum ædificare.

δ' τυχημάτων, ὐδ' ἐν δ συμφοραῖς βέβαιοί εἰσι φίλοι.

Βάτραχοι.

Δύο βάτραχοι ἀλλήλοις ἐγκαθίζον. ἐνίκουσε δὲ, ὁ μὲν εἰς ἐν βαθεῖαν, ἐ πόρρω τῆς ἰδέ, λίμνην· ὁ δὲ ἐν ὀδοῦ μικρὸν ὕδωρ ἔχων. ἐ δὲ τῆ ἐν τῆ λίμνη θατέρῳ παραινῦντος πρὸς αὐτὸν μεταβαίνειν, ὡς ἂν ἀσφαλεστέρας διαίτης μεταλάβοι, ἐκεῖνος ὐκ ἐπείθετο, λέγων, δυπαποσπάστως ἔχειν τῆς τῆ τόπε συνηθείας, ἕως δ σωίζη ἀμαξαν παριὸν αὐτὸν συνθλάσαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐ χρὴ ἀνθρώπους οἱ τῆς φαύλοις ὀπχειρῶντας, φθάνειν ὀπολλύμενοι περὶ δὲ τὸ βέλτιον ἠπατῆσθαι.

Μελιτουργός.

Εἰς μελιτουργεῖόν τι εἰσελθών, ἐ κακοπαθῆσε ὀπόντος τὸ κηρίον ἀφέλοιτο. ὁ δὲ ἐπαναλθών, ἐπειδὴ τὰς κυψέλας εἶδεν ἠρέμας, εἰσῆλθε τὸ καὶ' αὐτὰς διορυσόμενος. αἱ δὲ μέλισσαι ὑπὸ τῆς νομῆς ἐπανήκεσαι, ὡς κατέλαβον αὐτὸν, τοῖς κέντροις ἔπαιον, καὶ τὰ χείριστα διεπόνουν. ὁ δὲ πρὸς αὐτὰς, κάμοιγε ζῶα, ἐ μὴ κλέψαι ἠθέλησε τὰ κηρία ἀδῶν ἀφήκατε, ἐμὲ δὲ ἐ ὀπομαλέμβον ὑμῶν πλήπτετε;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐ τοὺς χρὴ ἀνθρώπων πνὲς, διὰ ἀγνοιαν τοὺ ἐχθροὺς μὴ φυλαπόμενοι, τοὺ φίλους ὡς ὀπολέμους ὑπέθεν).

Ἀλκυών.

Ἀλκυὼν ὄρνις ἐςὶ φιλόμουσος, ἀεὶ τῆ θαλάτῃ διαιτωμένη. ταύτην λέγε τὰς χρὴ ἀνθρώπων δίχεσε φυλαπομένους, ἐν σκοπέλοις παραθαλαπίοις νεοσοποιεῖσθαι.

ficare. Cæterum aliquando paritura, nidum fecit. Egressa autem ea ad pabulum, evenit, mare à vehementi concitatum vento elevari supra nidum, atque hoc submerso, pullos perdere. Hæc reversa, re cognitâ, ait, Me miseram, quæ terram ut infidiatricem cavens, ad hoc confugi, quod mihi longe est infidius.

Affabulatio.

Fabula significat, homines etiam quosdam ab inimicis cavendo, ignaros in multo graviores inimicis amicos incidere.

Piscator.

PIscator in fluvio quodam piscabatur. Extensis autem retibus, & fluxu comprehenso, utrinque funi alligato lapide, aquam verberabat, ut pisces fugientes incaute in retia inciderent. Cum quidam vero ex iis qui circa locum habitabant, id facere videret, increpabat quod fluvium turbaret, & claram aquam non sineret bibere. Et is respondit, Sed nisi sic fluvius perturbetur, me oportebit esurientem mori.

Affabulatio.

Fabula significat, civitatum etiam rectores tunc maxime quæstum facere, quum patrias in seditionem induxerint.

Simius & delphin.

MOris quũ esset navigantibus Melitenses catulos & simios adducere in solamen navigationis, navigans quidam habebat secũ & simiũ. Cum autẽ pervenissent ad Suniũ Atticæ promontoriũ, tempestatẽ vehementẽ fieri contigit, Navi autem eversa, &

πειθῆται. καὶ δὴ ποτε πλεῖν μέλλοντα, ἐνεστομώσατο. ἐξελθόντος δέ ποτε αὐτῆς εἰς νομὸν, σωλὴν ὁ θαλάσσιος ὑπὸ λάβρου κυματωθείσης πνεύματος, ὑπερῤῥαθύμησε τῆς κλισίας, καὶ ταύτην ὅπλυσεν, ἕως ἐπὶ τὴν διαφθείρας. ἡ δὲ ἐπανελθοῦσα καὶ γνοῦσα τὸ συμβὰν, εἶπε, διὰ τί μοι ἴσως, ἢ τις ὁ γλῶς ὡς ὀθνείως ἐφύλαττόμην, ὁδὶ ταύτην καταφυγὼν, ἢ μοι πολλῷ γέγονεν ἀπιστότερος.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ ἀνθρώπων ἴνιοι τοὺς ἐχθρὰς φυλάττεσθαι, λανθάνειν πολλῷ χαλεπώτερος ἐστὶ τῶν ἐχθρῶν φίλοις ἐμπίπτοντας.

Ἀλιεὺς.

Ἁλιεὺς ἔν τινι ποταμῷ ἁλίθη. διαλείνας δὲ τὰ δίκτυα, καὶ τὸ ῥεῦμα θεωρήσων, ἐκάτερθεν καλαύλῳ φορτίδας λίθον, τὸ ὕδωρ ἔτυπτεν, ὅπως οἱ ἰχθύες φοβηθέντες, ἀπαραφυλάκτως τοῖς βρόχοις ἐμπέσωσι. δεῖ δὲ θεὶ τινι τόπον οἰκεῖόν τινα τῆς θαλάσσης τὸν ποιῆται. ἐμέμφετο αὐτὸς τὸν ποταμὸν, ὅλον τα, καὶ διεφθὲς ὕδωρ μὴ συλλαμβάνειν πίνειν. καὶ ὃς ἀπεκρίνατο, ἀλλ' εἰ μὴ ἔπωσ ὁ ποταμὸς ταραχθείη, ἐμὲ διεφθαρμένον ὄντα λαθεῖν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τοῖς πόλεων οἱ δημαγωγοὶ τότε μάλιστα ἐργάζονται, ὅταν τὰς πατρίδας εἰς στάσιν θεραπεύωσιν.

Πίθηκος καὶ ἀλωπήξ.

Ἔθος ἦν τοῖς πλέουσι Μιλησίαις κυνίδια καὶ πιθήκους ἐπάγεσθαι, ὡς παραμυθίαν τῷ πλῷ, πλείαν τὴν ἕξιν σφίσιν ἑαυτοῖς καὶ πίθηκον. γενομένην δ' αὐτοῖς κατὰ τὸ Σούνιον τὸ τῆς Ἀττικῆς ἀκρωτήριον, χειμῶνα σφοδρὸν συμβῆναι γενέσθαι. τῆς δὲ νεὼς περιπεσούσης, καὶ

& omnibus enatantibus, natabat & simius. Delphis autem aliquis ipsum conspicatus, & hominem esse ratus, digressus sustinebat ad terram perferens. Ut vero in Piræo fuit Athenienſium navali, rogavit simium, in genere esset Athenienſis. Quum autem hic diceret, & claris ibi esse parentibus, rogavit an & Piræum nosset. Ratus autem simius de homine eum dicere, ait, & valde amicum esse ei, & familiarem. Et delphis tanto mendacio indignatus, submergens ipsum occidit.

Affabulatio.

Fabula in viros qui veritatem ignorantes, decipiendum esse existimant.

Muscæ.

IN cella quadam melle effuso, muscæ advolantes comedebant. Implicitis autem earum pedibus, evolare non poterant. Cum vero suffocarentur, dicebant, Miseræ nos, quia ob modicum cibum perimus.

Affabulatio.

Fabula significat, multis gulam multorum malorum esse causam.

Mercurius & statuarius.

MErcurius scire volens quanti apud homines esset, ivit in statuarii domum, transformatus in hominem: & visa statua Jovis, rogabat, quanti quis ipsam emere posset. Hic autem cum dixisset, drachma, risit, & quanti Junonis, ait Cum dixisset, pluris; visa & sua ipsius statua, ac opinatus, cum nuncius sit deorum, & lucrosus, maximam de se apud homines haberi rationem, rogavit de se.

Sta-

καὶ πάντων διακολυμβᾶν ἤρξατο. ἐνήχετο καὶ ὁ πίθηκος. δύο εἷς δέ τις αὐτὸν θεασάμενος, καὶ ἄνθρωπον εἶναι ὑπολαβὼν, ἀπρόσκοπον ἀνέπλει διακομίζων δὴ τὴν χάριν ὡς δὲ κατὰ τὸν Πειραιᾶ ἐγένετο τὸ πρῶτον Ἀθηναίων ὁπλίτευον ἐπυνθάνετο τὸ πλοῖον, εἰ τὸ μὲν ὄντος Ἀθηναῖος. τὸ δὲ εἰπόντος, καὶ λαμπρὸν ἐπαινέσας τὴν τύχην γενέσθαι, ἐπανήρετο, εἰ καὶ τὸν Πειραιᾶ ἐπίσταιτο. ὑπολαβὼν δὲ ὁ πίθηκος περὶ ἀνθρώπου λέγειν, ἔφη, καὶ μάλα φίλου ὄντος καὶ συνήθους. καὶ ὁ ἐλεὼς ἐπὶ πόσῳ φιλίᾳ ἀγανακτήσας, βαπτίζαν αὐτὸν ἀπέκτεινεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρας, οἳ τὰ ἀληθῆ ἐ εἰδότες. ἀπλᾶν νομίζουσιν.

Μῦαι.

Ἐν τινι ταμείῳ μίλητος ἐκχυθείσης, μῦας πρόσω κατήδειν. ἐμπαγέντων δὲ τῇ πηλῷ ἀυτῶν, ἀναπλῶσαι οὐκ εἶχον. δόντος μόλυβδον ἕλεσθαι, αὐλιαῖ ἡμεῖς, ὅπως διὰ βραχέων βρόχων δυνησόμεθα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁμοῦ δηλοῖ, ὅτι πολλοῖς ἀλιτήρια πολλῶν κακῶν αἴτια γίνεται.

Ἑρμῆς καὶ ἀγαλματοποιός.

Ἑρμῆς γνῶναι βουλόμενος ἐν τίνι τιμῇ παρ' ἀνθρώποις εἶη, ἦλθεν εἰς ἀγαλματοποιεῖον, ἑαυτὸν εἰκάσας ἀνθρώπῳ καὶ θεασάμενος ἄγαλμα τοῦ Διός, ἐρώτα, πόσου τις αὐτὸ πρίασθαι δύναιτο. τοῦ δὲ εἰπόντος, δραχμῶν, γελάσας, πρὸς τὸ τῆς Ἥρας, ἔφη. εἰπόντος δὲ, πλείονος, ἰδὼν καὶ τὸ ἑαυτοῦ ἄγαλμα, καὶ νομίσας αὐτὸ ἐπισήμως ἄγαλμα εἶναι θεῶν καὶ κερδῶος, πολλοῦ αὐτὸν παρὰ τοῖς ἀνθρώποις εἶναι τὸν λόγον, ἤρετο αὐτὸν, ὁ

Statuarius vero ait, Si hasce emeris, & hanc tibi additamentum do.

Assabulatio.

Fabula in virum glorioſum, qui nullius apud alios eſt precii.

Mercurius & Tireſias.

MErcurius volens Tireſiæ vaticinium, an verum eſſet, cognoſcere, furatus ipſius boves ex rure, venit ad ipſum in urbem ſimilis factus nomini, & ad ipſum divertit. Boum autem amiſſione renunciata Tireſiæ, ille aſſumpto Mercurio exivit, augurium aliquod de fure conſideraturus, & huic jubet dicere ſibi, quamnam avem viderit. Mercurius autem primum vidiſſe aquilam à ſiniſtris ad dexteram volantem dixit. Hic non ad ſe eam attinere quum dixiſſet, ſecundo cornicem ſuper arbore quadam ſedentem vidit, & modo ſuperius adſpicientem, modo ad terram declinatam, & vati refert. Et is re cognita, inquit, Sed hæc cornix jurat & cœlum & terram, ſi tu velis, meas me recepturum boves.

Assabulatio.

Hoc ſermone uti quiſpiam poterit adverſus virum furacem.

Canes.

HAbens quidam duos canes, alterum venari docuit, alterum domum ſervare. Cæterũ ſi quando venaticus caperet aliquid, & domus cuſtos particeps una cum eo dapis erat. Ægre ferente autẽ venatico, & illi objiciente, quod ipſe quotidie laboraret, ille nihil laborans ſuis nutriretur laboribus; reſpon-

ἡ ἀγαλμαλοποιὸς ἔφη, ἐὰν τύπτῃς αὐτήν, ἢ τῶν προδώσω σοὶ δώσω.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρα κανόδοξον, ἀδημιᾷ παρ' ἄλλοις ὄντα τιμῇ.

Ἑρμῆς & Τειρεσίας.

Ἑρμῆς βουλόμενος τὴν Τειρεσίου μαντικὴν, εἰ ἀληθὴς εἴη, γνῶναι, καλέσας τὰς αὐτοῦ βοῦς ἐξ ἀγρεστιάσας, ἦλθεν ὡς αὐτὸν εἰς ἄγυιαν ὁμοιωθεὶς ἀνθρώπῳ, & παρ' αὐτοῦ κρίσιν ἔσχεν. τῆς δὲ νυκτὸς βοῶν ἀπωλείας ἀγελαδείσης τὸν Τειρεσίαν, ἐκεῖνος παραλαβὼν τὸν Ἑρμῆν ἐξῆλθεν, οἰωνόν τινα περὶ τῶν κλεπτῶν σκεψόμενος, & τούτῳ παίοντι φράζειν αὐτῷ, ὁπόθεν ἂν τὴν ὀρνίθων θεάσηται. ὁ δὲ Ἑρμῆς τὸν μὲν πρῶτον θεασάμενος αἰτὸν ἐξ ἀριστερᾶς ἐπὶ τὰ δεξιὰ διϊπτάμενον, ἔφασκε. τῷ δὲ φήσαντι μὴ πρὸς αὐτοῦ εἶναι τοῦτον, ἐκ δευτέρας κορώνην εἶδεν ἐπὶ τινος δένδρου καθημένην, & ποτὲ μὲν ἄνω βλέπουσαν, ποτὲ δὲ πρὸς τὴν γῆν κατακύπτουσαν, & τὴν μέντοι φράζειν. ἢ δὲ ὑπόπτυχον εἶναι, ἀλλ' αὐτὴν ἡ κορώνην διόμνυσι τόν τε ἀέρα καὶ τὴν γῆν. οὐ ἐὰν σὺ θέλῃς, τὰς ἡμᾶς ὑποπλήσομαι βοῦς.

Ἐπιμύθιον.

Τούτῳ τῷ λόγῳ χρήσαιτο ἂν τις πρὸς ἄνδρα κλέπτην.

Κυνηγέται.

Ἔχων τὶς δύο κυνᾶς, & μὴν ἕτερον θηρᾶσαι ἐδίδαξε, & ἢ λοιπὸν οἰκοφυλακεῖν. καὶ δὴ ἐποτὲ ὁ θηρευτικὸς ἠγρεύκει τι, καὶ ὁ οἰκουρὸς συμμεθεῖχεν αὐτῷ τῆς θοίνης. ἀγανακτοῦντος δὲ τοῦ θηρευτικοῦ, κἀκεῖνον ὀνειδίζοντος, εἰ γε αὐτὸς μὴ καθ' ἑκάστην μοχθεῖ, ἐκεῖνος δὲ μηδὲν πονῶν τοῖς αὐτοῦ τρέφεται πόνοις,

respondens ipse ait, Non me, sed herum reprehende, qui non laborare me docuit, sed labores alienos comesse.

Affabulatio.

Fabula significat, adolescentes qui nihil sciunt, haud esse reprehendendos, quum eos parentes sic educaverint.

Maritus & uxor.

HAbens quidam uxorem, quæ domesticis omnibus inimica erat, voluit scire an etiam erga paternos domesticos ita afficeretur: quapropter cum rationabili prætextu ad suum ipsam misit patrem. Paucis vero post diebus ea reversa, rogavit quomodo erga illos habuisset. Hæc vero cum dixisset, bubulci & pastores me suspectabant; ad eam, ait, Sed O uxor, si eos odisti, qui mane greges agunt, sero autem revertuntur, quid sperare oportet in iis, quibuscum toto conversaris die?

Affabulatio.

Fabula significat, sic sæpe ex parvis magna & ex manifestis incerta cognosci.

Hœdus & lupus.

HOedus derelictus à grege, persequente lupo, conversus ad eum dixit, O lupe, quoniam credo me tuum cibum futurum, ne injucunde moriar, cane tibia primum ut saltem. Lupo autem canente tibia, atque hœdo saltante, canes cum audissent, lupum persecuti sunt. Hic conversus hœdo inquit, Merito hæc mihi fiunt: oportebat enim me, cocus cum sim, tibicinem non agere.

Affa-

ὑπολαβὼν ὁ κύων εἶπε, μὴ ἐμὲ, ἀλλὰ τὸ δεσπότην μίμφε· ὃς ἐπονεῖν με ἐδίδαξεν, ἀλλὰ πόνος ἀλλοτρίος ἐδίδου.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τὴν γέαν οἱ μηδὲν ὠφελέμενοι, μεμηνοί εἰσιν, ὅταν ἀνδρὸς οἱ γονῆς ἅπτωσιν.

Ἀνὴρ καὶ γυνή.

Ἔχων τὴς γυναῖκα ἐρᾷς τοῦ κατ' οἶκον ἅπαντας ἀπηχθᾶς ἔχεσαν, ἠξιώθη γνῶναι εἰ καὶ ἐρᾷς τοῦ παῖδας οἰκέτας ἅτω διάκειται. διὸ δὴ καὶ μεῖ' ὀλίγον προφάσεως ἐρᾷς τοῦ αὐτῆς ἀνδρὶ ὑποστελλῇ πατέρα· μὴ δ' ὀλίγας ἡμέρας ἐπανελθόντος ἀυτῆς, ἐπυνθάνετο, πῶς ἐρᾷς τοῦ ἐκεῖ διεγένετο. τῆς δ' φαμένης, ὡς οἱ βακόλοι καὶ οἱ ποιμένες μὰ ὑπεβλήπετο· ἐρᾷς αὐτοῦ, ἔφη, ἀλλ' ὦ γύναι, εἰ τύτοις ἀπηχθάνη, οἳ ὄρθρε μὴν τὰς ποίμνας ἐξελαύνεσιν, ὀψὲ δὲ εἰσίασι, τί χρὴ ποιεῖν δοκᾶν, ὅσοι τύτων, οἷς πᾶσαν συνδιέτριβες ἡμέραν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὅταν πολλάκις ἐκ τῆς μικρᾶς τὰ μεγάλα, καὶ ἐκ τῆς ποιδίλων τὰ ἄδηλα γνωρίζεται.

Ἔριφος καὶ λύκος.

Ἔριφος ὑστερήσασα τῆς ποίμνης, ὑπὸ λύκε κατεδιώκετο· ὅπως δὲ φείσα δὲ ποιεῖ αὐτόν. εἶπεν, ὦ λύκε, ἐπεὶ πίπεισμαι ὅτι σὺν βρῶμα ζητήσομεν, ἵνα μὴ ἀνιδρῶς δοκῶ, αὐλησον ποιεῖν ὅπως ὀρχήσωμαι. τὸ δὲ λύκος αὐλήσας, καὶ τῆς ἐρίφε ὀρχημένης, εἰ κύνες ἀκέσαντες τὸν λύκον ἐδίωκον. ὁ δὲ ὅπ' ἐρίφε ἐλέφθη φησί, δικαίως ταῦτά μοι γίνεται. ἐδὲ γὰρ μὲ μέλλοντα ὄντα, αὐλητὴν μὴ μιμεῖσθαι.

Affabulatio.

Fabula significat, qui ea, quibus natura apti sunt, negligunt, quæ vero aliorum sunt exercere conantur, in infortunia incidere.

Cancer & Vulpes.

CAncer è mari cum adscendisset, in loco quodam pascebatur. Vulpes vero esuriens, ut conspexit, accessit ac eum rapuit. Ille devorandus, ait, Sed ego justa patior, qui marinus quum sim, terrestris esse volui.

Affabulatio.

Fabula significat homines, etiam qui propriis derelictis exercitiis, ea quæ nihil conveniunt aggrediuntur, merito infortunatos esse.

Citharœdus.

CItharœdus rudis in domo calce incrustata, ut solebat, canens, & contra resonante ipsi voce, putabat valde canorus esse. Itaque ob id elatus, cogitavit etiam theatro sese committere oportere. Profectus vero ad se ostendendum, quum male admodum caneret, lapidibus ipsum explosum abegerunt.

Affabulatio.

Fabula significat, sic ex rhetoribus quosdam qui in scholis videntur esse aliqui, cum ad res publicas se conferunt, nullius precii esse.

Fures.

FUres in domum quandam ingressi, nihil invenerunt nisi gallum, atque hoc capto abierunt. Hic ab eis occidendus rogabat, ut se dimitte-

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τῷ μὴ πρὸς ἃ πεφύκασιν ἀμιλλῶντες, τὰ δὲ ἑτέρων ὀπτησόμενοι πειρώμενοι, δυσχερείας ἀπεπήδησαν.

Καρκῖνος καὶ ἀλώπηξ.

Καρκῖνος ὑπὸ τῆς θαλάττης ἀναβὰς, ὁπή τινος οἰκήσιμος τύχοι. ἀλώπηξ δὲ λιμώττουσα, ὡς ἐθεάσατο, προσελθοῦσα ἀνέλαβεν αὐτόν. ὁ δὲ μέλλων καταβιβράσκεσθαι, ἔφη, ἀλλ' ἴσως δίκαια πέπονθα, ὃς θαλάττιος ὢν, χέρσου ἐπεμελήθην βιότου.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ τοὺς ἀνθρώπους οἱ τὰ οἰκεῖα καταλιπόντες ὀπτησόμενα, μὴ τοῖς μηδὲν προσήκουσιν ἐπιχειρεῖν, εἰκότως δυσχεραίνουσιν.

Κιθαρῳδός.

Κιθαρῳδὸς ἀφυὴς ἐν οἴκῳ κακοπαθοῦμενος σιωπῇ ἔδων. μὴ ἀντηχήσης αὐτῷ τῆς φωνῆς, ὡὴ σφόδρα δύσφωνος εἶ). καὶ δὴ ἐπαρθεὶς ἐπὶ τούτῳ, ἵνα δὴν καὶ θεάτρῳ ἑαυτὸν ὀπτήσειε. ἀφικόμενος δ' ὀπτησείξασθαι, μὴ κακῶς ᾄδων πάνυ, λίθοις αὐτὸν ἐξέσηλας ἀπήλασαν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔστω καὶ ῥητόρων ἔνιοι ἐν τῇ βουλῇ δοκοῦντες εἶναί τινες, ὅταν ἐπὶ τὰς πολιτείας ἀφίκωνται, ἀδόξου ἄξιοί εἰσι.

Κλέπται.

Κλέπται εἰς τινα εἰσελθόντες οἰκίαν, ἀδὲν εὗρον, ὅτι μὴ ἀλεκτρυόνα· καὶ τοῦτον λαβόντες ἀπῆσαν. ὁ δὲ μέλλων ὑπ' αὐτῶν θύεσθαι, ἐδεῖτο, ὡς ἂν αὐτὸν

mitterent, dicens, utilem esse hominibus, ut qui noctu eos ad opera excitet. Hi vero dixerunt, Sed propter hoc te tanto magis occidimus; illos enim excitando, furari nos non sinis.

Affabulatio.

Fabula significat, ea maxime pravis esse adversa, quæ bonis sunt beneficia.

Cornix & corvus.

COrnix corvo invidens, quod is per auguria hominibus vaticinaretur, ob idque crederetur uti futura prædicens, conspicata viatores quosdam prætereuntes, ivit super arborem quandam, stansque valde crocitavit. Illis vero ad vocem conversis, & stupefactis, re cognita quidam inquit, Abeamus, heus vos, cornix enim est quæ crocitavit, & augurium non habet.

Affabulatio.

Fabula significat, eodem modo & homines cum præstantioribus certantes, præterquam quod non ad æqua perveniunt, risu quoque dignos esse.

Cornix & Canis.

COrnix Minervæ sacrificans, canem invitavit ad epulas. Ille vero ad eam dixit, Quid frustra sacrificia absumis? Dea enim adeo te odit, ut ex peculiaribus quoque tibi auguriis fidem sustulerit. Cui cornix, ob id magis ei sacrifico, ut reconcilietur mihi.

Affabulatio.

Fabula significat, plerosque ob lucrum non veteri inimicos beneficiis prosequi.

αὐτὸν ἀπολύωσι. λέγων, χρήσιμος εἶ τοῖς ἀνθρώποις, γυκτὸς ἀυδᾷν ὅτι τὰ ἔργα ἐγείρομεν. οἱ δὲ ἔφασαν, ἀλλὰ διὰ τοῦτό σε μᾶλλον θύομεν· ἐκείνης γὰρ ἐγείρομεν. κλέπτειν ἡμᾶς ἐᾷς.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ταῦτα μάλιστα τοῖς πονηροῖς ἐναντία ἐστί, ἃ τοῖς χρηστοῖς ὄζιν ὠφελιμώτατα.

Κορώνη καὶ κόραξ.

Κορώνη φθονήσασα κόρακι, ὅτι τῷ δι' οἰωνῶν τοῖς ἀνθρώποις μαντεύεσθαι, καὶ διὰ τοῦτο μαρτυρεμένῳ ὡς ἀφελίμοντι τὸ μέλλον, διασαφῶν τισὶ σθδιπόρως παρειόντας, ἥκιν ἐπί τι δίνδρον, καὶ στᾶσα μεγάλως ἔκραξε. τῷ δὲ ὀρθῶς ἢ φωνὴ ὅπως ἐφράσθη, καὶ καταπλαγέντων, ὑποτυχών τις ἔφη, ἀπίωμεν ὦ ἄνδρες, κορώνη γὰρ ὄζιν ἥπις κίκραγε, καὶ ὀιωνισμὸν οὐκ ἔχει.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅπ ἔστω καὶ τῷ ἀνθρώπων οἱ τοῖς κρείττοσιν ἀμιλλώμενοι, ὀρθῶς τῷ τῷ ἴσων μὴ ἐφικνέσθαι, καὶ γέλωτα ὀφλισκάνουσι.

Κορώνη καὶ κύων.

Κορώνη Ἀθηνᾷ θύουσα, κυνὸς ὅτι ἐστίασιν ὀκάλει. ὁ δὲ πρὸς αὐτὴν ἔφη, τί μάτην τὰς θυσίας ἀνακλίσεις; ἡ γὰρ θεὸς ἔστω σε μισεῖ ὡς κοὐκ τῷ σωτηρόφωνον οἰωνῶν ἢ πίστιν ὠφελεῖν. καὶ ἡ κορώνη ὀργὴν πρὸς αὐτὸν, διὰ τοῦτο μᾶλλον αὐτῇ θύων, ἵνα διαλλαγῇ μοι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ διὰ κέρδος ἔου ἐχθροὺς θύεσθαι, οὐκ ὀκνοῦσι.

Κόραξ

Corvus & Serpens.

COrvus cibi indigens, ut ſerpentem in aprico quodam loco dormientem vidit, hunc devorando rapuit. Hic cum ſe vertiſſet, atque momordiſſet ipſum, corvus moriturus dixit, Me miſerum, qui tale reperi lucrum, ex quo etiam pereo.

Affabulatio.

Fabula in virum qui ob theſaurorum inventionem de ſalute periclitatus ſit.

Monedula & columba.

MOnedula in columbario quodam columbis viſis bene nutritis, dealbavit ſeſe, ivitque ut & ipſa eodem cibo impertiretur. Hæ vero, donec tacebat, ratæ eam eſſe columbam, admiſerunt. Sed cum aliquando oblita vocem emiſiſſet, tunc ejus cognita natura, expulerunt percutiendo; eaque privata eo cibo rediit ad monedulas rurſum. Et illæ ob colorem cum ipſam non noſſent, à ſuo cibo abegerunt: ut duorum appetens, neutro potiretur.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, oportere & nos noſtris contentos eſſe, conſiderantes, habendi cupiditatem, præterquam quod nihil juvat, auferre ſæpe & quæ adſunt bona.

Monedula.

MOnedulam quum quis cepiſſet, & pedem alligaſſet filo, ſuo tradidit filio. Hæc non ferendo victum inter homines, ubi parumper libertatem nacta eſt, fugit, in ſuumque nidum ſe contulit.

Circum-

Κέραξ καὶ ὄφις.

Κόραξ ἔφης ὄπερ, ὡς καλεῖδεν ἐν τινι βόθρῳ τέτρα ὄφιν κοιμώμενον, τοῦτον καταπεῖν ἥρπασε. τοῦ δὲ ὄφεως ἐγερθέντος καὶ δακόντος αὐτὸν, ἀποθνήσκειν μέλλων εἶπεν. δείλαιε ἐγώ, ὃς τοιοῦτον θῆρα ἕρμαιον ἐξ ἁλὸς ἀπέλυσα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρα δι' ἀσεωτῶν βύρισιν ὀπωπιεία κινδυνεύσαντα.

Κολοιὸς καὶ ἀλεκτρυών.

Κολοιὸς ἐν τινι ἀλεκτρυόνι ἀλέκτορι ἰδὼν καλῶς τρεφομένῳ, λύκηνας ἑαυτὸν ἔλαθεν, ὡς καὶ αὐτὸς τῆς αὐτῆς διαίτης μεταλήψόμενος. αἱ δὲ μίχρι μὲν ἡσύχαζεν, οἰόμενος ἀλεκτρυόνα ἐν αὐτὸν εἶναι, πρόσιεν. ἐπεὶ δέ ποτε ἐκλαθόμενος ἐφθέγξατο, τὴν ἰκεῖον τὰ ἀυτῷ γνῶσιν φύσιν, ἐξήλασαν παίοντες καὶ ὃς ἀποτυχὼν τῆς ἀναθρεψάσης, ἐπανῆκε πρὸς ἕδρας κολοιὸς πάλιν. κἀκεῖνοι διὰ τὸ χρῶμα αὐτὸν οὐκ ὀπτανόντες, τῆς μαθ' αὑτῶν διαίτης ἀπήρξαν· ὥστε δυοῖν ὀπθυμήσαντα, μηδετέρας τυχεῖν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ καὶ ἡμᾶς τοῖς ἑαυτῶν ἀρκεῖσθαι, λογιζομένους, ὅτι ἡ πλεονεξία πρὸς τὴν μηδὲν ὠφελεῖν, ἀφαιρεῖται καὶ τὰ προσήκοντα πολλάκις.

Κολοιός.

Κολοιόν τις συλλαβὼν, καὶ δήσας αὐτῷ τὸν πόδα λίνῳ, τῷ ἑαυτῷ παιδίῳ ἔδωκε παίζειν. ὁ δὲ μὴ ὑπομείνας ἅπτεσθαι ἀνθρώπου δίκαιον, ὡς πρὸς ὀλίγον ἀδείας ἔτυχε, φυγὼν ἦκεν εἰς τὴν ἑαυτοῦ καλιάν. πρὸς-

Circumvoluto vero ramis vinculo, evolare haud valens, quum moritura esset, secum loquebatur. Me miseram, quæ apud homines non ferens servitutem, incaute me vita privavi.

Affabulatio.

Fabula significat, nonnunquam quosdam, dum se à mediocribus student periculis liberare, in majora incidere.

Mercurius.

JUpiter Mercurio jussit, ut artificibus omnibus mendacii medicamentum misceret. Hic eo trito, & ad mensuram facto, æquabiliter singulis miscuit. Quum vero solo relicto sutore, multum superesset medicamenti, totum acceptum mortarium ei miscuit. Atque hinc contigit artifices omneis mentiri, maxime vero omnium sutores.

Affabulatio.

Fabula in mendaces artifices.

Jupiter.

JUpiter formatis hominibus omneis illis affectus indidit, solum indere pudorem oblitus est. Quapropter non habens undenam ipsum introduceret, per turbam ingredi eum jussit. Hic vero primum contradicebat, quod indigna ferret. Vehementius vero eo instante, ait, Sed ego sane his ingrediar pactis, si amor non ingrediatur: si ingrediatur, ipse exibo quamprimum. Ex hoc profecto evenit omnia scorta inverecunda esse.

Affabulatio.

Fabula significat, captos amore inverecundos esse.

Jupiter.

ἀφεικληθέντος ἢ τῇ ἄκμῇ τοῖς κλάδοις, ὑποπλῶαι μὴ δυναμένῳ, ἐπειδὴ ὑποθυμήσειν ἤμελλε, πρὸς ἑαυτὸν ἴφη, δεῖλαι & ἐγὼ, ὃς ἢ παρ' ἀνδρώποις μὴ ὑπομείνας δηλείαν, ἕλαδον ἐμαυτὸν τῆς ζωῆς στρήσας.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολὺ ἄδ' ὅτι βελτίων κινδυνῶν ἑαυτὸν βυλόμενος ῥύσασθαι, εἰς μείζους ἐμπίπτει.

Ἑρμῆς.

ΖΕὺς Ἑρμῆν προσέταξε πᾶσι τοῖς τυχοῦσι φάδας φάρμακον ἐγχεῖν. ὁ ἢ τοῦτο τελέσας, & μίτρην ποιήσας, ἴσον ἑκάστῳ ἐνέχειρε. ἐπεὶ ἢ μόνῳ τῷ σκυτίνῳ ὑποληφθέντος, πολὺ κατὰ βλεπτὸν φάρμακον, ὀλίγον λαβὼν & δυσίαν ἐνέχειν αὐτῷ. κἀκ τούτου σωιέζει δὲ τυχοῦντας ἅπαντας φθόδεσθαι, μάλιστα δὲ πάντων δὲ σκυτίας.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς φθονολόγους τυχοῦντας.

Ζεύς.

ΖΕὺς πλάσας δὲ ἀνθρώπους, τὰς μὲν ἄλλας διαθέσεις αὐτοῖς ἐνέθηκε, μόνῳ δ' ἐθθεῖναι & αἰχύνῃ ἀπελάθηλο. διὸ δὴ μὴ ἔχων πόθεν ἂν αὐτῷ εἰσαγάγῃ, δεὶ & ὄχλῳ αὐτῷ εἰσελθεῖν ἐκέλευσεν. ὁ δὲ τὸ μὲν πρῶτον ἀντέλεγεν ἀναξιοπαθῶν. ἐπεὶ δὲ σφόδρα αὐτῷ ἐνέκειτο, ἴφη, ἀλλ' ἐγὼ δὴ ταύταις εἰσέρχομαι & ὁμολογίαις, ὡς ἂν ἔμε μὴ ἐξέλθῃ. ἂν δ' ἐξέλθῃ, αὐτὸ ἐξελθεῖν μοι παραυτίκα. διὸ δὴ τότε σωιέζει πάντας πόρρω ἀναισχυντους εἶναι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δὲ ὑπ' ἔρωτος κατεχομένους ἀναισχυντους εἶναι συμβαίνῃ.

Jupiter.

IUpiter nuptias celebrans, omnia animalia convivio excipiebat. Sola vero teſtudine tarde profecta, admiratus cauſam tarditatis, rogavit eam, quamobrem ipſa ad convivium non acceſſerit. Quum hæc dixiſſet, Domus chara, domus optima, iratus ipſi, damnavit ut domum bajulans circumferret.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, pleroſque homines eligere, parce potius apud ſe vivere, quam apud alios laute.

Lupus & ovis.

LUpus à canibus morſus, & male affectus, abjectus jacebat. Cibi vero indigens, viſa ove, rogabat ut potum ex præterfluente flumine ſibi afferret. Si enim tu mihi, inquit, dederis potum, ego cibum mihi ipſi inveniam. Illa, re cognita, ait, Sed ſi ego potum do tibi, tu & cibo me uteris.

Affabulatio.

Fabula in virum maleficum, per ſimulationem inſidiantem.

Lepores.

LEpores olim belligerantes cum aquilis, invocarunt in auxilium vulpes. Hæ autem dixerunt, Vobis auxiliaremur, niſi ſciremus qui vos eſtis, & cum quibus bellamini.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, eos qui cum præſtantioribus certant, ſuam ſalutem contemnere.

Fer-

Ζεύς.

Ζεὺς γάμους τελῶν πάντα τὰ ζῶα εἰςίᾳ. μόνης δὲ τῆς χελώνης ὑστερησάσης, διαπορῶν τὴν αἰτίαν τῆς ὑστερήσεως, ἐπυνθάνετο αὐτῆς, τίνος χάριν αὐτὴ ὀλίγη τοῦ δείπνου ἦ παρεγένετο. τῆς δ' εἰπούσης, οἶκος φίλος, οἶκος ἄριστος· ἀναγκλήσας καὶ αὐτὴς, κατιδίκασε τὴν οἶκον βαστάζουσαν καθοσιοῦν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων αἱροῦνται μᾶλλον λιτὸς παρ' ἑαυτοῖς ζῆν, ἢ παρ' ἄλλοις πολυτελῶς.

Λύκος καὶ ποίμαλον.

Λύκος ὑπὸ κυνῶν διωχθεὶς, καὶ κακῶς πάσχων, ἐδέδιλητο. τροφῆς δ' ἐπιόρων, θεασάμενος ποίμαλον, ἐδεῖτο ποτοῦ ἐκ τῆς παρῤῥοῆς· αὐτὸς ποταμὸν νομίσας, εἰ δὲ σὺ μοί, φησι, δώσεις ποτὸν, ἐγὼ τροφίμω σοι μαντὸν δώσω. τὸ δ' ὑπατυχὲν, ἔφη, ἀλλ' ἐὰν ἐγὼ πότου δεηθῶ σου, σὺ δὲ τροφῆ μοι χρήσῃ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρα πανοῦργον, ὃν ὑπονοίσεως ἀπειρίαγε.

Λαγωοί.

Λαγωοί ποτε πολεμοῦντες ἀετοῖς, παρεκάλουν εἰς συμμαχίαν ἀλώπεκα. αἱ δ' ἔφασαν, ἐθελήσειν μὲν ἂν ὑμῖν. εἰ μὴ ἤδεισαν τοὺς ἀετοὺς, καὶ τὴν πολεμεῖτε.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς κρείττοσι φιλονεικοῦντες, τῆς ἑαυτῶν σωτηρίας καταφρονοῦσι.

Formica.

QUæ nunc formica, homo olim fuit. Hic agriculturæ assidue incumbens, non erat propriis laboribus contentus, sed & vicinorum fructus surripiebat. Jupiter autem indignatus hujus habendi cupiditate, transmutavit eum in hoc animal, quæ formica appellatur. Verum quum mutasset formam, non & affectum mutavit. Nam hucusque arva circumeundo, aliorum labores colligit, & sibi recondit.

Assabulatio.

Fabula significat, natura pravos, etsi maxime speciem transmutaverint, mores non mutare.

Vespertilio & mustela.

VEspertilio in terram eum cecidisset, à mustela capta est: & cum occidenda foret, pro salute rogabat. Hac vero dicente, non posse ipsam dimittere, quod natura volucribus omnibus inimica foret; ait, Non avem, sed murem esse: & sic dimissa est. Postremo autem eum iterum cecidisset, & ab alia capta mustela, ne voraretur, orabat. Hac autem dicente, cunctis inimicam esse muribus; Se non murem, sed vespertilionem esse dicebat; & rursus dimissa est. Atque ita evenit, bis mutato nomine, salutem consequutam fuisse.

Assabulatio.

Fabula significat, neque nos in iisdem semper esse oportere, considerantes, eos qui ad tempus mutantur, plerumque pericula effugere.

Via-

Μύρμηξ.

ΜΎρμηξ ὁ νυμφ, τὸ παλαιὸν ἄνθρωπος ὢν· καὶ τὴν γεωργίαν φιλοπόνως διοικῶν, καὶ τοῖς ἰδίοις ἱκανὸς ἦν πόροις, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἄλλους γειτόνων κάρπους ὑφηρεῖτο. ὁ δὲ Ζεὺς ἀγανακτήσας ὅτι τῇ τούτου πλεονεξίᾳ, μετεμόρφωσεν αὐτὸν εἰς τοῦτο τὸ ζῷον, ὃ μύρμηξ καλεῖται. ὁ δὲ τὴν μορφὴν ἀλλάξας, τὴν διάθεσιν οὐ μετέσχεν. μέχρι γὰρ νῦν τοὺς ἀρούρας φυτεύων, τοὺς τῶν ἑτέρων πόνους συλλέγει, καὶ ἑαυτῷ ἀποθησαυρίζει.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φύσει πονηροὶ, κἂν τὰ μάλιστα τὸ εἶδος μεταζωγραφῶσι, τὸ τρόπον οὐ μεταβάλλουσι.

Νυκτερὶς καὶ γαλῆ.

ΝΥκτερὶς δή τις πεσοῦσα, ὑπὸ γαλῆς συνελήφθη· καὶ μέλλουσα ἀναιρεῖσθαι, ὡς συνηρείας ἐδέετο. τῆς δὲ φαμένης, μὰ δι' ἄλλο, ἀλλὰ διὰ τοῦτο σε ἀναιρῶ, ὅτι πᾶσι τοῖς πτηνοῖς πολεμεῖς· αὐτὴ ἔλεγεν, οὐκ ὄρνις, ἀλλὰ μῦς εἰμι· καὶ ὅτως ἀφείθη. ὕστερον δὲ πάλιν πεσοῦσα, καὶ ὑφ' ἑτέρας συλληφθεῖσα γαλῆς, μὴ βοηθεῖν ἐδέετο τῆς δὲ εἰπούσης, ἅπασιν ἐχθραίνειν μυσίν, αὐτὴ μὴ μῦς, ἀλλὰ νυκτερὶς ἔλεγεν εἶναι· καὶ πάλιν ἀπελύθη. καὶ ὅτω σωθεῖσα δὶς αὐτῷ ἀλλαξαμένῳ τὸ ὄνομα, σωτηρίας ἔτυχεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ καὶ ἡμᾶς μὴ τοῖς αὐτοῖς ἀεὶ ἐπιμένειν, λογιζομένους, ὡς οἱ τῆς καιρῆς συμμετασχηματιζόμενοι πολλάκις τὸς κινδύνους ἐκφεύγουσιν.

Viatores.

VIatores juxta littus quoddam iter facientes, venerunt in ſpeculam quandam, & illic conſpicati ſarmenta procul natantia, navim eſſe magnam exiſtimarunt: quamobrem exſpectarunt tanquam appulſura ea eſſet. Cum vero à vento lata ſarmenta propius forent, non navim amplius, ſed ſcapham videre videbantur. Advectis autem illis, quum ſarmenta eſſe vidiſſent, inter ſe dixerunt, Ut nos igitur fruſtra, quod nihil eſt, exſpectabamus.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, nonnullos homines, qui ex improviſo terribiles eſſe videntur, cum periculum feceris, nullius eſſe precii inveniri.

Aſinus ſilveſtris.

ASinus ſilveſtris aſino viſo domeſtico in loco quodam aprico, profectus ad ipſum, beatum dicebat, & corporis bona habitudine, & cibi perceptione. Deinde vero cum vidiſſet eum ferentem onera, & agaſonem retro ſequentem, & baculis ipſum percutientem, ait, Aſt ego non amplius beatum te exiſtimo. Video enim non ſine magnis malis habere te felicitatem.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, non eſſe æmulanda lucra, in quibus inſunt pericula, & miſeriæ.

Aſini.

ASini olim propterea quod aſſidue onera ferrent & fatigarentur, legatos miſerunt ad Jovẽ ſolutionem laborum petentes. Hic autem oſtendere ipſis volens,

Ὀδυσσέως.

Ὀδυσσέως ποτὲ πλοῖα αἰγιαλὸν ὀδύροντος, ἅλδην δή τινα σκοπιὰν κρημνώδη θεασάμενος φρύγανα πόρρωθεν ὅπλέοντα, ναῦν εἶναι μεγάλην ὑπέλαβεν· διὸ δὴ προσεύξατο, ὡς μᾶλλον σὺν αὐτῇ προσορμίζοιτο. ἐπεὶ δὲ ἐγγὺς ἀνέμου φερόμενα τὰ φρύγανα ἐγίνετο ἐγένετο, οὐκέτι ναῦν, ἀλλὰ πλοῖον ἐνόμιζεν ὀλίγον. ἐξενεχθέντα δὲ αὐτὰ φρύγανα ὄντα ἐώρων, πρὸς ἀλλήλους ἔφασαν, ὡς ἄρα μᾶλλον ἡμεῖς, τὸ μηδὲν ὂν προσεδόκωμεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοῖς ἀνθρώποις ἐνίοις ἀπροσδόκητα δοκοῦντες φοβεροὶ εἶναι, ὅταν εἰς φανερὸν ἔλθωσιν, εὐκαταφρόνητοι ἄξιοι.

Ὄνου ἄγαλμα.

Ὄνου ἄγαλμα ὄνος ἰδὼν ἥμερον ὄν τινι δηλήμονι πάνυ, προσελθὼν αὐτὸν ἐμακάριζεν, ὅτι τῇ δυνάμει καὶ σώματος, καὶ τῇ τῆς τροφῆς ἀπολαύσει. ὑστερον δὲ ἰδὼν αὐτὸν ἀχθοφοροῦντα, καὶ τὸ ὀνηλάτου ὅπισθεν ἐπόμενον, καὶ δορυφόροις αὐτὸν παίοντα, ἔφη, ἀλλ' ἐγωγε οὐκέτι σε δαιμονίζω. ὁρῶ γὰρ, ὡς οὐκ αὖθις κακῶν μεγάλων καὶ δυσαμενίαν ἔχεις.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐκ ἔστι ζηλωτὰ μὴ κινδύνων καὶ πολυπραγμοσυνῶν κάρδη.

Ὄνοι.

Ὄνοι ποτὲ ὀλίγῃ συνοχῇ ἀχθοφορεῖν καὶ πολυπραγμονεῖν, φίσζεις ἔπεμψαν πρὸς τὸν Δία, λύσιν τῆς πόνου αἰτούμενοι, ὁ δ' αὐτοῖς ὀλίγῃ βουλόμενος,

volens, id non posse fieri, ait, tunc eos liberatum iri laboribus, quum mingendo fluvium fecerint. Ac illi eum verum dicere existimantes, ex illo & nunc usque, ubi aliorum urinam viderint asinorum, illic & ipsi circumstando mingunt.

Assabulatio.

Fabula significat, unicuique quod fatale est, incurabile esse.

Asinus & vulpes.

ASinus indutus pelle leonis, vagabatur reliqua bruta perterrens. Cæterum visa vulpe, tentavit & hanc perterrefacere. Hæc autem (casu enim ipsius vocem audiverat) ad ipsum ait, Sed bene nosti, quod & ego te timuissem, nisi rudentem audivissem.

Assabulatio.

Fabula significat, nonnullos indoctos, qui externis aliqui esse videntur, ex sua loquacitate redargui.

Asinus & rana.

ASinus ligna ferens, pertransibat paludem quandam. Lapsus autem, ut decidit, nec surgere posset, lamentabatur, ac suspirabat. Ranæ autem quæ erant in palude, auditis ejus suspiriis, Heus tu, dixerunt, & quid faceres, si tanto hic tempore, quanto nos, fuisses, quum, quia ad breve tempus cecidisti, sic lamenteris?

Assabulatio.

Hoc sermone uti quispiam poterit in virum segnem, qui ob minimos quosque labores tristatur, quum ipse majoribus facile resistat.

Asinus

γων, ὅτι τῶν ἀδυνάτων ὄντων, ἔφη, τότε αὐτὰς ἀπαλλαγήσεσθε τῆς κακοπαθείας, ὅταν ὑμῶν τις ποιήσωσι ποταμόν. καὶ κἀκεῖνοι αὐτὸν ἀληθεύειν ὑποπτεύοντες, ἀπ' ἐκείνης τῆς μάχης ἐν τῷδε τῷ ἕλει διάγουσιν ἕτεραν ἑλώσιν ὄνων, ἐνταῦθα καὶ αὐτοὶ αἰχμάλωτοι γενόμενοι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἑκάστῳ τὸ πεφυκὸς μόνον ἀδιαφθόρον ἐστίν.

Ὄνος καὶ ἀλώπηξ.

ΟΝΟΣ ἐνδυσταλμένος λεοντῆν, φορᾷ, τἄλλα μὲν ζώων ἐκφοβῶν. ἐπὶ δὲ δικασταῖς ἀλώπεκα, ἐπιφερομένην τὰ αὐτῶν διδεικνῦσαν. ἡ δὲ (ἐτύγχανε γὰρ αὐτῷ φθονοῦσα) φησὶν αὐτῷ ἐρωτᾶν, ἀλλ' οὐκ ἐᾶν, εἰ μὴ ἐξεκαλύφθη ἕκαστα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι χρὴ μὴ ἀπαιδεύτων, τοῖς ἔξω δικαίοις τινὲς εἶναι, ὑπὸ τῆς ἰδίας γλωσσαλγίας ἁλίσκεσθαι.

Ὄνος καὶ βάτραχοι.

ΟΝΟΣ ξύλα βαστάζων, δίζαις τινὰ λίμνιλα. ὀλιγίστας ἧς κατέπιον, ἐξαναστῶσα μὲν δυσάμενος, οὐδέποτε τι πρὸς ἔστενεν. οἱ δὲ ἐν τῇ λίμνῃ βάτραχοι τῷ συναλγοῦντι τούτῳ ἀκέσαντες, ὥς τινες, ἔφασαν, ἐπὶ δυσποίησας, εἰ πεσεῖσθε ἐνταῦθα χρόνον διάγοιτε, ὅσον ἡμεῖς. ὅτι φησὶν ὀλίγον πρὸ, ὥτινες ἰδόμενοι;

Ἐπιμύθιον.

Τούτῳ τῷ λόγῳ χρήσαιτ' ἄν τις φησὶ κἀγὼ ῥάδιόν μοι, ἐπ' ἀλλαχόσε πόνοις δυσφορῶντα, αὐτὸς πρὸς ἑλείας ῥᾳδίως ὑφιστάμενον.

Ὄνος

Asinus & Corvus.

ASinus ulcerato dorso in prato quodam pascebatur. Corvo autem insidente ei, & ulcus percutiente, asinus rudebat ac saltabat. Sed agasone procul stante ac ridente, lupus præteriens ipsum vidit, & dixit, Miseri nos, quos si tantum viderint, persequuntur; huic autem & arridente.

Affabulatio.

Fabula significat, maleficos homines, si tantum apparcant, dignosci.

Asinus & Vulpes.

ASinus ad vulpes, inita inter se societate, exiverunt ad venationem. Leo vero quum occurrisset ipsis, vulpes imminens periculum videns, profecta ad leonem, traditurâm ei asinum pollicita est, si sibi impunitatem promiserit. Qui quum dimissurum eam dixisset, ille, adducto asino, in casses quosdam ut incideret, fecit. Sed leo videns illum fugere minime posse, primam vulpem comprehendit, deinde sic ad asinum versus est.

Affabulatio.

Fabula significat, eos qui sociis insidiantur, sæpe & seipsos nescios perdere.

Gallina & hirundo.

GAllina serpentis ovis inventis, diligenter calefacta excludit. Hirundo autem quum eam vidisset, ait, O demens, quid hæc nutris, quæ quum excreverint, à te prima injuriam auspicabuntur?

Affa-

Ὄνος καὶ κάραξ.

ΟΝος ἀλκιμώτερος ἦν τῶν, ἐν τῷ λειμῶνι ἐνέμετο. κάραξ δὲ ἐπικαθίσας τοῦ ὄνου, καὶ τὸ ἔλκος ξαίνοντος, ὁ ὄνος ὀργᾶτο καὶ ἤλατο. ἐπὶ δὲ τούτῳ πόρρωθεν ἱστάμενός τις γελῶν, λύκος παρὼν αὐτὸν εἶδε, καὶ ἔφη, ἀθλίως ἡμεῖς οἱ κακὸν μόνον ἐφοβούμεθα αὐτῷ φανῆναι, τοῦτο δὲ καὶ φοβερὸν ἐλάσιν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι εἰ κακοῦργοι τοῖς ἀνθρώποις καὶ μέτριοι φαίνοιντο δηλοίησαν.

Ὄνος καὶ ἀλώπηξ.

ΟΝος καὶ ἀλώπηξ κοινωνίαν συνθέμενοι πρὸς ἀλλήλους, ἐξῆλθον εἰς ἄγραν. λέοντος δ' αὐτοὺς φρουροῦντος, ἡ ἀλώπηξ τὸν ἐπιπεπτωκότα ὁρῶσα κίνδυνον, προσελθοῦσα τῷ λέοντι, παραδώσειν αὐτῷ τὸν ὄνον ὑπέσχετο, ἐὰν αὐτῇ τὸ ἀκίνδυνον ἐπαγγείλητε. ὁ δὲ ἀποδύσειν αὐτὸν φήσαντος, ἐκείνῳ παραχωρήσας τὸν ὄνον, εἰς πίτυν πάνυ ἐμπιπτὸν πυρεσκάσας. καὶ ὁ λέων ὁρῶν ἐκπεσὸν φεύγειν μὴ δυνάμενον, προσέτυχε τὴν ἀλώπηκα σώσοντα, εἶθ' ἕτως ὕστερον τὸν ὄνον ἐτρέψατο.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοῖς κοινωνοῖς ὑπεξελθόντες, λανθάνουσι πολλάκις καὶ αὐτὸν φθάσαντες πολλοῦντες.

Ὄρνις καὶ χαλκεύς.

ΟΡνις ὄφεως ἀπὸ θύρας, ὑπὸ μελῶν ἐκθερμαίνοντος ἐξεκόπη. χαλκεὺς δὲ θεασάμενος αὐτὸν, ἔφη, ὦ ματαία, τί ταῦτα πείσεις, ἀφ' οὗ αὐξηθέντα ὑπὸ σῦ φθάσῃς τὸ ἀδικεῖν ἄρξεται;

Ἐπὶ

Affabulatio.

Fabula significat, implacabilem esse pravitatem, licet afficiatur maximis beneficiis.

Camelus.

QUum primum visa est camelus, homines perterriti, & magnitudinem admirati fugiebant, Ubi vero procedente tempore cognoverunt ipsius mansuetudinem, confisi sunt eousque, ut ad eam accederent. At intellecto paulo post belluæ non ineptibilem, eo contemptus iere, ut & frœna ei imponerent, & pueris agendam traderent.

Affabulatio.

Fabula significat, terribiles res consuetudine contemptibiles fieri.

Serpens.

SErpens à multis hominibus pessumdatus, Jovem postulavit. Jupiter autem ad eum dixit, Sed si qui prior conculcavit, pupugisses, nequaquam id facere secundus aggressus fuisset.

Affabulatio.

Fabula significat, eos qui prius invadentibus resistunt, aliis formidolosos fieri.

Columba.

COlumba siti correpta, ut vidit quodam in loco poculum aquæ depictum, verum rata, atque multo elata impetu, imprudens in tabulam offendit, ut & pennis ipsius perfractis, in terram deciderit, atque à quodam occurrentium caperetur.

Affa-

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἀπιθάνοθυτός ἐστιν ἡ πενία, καὶ τὰ μάγιστα διεργετῆται.

Κάμηλος.

Ὅτε πρῶτον κάμηλος ἄφθη, οἱ ἄνθρωποι φοβηθέντες, καὶ τὸ μέγεθος καταπλαγέντες, ἔφυγον. ὡς δὲ χρόνῳ προϊόντες, συνεῖδον αὐτῆς τὸ πρᾶον, ἐθάρρησαν μίσχειν τῇ προσελθεῖν. ἀλυσιδέσθαι δὲ κὴ μισχεῖν, τὸ ζῶον ὡς χαλινὸν οὐκ ἔχῃ, εἰς τοσοῦτον καταφρονήσεως ἦλθον, ὥστε καὶ χαλινὸς αὐτῇ περιθέντες, παισὶν ἐλαύνειν διδόασιν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὰ φοβερὰ τοῦ προσιόντος, καὶ συνήθεια δυκαταφρόνητα ποιεῖ.

Ὄφις.

Ὄφις ὑπὸ πολλῶν ἀνθρώπων πατεύεται, τοῦ Διὸς αὐτὸ γεννῶντος. ὁ δὲ Ζεὺς προὸς αὐτὸν εἶπεν, ἀλλ' εἰ μὴ προότερον παπάσαντα ἔπληξας, οὐκ ἂν δούτερος ἐπιχειρήσειεν τοῦτο ποιῆσαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς πρώτοις ὑποπίπτοντες ἀνδρισάμενοι, τοῖς ἄλλοις φοβεροὶ γίνονται.

Περιστερά.

Περιστερὰ διψῶσα σωρεύσασα ἐν πηγῇ τὰ πτερὰ κρατῆσαι ὕδατος γεγεμμένον, ἐνόμισεν ἀληθινὸν εἶναι. διὸ δὲ πολλῷ τῷ ῥοίζῳ ἐνεχθεῖσα, ἔλαθεν ἑαυτὴν τοῖς πτεροῖς ἐμπεσοῦσα, οἷς καὶ τῶν πτερῶν αὐτῆς ἀφειλκυσθέντων κατα πεσεῖν ὑπὸ γῆν, καὶ ὑπὸ πτηνῶν τῶν παρατυχόντων ἁλῶναι.

Affabulatio.

Fabula significat, nonnullos homines ob vehementes alacritates, inconsulto res aggredientes, injicere sese in perniciem.

Columba & cornix.

COlumba in columbario quodam nutrita, fœcunditate superbiebat. Cornix vero ea audita, ait, Sed heus tu, desine hac re gloriari: nam quo plures paris, eo plus mœroris accumulas.

Affabulatio.

Fabula significat, ex famulis quoque eos esse infeliciſſimos, qui in servitute multos liberos procreant.

Dives.

DIves duas habens filias, altera mortua, præficas conduxit. Quum vero altera filia dixisset, Ut nos miseræ, ipsæ ad quas pertinet luctus, lamentari nescimus, hæ vero non necessariæ sic vehementer plangunt! mater ait, Ne mirare, filia, si hæ ita lamentantur: nam nummorum gratia id agunt.

Affabulatio.

Fabula significat, nonnullos homines pecuniæ amore non vereri ex alienis calamitatibus quæstum facere.

Pastor.

PAstor actis in quercetum quoddam ovibus strata sub quercu veste, ascendit & fructū decutiebat. Oves vero inter edendum glandes, nescias & vestes una devorarunt. At quū pastor descendisset, ut quod

erat

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔνιοι τῶν ἀνθρώπων διὰ σφοδρὰς ἐπιθυμίας, ἀπρεπεσκέπτως ἐφέλκονται ἐγχειροῦντες, ἐμπλέκονται ἑαυτοὺς εἰς ὄλεθρον.

Περιστερὰ καὶ κοράκη.

Περιστερά τις περιστερεῶνι τρεφομένη, ἐπὶ πολυτεκνίᾳ ἐφρυάττετο. κοράκη δ' αὐτῆς ἀκούσασα, ἔφη, ἀλλ' ὦ αὐτὴ πάσασα ἐπὶ τούτῳ σεμνυνομένη· ὅσᾳ γὰρ ἂν πλείονα τίκτῃς, τοσούτῳ πλείονες λύπαις σωμάζεις.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν οἰκείων δυσυχέστατοί εἰσιν, ὅσοι ἐν τῇ δειλίᾳ πολλὰ τέκνα ποιοῦσι.

Πλόσιον.

Πλόσιον δύο γυναῖκας ἔχων, τῇ μιᾷ ἀποθανούσης, θρηνούσας ἐμιδώσαλο. τῆς δ' ἑτέρας παιδὸς λεγούσης, ὡς ἄθλιαι ἡμεῖς, αἳ γε αὐτὰς οὐκ ἔδει τὸν πόνδος, θρηνεῖν ἐκ ἴσαμεν, εἰ δὲ μὴ προσήκουσαι, οὕτω σφοδρῶς κάπονται. ἡ μήτηρ ἔφη, μὰ δοίμαζε τέκνον, εἰ αὐτὴ οὕτω θρηνοῦσιν· ἐπὶ γὰρ ἀργυρίῳ τοῦτο ποιοῦσιν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔνιοι τῶν ἀνθρώπων διὰ φιλαργυρίαν οὐκ οἰκείοις ἀλλοτρίας συμφορὰς ἰργολαβοῦσιν.

Ποιμνίου.

Ποιμνίου ἐλάσας εἴς τινα δρυμῶνα τὰ πρόβατα, ὑποστρώσας ὑπὸ δρυῶν τὸ ἱμάτιον, καὶ ἀναβὰς, ἐκαρπᾶτο κατίσειε. τὰ δὲ πρόβατα ἐδόκουν τὰς βαλάνους ἐλαδον καὶ τὰ ἱμάτια συλλαπαφορῶντι. ὁ δὲ ποιμνίου κα-

erat factum vidit, O pessima, ait, animalia! vos cæteris vellera ad vestes præbetis, à me vero, qui vos nutrio, etiam vestem surripuistis.

Affabulatio.

Fabula significat, plerosq; homines ob dementiam, eos qui nihil ad se attinent beneficio afficientes, domesticos male tractare.

Piscator & cervus.

PIscator demisso reti in mare, retulit cervum: qui parvus quum esset, suppliciter rogabat ipsum, ne tunc se caperet, sed dimitteret, quod parvus esset: at quum crevero, & magnus, inquit, evasero, me capere poteris, quoniam & majori tibi ero utilitati. Tum piscator ait, Sed ego demens fuerim, si, quod in manibus est, misso lucro, licet sit parvum, exspectando etiam magnum sperem.

Affabulatio.

Fabula significat, inconsideratum esse, qui spe majoris rei, quæ in manibus est amittat, quod parva sint.

Equus & Asinus.

HOmo quidam habebat equum & asinum Cum autem iter facerent in via, ait asinus equo, Tolle à me oneris partem, si vis me esse salvum. Ille non persuaso, asinus cecidit, atque è labore mortuus est. Ab hero autem omnibus impositis ei & ipsa asini pelle, conquerens equus clamabat. Hei mihi miserrimo, quid mihi obtigit afflicto? quia enim parum oneris nolui accipere, ecce omnia gesto, & pellem.

Affabulatio.

Fabula significat, si magni cum parvis jungantur, utrosque servari in vita.

Homo

ταζας, ἂς εἶδε τὸ χειρόδε, ὦ κάκιστα, ἔφη, ζῶα, ὑμεῖς τοῖς λοιποῖς ἕρια εἰς ἐσθῆτας παρέχετε, ἐμοὶ δὲ τρέφοντες ὑμᾶς ἓν τὸ ἐμφάγιον ἀφηλεῖσθε.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων δι' ἄνοιαν, τοὺς μηδὲν φροντίδας ὑπερβαίνοντας, καὶ τῶν οἰκείων φαῦλα ἐργάζονται.

Ἀλιβὶς καὶ σμαρίς.

Ἀλιβὶς τὸ δίκλυον χαλάσασα ἐν τῇ θαλάττῃ, ἀνιμᾶτο σμαρίδα. σμικρὰ δ' ἦσα, ἐκπέσαν αὐτὸν νεῦ μὴ μὰ λαβεῖν αὐτὴν, ἀλλ' ἐᾶσαι διὰ τὸ σμικρὰν τυγχάνειν. ἀλλ' ὅταν αὐξηθῶ ἓ μεγάλη, φησὶ, γένωμαι, συλλαβεῖν με δυνήσῃ, ἐπεὶ ἓ εἰς μείζονά σοι ὠφέλειαν ἔσομαι. καὶ ὁ ἀλιβὶς εἶπεν, ἀλλ' ἔγωγε ἄγκς ἀνείλω, εἰ τὸ ἐν χερσὶ παρεὶς κέρδος, κἂν σμικρὸν ᾖ, τὸ φροντιδικόμυθον, κἂν μίαν ὑπαρχὴν, ἐλπίζειν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἀλόγιστος ἀνὴρ, ὁ δι' ἐλπίδος μείζονος, τὰ ἐν χερσὶν ἀφεὶς σμικρὰ ὄντα.

Ἵππος καὶ ὄνος.

Ἄνθρωπός τις εἶχεν ἵππον καὶ ὄνον. ὁδὸν ὄντων δὲ, ἐν τῇ ὁδῷ, εἶπεν ὁ ὄνος τῷ ἵππῳ, ἄρον ἐκ τοῦ ἐμοῦ βάρους, εἰ θέλεις εἶναί μου σῶν. ὁ δ' οὐκ ἐπείθη. ὁ δὲ ὄνος πεσὼν ἐκ τόπου ἐτελεύτησε. τὸν δὲ δεσπότην πάντα σὺν θέντος αὐτῷ, καὶ αὐτὸν τὸν ὄνον δορὰν, θρυλῶν ὁ ἵππος ἐβόα, οἵαν τῷ παναθλίῳ, τί μοι συμβέβηκεν παλαιπάθῳ; μὴ θελήσας δὲ μικρὸν βάρος λαβεῖν, ἰδοὺ ἅπαντα βαστάζω, καὶ τὸ δίκαιον.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοῖς μικροῖς οἱ μεγάλοι συγκοινωνοῦντες, ἀμφότεροι σωζόμενοι ἐν βίῳ.

Homo & satyrus.

HOmo quidam cum satyro inita societate, una cum eo comedebat. Hyems vero & frigus cum accessisset, homo manus suas admotas ori afflabat. Rogante autem satyro, quam ob causam hoc faceret, ait, Manus meas calefacio propter frigus. Sed paulo post edulio calido allato, homo admotum ori insufflabat ipsum. Rogante rursus, quare id faceret, ait, Ferculum frigefacio. Suscepto sermone satyrus, Sed ego, ait, posthac renuncio tuam amicitiam: quia ex eodem ore & calidum emittis, & frigidum.

Affabulatio.

Fabula significat, fugere nos amicitias oportere, quarum anceps est affectio.

Vulpes & lignator.

VUlpes venatores fugiens, & in deserto multa decursa via, virum lignatorem in eo invenit, cui supplicabat ut se absconderet. A quo ei ostenso suo tugurio, ingressa delituit in angulis. At venatoribus profectis, & virum rogantibus, hic voce quidem negabat scire quicquam, sed manu locum ejus demonstrabat. Hi vero quum non advertissent, confestim abiere. Ut igitur vidit eos vulpes præteriisse, exivit nihil allocuta. Illo autem ipsam accusante, quod servata à se gratias sibi non ageret, vulpes conversa inquit, Heus tu, ego vero egissem tibi gratias, si verbis similes & manuum gestus, & mores habuisses.

Affabulatio.

Fabula in eos qui verbis quidem utilia promittunt, sed contra rebus faciunt.

Homo

Ἄνθρωπος καὶ σάτυρος.

ΑΝθρωπός τις φιλίαν ποιησάμενος, συνεδίαιτᾶτο αὐτῷ. χειμῶνος δὲ καὶ ψύχους γενομένου, ἀνθρωπος τὰς χεῖρας αὐτῦ προσφέρων τῷ στόματι ἀπέπνει. τοῦ δὲ σατύρου ἐπερωτήσαντος, διὰ τί αὐτὸ τοῦτο ποιεῖ, ἔφη, τὰς χεῖρας μὲν θερμαίνω ἐκ τῦ κρύους. μικρὸν δὲ ἑδέσματος θερμοῦ προσενεχθέντος, ὁ ἄνθρωπος προσφέρων τῷ στόματι, ἔφυσα αὐτό. πῶς θερμαινομένου δὲ πάλιν διὰ τί αὐτὸ τοῦτο ποιεῖ, ἔφη, τὸ ἔδεσμα καταψύχω. ἀπελαθεὶς δὲ ὁ σάτυρος, ἀλλ' ἴσχε, ἔφη, ὅπως τὸν νῦν ἀποτάσσομαί σε τῆς φιλίας, ὅτι ὃν τῷ αὐτῷ στόματος τὸ θερμὸν καὶ τὸ ψυχρὸν ἐξάγεις.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ φεύγειν ἡμᾶς τὰς φιλίας, ἐν αἷς ἀμφιβολός ἐστιν ἡ διάθεσις.

Ἀλώπηξ καὶ δρυοτόμος.

ΑΛώπηξ κυνηγὸν φεύγουσα, εἰς ἐρημίαν τινὰ δρόμον ἀνύσασα, ἄνδρα δρυοτόμον εὗρεν ἐκεῖ, καὶ ἱκέτευσε τὸν κρύψαι αὐτήν. τοῦ δὲ ὑποδείξαντος αὐτῇ ἰδίαν καλύβην, εἰσελθοῦσα ἐκρύβη. εἶτα τὸν κυνηγὸν ἐλθόντα, καὶ ἐρωτῶντα τὸν ἄνδρα, εἴ τι τῇ μιᾷ εἶδεν ἠρνεῖτο μηδὲν εἰδέναι, τῇ δὲ χειρὶ αὐτὸν τὸν τόπον ὑπεδείκνυ. οἱ δὲ μὴ προσέχοντες, ἀπῆλθον παραχρῆμα. ὡς δὲν εἶδεν αὐτὸς ἡ ἀλώπηξ παρελθόντας, ἐξῆλθεν καὶ προσφωνῆσα. μεμφομένῳ δὲ αὐτῷ ἐκείνῳ. ὡς σωθῆναι μὲν διὰ αὐτῦ, χάριτας δὲ αὐτῷ οὐχ ὁμολογῆσαι. ἡ ἀλώπηξ ὅπως ἐραφεῖσα, ἔφη. ὦ ἄνθρωπε, ἀλλ' ἴσως οὐδεν ἂν σοι χάριται, εἰ πᾶς λόγους ὁμοίους καὶ τὰ ἔργα τῆς χειρὸς καὶ τὰς τρόπους εἶχες.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς τὰς χρηστὰ μὲν ἐπαγγελλομένους τοῖς λόγοις, πονηρὰ δὲ ποιοῦντας τοῖς ἔργοις.

Ἄνθρω-

Homo perfractor ſtatuæ.

HOmo quidam ligneum habens deum, ſupplicabat ut ſibi benefaceret. Cum igitur hæc faceret, & nihilominus in paupertate degeret, iratus elevatum ipſum cruribus, projecit in pavimentum. Illiſo igitur capite, ac ſtatim diffracto, auri quam plurimum effluxit. Quod ille jam cum colligeret, exclamabat, Perverſus es, ut puto, & ingratus: colenti enim mihi nequaquam profuiſti, verberanti autem te multa donaſti bona.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, non profuturum te tibi honorando pravum hominem, ſed verberando ipſum profuturum magis.

Homo & canis.

HOmo quidam parabat cœnam, accepturus amicum quendam ſuum & familiarem. Canis item ipſius alium invitans canem dicebat, O amice, veni, cœna una mecum. Is cum acceſſiſſet, lætus adſtabat, magnam ſpectans cœnam, ſecum loquens, Papæ, quanta mihi lætitia nuper derepente oblata eſt? nam & nutriar, & ad ſatietatem cœnabo, ita ut nullo modo eras eſuriam. Hæc ſecum dum diceret canis, ſimulque moveret caudam, ut qui jam amico fideret, coquus, ut vidit ipſum huc & illuc caudam circumagentem, arreptis ipſius cruribus, ejecit ſtatim defeneſtris. At is quum decidiſſet, abibat vehementer exclamans. Sed canum quidam quum illi in via occurriſſet, percontabatur, Ut belle cœnatus es, amice? Qui reſpondens ei dixit, Multo potu inebriatus ſupra ſatietatem, ne ipſam quidem viam qua egreſſus ſum, novi.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, non oportere confidere iis qui ex alienis benefacere pollicentur.

Tiſca-

Ἀνθρωπος καταθραύσας ἄγαλμα.

ΑΝθρωπός τις ξύλινον ἔχων θεὸν, καθικέτευε τὸ ἄγαλμα ποιῆσαι αὐτόν. ὡς δ' ἐν ταῦτα ἐθορυβήθη, ἐκδὺς ἦθεν ἐν πενίᾳ διῆγε, συμμαθεὶς, ἄρας αὐτὸν τῆς σκευῆς, ἐρρίμμεν εἰς τὸ ἔδαφος. θορυβηθέντος δὲ τοῦ κεραλῆς, ἐξ αὐτοῦ καὶ κλαυθείσης, χρυσὸς ἐρρύη ὅτι πλεῖστος. ὀναθὼν δὴ ὁ ἄνθρωπος ἐβόα, σπεύδε ὑπάρχεις ὡς γε εἶμαι, καὶ ἀγνώμων. τιμῶντά σε γὰρ ἤκιστά μοι ὠφέλησας, τυπήσαντα δέ σε πολλοῖς κακοῖς ἀμείβη.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐκ ὠφελήσῃ τιμῶν πονηρὸν ἄνθρωπον, τύπτων δὲ αὐτὸν μᾶλλον ὠφελήσῃ.

Ἄνθρωπος καὶ κύων.

ΑΝθρωπός τις ἡτοίμαζε δεῖπνον, ἐστιάσων τινὰς τῶν φίλων αὐτοῦ καὶ οἰκείων. ὁ δὲ κύων αὐτῷ ἄλλον κύνα ἐκάλει, λέγων, ὦ φίλε, δεῦρο συνδείπνησόν μοι. ὁ δὲ προσελθὼν, χαίρων ἔστιλο, βλέπων τὰ μέγα δεῖπνον, βοᾷν ἐν τῇ καρδίᾳ, βαβαὶ, πόση μοι χαρὰ ἄρτι ἐξαπίνας ἐφάνη. τραφήσομαί τε γὰρ, καὶ εἰς κέρδος ἥκω, ὥστε μὲ αὔριον μηδαμῆ πεινᾶσαι. ταῦτα καθ' ἑαυτὸν λέγοντος τοῦ κυνὸς, καὶ ἅμα σείοντος τὸν κέρκον, ὡς δὴ εἰς τὸν φίλον θεραπεύοντος, ὁ μάγειρος ὡς εἶδε τοῦτον ἅμα τὰ κρέα ἐσθίοντα καὶ κέρκον σείοντα, καταισχὼν τὰ σκεύη αὐτοῦ, ἐρρίμμε παραχρῆμα ἔξωθεν τῆς θυρίδος. ὁ δὲ καλιὼν, αἰσθόμενος μαχαίρας κρεῖττον. τῆς τε δὲ κυνῶν τῆς καθ' ὁδὸν αὐτῷ ξυναντώντων, ἐπυράτα, πῶς ἐδείπνησας φίλος; ὁ δὲ πρὸς αὐτὸν ὑπολαβὼν, ἔφη, ἐκ τῆς παλλὴ πόσως μαθητὴς ἐγὼ κύρεον, εἰ μὴ τὸν αὐτιλὸ ὄπιθεν ἐξῆλθον, εἶπα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὐ δεῖ θαῤῥεῖν τινὶ ἐξ ἀλλοτρίων ὧν ποιεῖν ἐπαγγελλομένοις.

Αἰσώπου.

Piſcator.

PIſcator piſcandi rudis, acceptis tibiis ac retibus, perrexit ad mare, & ſtans ſuper petra quadam, primum quidem ſonabat tibiis, exiſtimans ad vocis ſuavitatem piſces aſſilire. Ut vero multum contendens, nihil proficeret, depoſitis tibiis, aſſumit rete, ac jacto in aquam, multum piſcium cepit. Quibus evacuato reti, ut ſalientes vidit, ait, O peſſimæ animantes! quum ſonabam tibia, non ſaltabatis: quum vero ceſſavi, id agitis.

Affabulatio.

Fabula in eos qui præter rationem & inopportune aliquid agunt.

Bubulcus.

BUbulcus armentum taurorum paſcens, amiſit vitulum, luſtrandique omnem ſolitudinem, indagando moram traxit. Ubi autem invenire nihil potuit, precatus eſt Jovem, ſi furem qui vitulum cepit oſtenderit, hœdum in ſacrificium oblaturum. Cæterum proficiſcens in quercetum quoddam, invenit à leone devorari vitulum. Trepidus igitur, & perterrefactus, elevatis manibus ſuis in cœlum, ait, O domine Jupiter, promiſeram tibi hœdum me daturum eſſe, ſi furem invenirem: nunc taurum tibi polliceor ſacrificaturum, ſi hujus manus effugero.

Affabulatio.

Fabula in homines infortunatos, qui dum carent, ut inveniant precantur: cum invenerint, quærunt effugere.

Corvus.

COrvus ægrotans, ait matri, Mater, precare deum, nec lamẽtare. Ea vero reſpondẽs, ait, Quis deus, O fili,

Ἀλιεύς.

Ἁλιεὺς ἁλιευτικῆς ἀπειρος, λαβὼν αὐλὸς καὶ δίκτυα, παρεγένετο εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ σταὺς ὅπῃ τὴν πέτρας, τὸ μὲν δίκτυον κύλῃ, νομίζων ἁρμονίαν εἶναι τὸν ἰχθύας ἐφελκύσειν. ὡς δ' ὅτι πολὺ διατεινόμενος οὐδὲν ἤνυεν, ἀποθέμενος τὸν αὐλὸς, ἀναλαμβάνει τὸ ἀμφίβληστρον, καὶ βαλὼν εἰς τὸ ὕδατος, πολλοὺς ἰχθύας ἤγρευσεν. ἐκβαλὼν δὲ αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ δικτύου, ὡς εἶδε πηδῶντας ἔφη, ὦ κάκιστα ζῶα, ὅτι κύλιον, οὐκ ἀρχήσασθε· ὅτι δὲ πίπτωμεν, τοῦτο ποιεῖτε.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς τὸν παρὰ λόγον, καὶ παρὰ καιρόν τι πράττοντας.

Βυκόλος.

Βουκόλος ἀγέλλων ταύρων βόσκων, ἀπώλεσε μόσχον. θεασάμενος δὲ πᾶσαν τὴν ἔρημον, διέτρεχεν ἐρευνῶν. ὡς δὲ οὐδὲν εὗρεν ἀδωνήσας, νύξαλος τῷ Διὶ, ἂν τὸν λαβόντα μόσχον κλέπτειν ὑπὸ δείξῃ, ἱερεῖον εἰς θυσίαν πρόσαξειν. καὶ δὲ ἐρχόμενος εἰς τινα δρυμῶνα, εὑρίσκει λέοντα κατεσθίοντα τὸν μόσχον. ἰδὼν δὲ γογύζων, καὶ μέγα βοήσας, ἐπάρας τὰς χεῖρας εἰς τὸν οὐρανὸν, εἶπεν, ὦ Διὸς τέλος Ζεῦ, ἐπηυξάμην σοι ἱερεῖον δώσειν, ἐὰν τὸν κλέπτην ὄρω· νῦν σοι πρέπον δώσειν ὑπισχνοῦμαι, ἐὰν τοῦτο τὰς χεῖρας ἐκφύγω.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρας δυσεύχεις, οἵτινες ὑποσχόντες μὴ θύειν, θύουσι δὲ ζῶντες ὑποφυγεῖν.

Κόραξ.

Κόραξ νοσῶν ἔφη τῇ μητρὶ, μῆτερ, δύσκε τὸν θεὸν, καὶ μὴ θνήσκω. ἡ δ' ὑπολαβοῦσα ἔφη, τίς σε,

ὦ

O fili, miſerebitur tui? cujus enim tu carnes non es furatus?

Affabulatio.

Fabula ſignificat, qui in vita multos inimicos habent, eos amicum in neceſſitate inventuros neminem.

Aquila.

SUper petram aquila ſedebat, leporem captura: hanc autem quidam percuſſit ſagitta, quæ intra ipſam ingreſſa eſt. Sed crena cum pennis ante oculos ſtabat: quam cum vidiſſet, Et hæc, inquit, mihi altera mœſtitia, quod propriis pennis inteream.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, durum eſſe, cum quis à ſuis periculum patitur.

Cicada & formica.

HYemis tempore quum tritica maderent, formicæ ventillabant: cicada autem eſuriens petebat ab eis cibum. Formicæ vero dixerunt ei, Cur æſtate non colligebas alimentum? Hæc ait, Non eram otioſa, ſed canebam muſice. Tum hæ ridentes dixerunt, Siæſtate modulabaris, hyeme ſalta.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, non oportere quemquam aliqua in re eſſe negligentem, ne mœreat ac periclitetur.

Vermes & vulpes.

QUi ſub cœna celabatur vermis, ſuper terram egreſſus, dicebat omnibus animalibus. Medicus ſum medicaminū doctus, qualis eſt Pæon deorū medicus, Et

ὦ τέκνον, τὴν θεῶν ἱλεώσῃς; τίνος γὰρ κρέας ὑπὲρ σοῦ γε οὐκ ἐκλαπῇ;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ πολλὰς ἐχθρὰς ἐν βίῳ ἔχοντες· ἀδύνατα φίλον ἀνάγκῃ οὐρήσουσιν.

Ἄρκτος.

Ὑπεράνω θεν πέτρας ἄρκτος ἐκαθέζετο, λαχοῦσα θηρῶν σαρκῶν ζητῆσαι. τοῦτον δέ τις ἰδὼν τοξεύσας, ἐς τὸ μηρὸς βέλος ἐντὸς αὐτῆς εἰσῆλθεν· ἡ δὲ γλυφὴν σιωπῇ τοῖς πέριξ φορεῖ τῆς ὀφθαλμῆς εἰσήκῃ· ὁ δὲ ἰδών, ἔφη, κἂν τοῦτό μοι ἐπέρχα λύπη, τὸ τοῖς ἰδίοις πέριξ ἐκπεθήσκειν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεινόν ἐστιν, ὅταν τις ἐκ τῶν ἰδίων κινδυνεύσῃ.

Τέττιξ καὶ μύρμηκες.

Χειμῶνος ὥρα τῆς σίτου βεβρεχότος οἱ μύρμηκες ἔψυχον. τέττιξ δὲ λιμώττων ἤτει αὐτὲς τροφήν. οἱ δὲ μύρμηκες εἶπον αὐτῷ, διατί τὸ θέρος οὐ σωρεύεις τροφήν; ὁ δὲ εἶπεν, οὐκ ἐσχόλαζον, ἀλλ' ἡδὺν μουσικῶς. οἱ δὲ γελάσαντες εἶπον, ἀλλ' εἰ θέρος ὥραις ᾠδεις, χειμῶνος ὀρχοῦ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ τινα ἀμελεῖν ἐν παντὶ πράγματι, ἵνα μὴ λυπηθῇ καὶ κινδυνεύσῃ.

Σκώληξ καὶ ἀλώπηξ.

Ὅτῳ πηλῷ κρυπτόμενος σκώληξ, εἰς γῆν ἐξελθὼν, ἔλεγε πᾶσι τοῖς ζῴοις, ἰατρός εἰμι φαρμάκων ὀπτηρίμων, οἷός ἐστιν ὁ τῆς θεῶν ἰατρὸς Παίων. καὶ

dicus, Et quomodo, ait vulpes, alios curans, te ipsum claudum non curas?

Affabulatio.

Fabula significat, nisi præsto experientia fuerit, omne verbum inane esse.

Gallina auripara.

GAllinam quis habens ovâ aurea parientem, ratus intra ipsam auri massam inesse, occisam aliis gallinis similem reperit. Hic multum sperans se inventurum divitiarum, etiam exiguis illis privatus est.

Affabulatio.

Fabula significat, oportere contentum esse præsentibus, & fugere insatiabilitatem,

Leo & vulpes.

LEo senio confectus, quum suppeditare sibi cibum non posset, decrevit astu id facere. Itaque profectus in antrum quoddam, & devolutus simulabat ægrotum. Advenientes igitur animantes visitationis gratia comprehensas devorabat. Multis igitur absumptis animantibus, vulpes ea arte cognita, accessit ad ipsum, & stans extra speluncam rogabat quomodo se haberet. Quum autem is dixisset, male, causamque rogaret, quamobrem non ingrederetur; vulpes ait, quia me vestigia terrent, omnia introrsum spectantia, nulla retrorsum.

Affabulatio.

Fabula significat, prudentes homines conjecturis prævisa pericula evitare.

Lupus

πῶς, εἶπεν ἀλαώπηξ, ἄλλως ἰαώμενος σαυτὸν χωλὸν ὄντα ἐκάστῳ;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐὰν μὴ σοφὸς ἰατρὸς ἢ τέχνη, πᾶς λόγος ἀργὸς καὶ ἀρχή.

Ὀργὶς χρυσοτόκος.

ΟΡγιθά τις εἶχεν αἰὲ χρυσᾶ τίκτουσαν, καὶ νομίσας ἔνδον αὐτῆς ὄγκον χρυσίου εἶναι, κλείσας θέρμην ἐνόμισεν τὴν λοιπὴν ὀρνίθων. ὁ δὲ ἀθρόον πλοῦτον ἐλπίσας θηρᾶσειν, καὶ τὴν μικρὰν ἐστέρησε καὶ ταύτην.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ τοῖς παροῦσιν ἀρκεῖσθαι, καὶ μὴ ἀπλησίαν φεύγειν.

Λίων καὶ ἀλαώπηξ.

ΛΈων γηράσας, καὶ μὴ δυνάμενος διαρκέσαι αὐτὸν εἰς τροφὴν, ἵνα δι' ὑποκρίσεως τι θηράσῃ, καὶ παρακλιθεὶς, προσεποιεῖτο νοσεῖν. παρακλινόμενα δ' ἂν τὰ ζῶα ὑπεσκέψαιο χάριν, συλλαμβάνων κατήσθιεν αὐτά. πολλῶν δὲ ζώων ἀναλωθέντων, ἀλώπηξ τὸ τέχνασμα τοῦ λέοντος γνοῦσα, παρεγένετο πρὸς αὐτὸν, καὶ στᾶσα ἔξωθεν τοῦ σπηλαίου ἐπυνθάνετο πῶς ἔχοι. τοῦ δὲ εἰπόντος, κακῶς, καὶ τὴν αἰτίαν πυνθανομένου, δι' ἣν οὐκ εἰσέρχεται, ἡ ἀλώπηξ ἔφη, ὅτι ὁρᾷ ἴχνη πολλῶν εἰσιόντων, ὀλίγων δὲ ἐξιόντων.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῶν ἀνθρώπων ἐκ τιμωρίαν προορώμενοι τῶν πονηρῶν ἐκφεύγουσι.

Lupus & vetula.

LUpus esuriens circuibat quærens cibum. Profectus autem ad locum quendam audivit lugentem puerulum, eique dicentem anum, Desine plorare: sin minus, hac hora tradam te lupo. Ratus igitur lupus serio loqui aniculam, exspectabat ad multam horam. Sed quum advenisset vespera, audit rursus anum blandientem puerulo, ac dicentem, Si venerit lupus huc, interficiemus eum, fili. His auditis, lupus abiens dicebat, In hoc tugurio aliud dicunt, aliud faciunt.

Affabulatio.

Fabula in homines, quorum facta verbis non respondent.

Hœdus & lupus.

HOedus super domo quadam quum staret, viso lupo prætereunte, conviciabatur, & mordebat ipsum. Sed lupus ait, Heus tu; non tu mihi, sed locus conviciatur.

Affabulatio.

Fabula significat, plerumque & locum & tempus præbere audaciam adversus præstantiores.

Mulus.

MUlus ordeo pinguefactus, lasciviebat elamans ac dicens, Pater meus est equus cursor, & ego erotus sum similis. Atque aliquando cum necesse foret ei currere, ut à cursu cessavit, patris asini statim recordatus est.

Affa-

Λύκος καὶ γραῦς.

Ἀτ'κος λιμώττων τροφὴν ζητῶν ἔφθω. γθούμενος δὲ κατά τινα τύπον, ἤκουσε παιδὸς κλαίοντος, καὶ γραὸς λεγούσης αὐτῷ, παῦσαι τῦ κλαίειν· εἰ δὲ μὴ, τῇ ἅρα ταύτῃ δώσω σε τῷ λύκῳ. οἰόμενος δὴ ὁ λύκος ὅτι ἀληθεύει ἡ γραῦς, ἵστατο πολλὴν ὑπομένων ὥραν. ὡς δ' ἐπέσχε κατέλαβεν. αὖθις δὲ πάλιν τῆς γραὸς κολακευούσης τὸ παιδίον, καὶ λεγούσης αὐτῷ, ἐὰν ἔλθῃ ὁ λύκος δώσω, φονεύσομέν, ἂν τύχωμεν, αὐτόν. ταῦτα ἀκούσας ὁ λύκος, ἐπορεύθη, λέγων, ἐπὶ ταύτῃ τῇ ἐπαύλῃ, ἄλλα μὲν λέγουσιν, ἄλλα δὲ πράττουσιν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἀνθρώπους οἵτινες τὰ ἔργα τοῖς λόγοις οὐκ ἴσχουσιν ὅμοια.

Ἔριφος καὶ λύκος.

Ἔριφος δή τις σώματος ἰσχὺν, ἐπειδὴ λύκον παρεόντα εἶδεν, ἐλοιδόρει καὶ ἐσκωπτεν αὐτόν. ὁ δὲ λύκος ἔφη, ἆ ἔτος, οὐ σύ με λοιδορεῖς, ἀλλ' ὁ τόπος.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις καὶ ὁ τόπος καὶ ὁ καιρὸς δίδωσι τοῖς θρασέσι καὶ ἀνδρείοις ἀμείνονας.

Ἡμίονος.

Ἡμίονος ἐπὶ κριθῆς παχυνθεὶς, ἀνεσκίρτησε βραθέως καὶ λέγων, πατὴρ μὲν ὄζὴν ἵππος ὁ ταχυδρόμος, κἀγὼ αὐτῷ ὁλόφωμοιώθην. καί ποτε ἀναγκασθεὶς ἐπλησθόσης τριχὸς, ἐπειδὴ τῷ δρόμῳ ἐταράχθη, τὸ παλαιὸν ὄνος ἐμιμήθη.

Affabulatio.

Fabula significat, etsi tempus ad gloriam promoveat aliquem, non suæ tamen ipsius fortunæ obliviscatur: instabilis enim est vita hæc.

Serpens & agricola.

SErpens in agricolæ vestibulis delitescens, sustulit ejus infantem puerulum. Luctus autem parentibus fuit magnus: at pater præmœrore acceptâ securi, egressum serpentem occisurus erat. Ut vero prospexit parumper, festinans agricola ut ipsum percuteret, erravit, tantum percusso foraminis orificio. Digresso autem serpente, agricola ratus serpentem non amplius injuriæ meminisse, accepit panem & salem, appositque in foramine. Sed serpens tenui sibilo ait, Non erit nobis posthac fides amicitiave, quamdiu ego lapidem video, tu filii tumulum.

Affabulatio.

Fabula significat, nullum odii, aut vindictæ obliviscei, quamdiu videt monimentum, quo tristatus est.

Tubicen.

TUbicen exercitum congregans, ac superatus ab hostibus, clamabat, Ne me temere & frustra, viri, occidite: Non enim vestrum quenquam occidi: nam præter æs hoc possideo aliud nihil. Et hi ad ipsum dixere, Ob id magis morieris, qui quum nequeas ipse pugnare, omneis ad pugnam excitas.

Affabulatio.

Fabula significat, plus peccare, qui malos ac graveis principes concitant ad male agendum.

Arundo

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ ὁ χρήνη εἰς δόξαν φέρῃ πολλάκις, τῆς ἑαυτῆ γε μὴν τύχης μὴ ὑπεραθυμεῖσθαι. ἀσθένεια γάρ ἐστιν ὁ βίος ἅπας.

Ὄφις καὶ γεωργός.

Ὄφις ἐν χειμῶνι φοβούμενος ψῦχος, ἀνείλετο αὐτῆ τὸ νήπιον παιδίον. πόνος δὲ τοῖς γονεῦσιν ἰσχύτο μέγα. ὁ δὲ πατὴρ ὑπὸ τῆς λύπης πέλεκυν λαζόμενος, ἔμελλεν τὸν ὄφιν ἐξελθόντα φονεύσειν. ὡς δὲ ἔκυψε μικρὸν, σπεύσας ὁ γεωργὸς τῷ πατάξαι αὐτὸν, ἡσύχασε. μόνον κρύσας τὴς τρώγλης τὸ στόμα. ἀπελθόντος δὲ τοῦ ὄφεως, ὁ γεωργὸς νομίσας τὸν ὄφιν μηκέτι μνησικακεῖν, λαζόμενος ἄρτον καὶ ἅλας, ἔδωκεν ἐν τῇ τρώγλῃ. ὁ δὲ ὄφις λειφθεὶς συρίξας, εἶπεν, ὡς ἔχομεν ἡμῖν ἀπάρτι πίστις ἡ φιλία, ἕως ἂν ἐγὼ μὲν πέτραν ὁρῶ, σὺ δὲ τὸν τύμβον τοῦ τέκνου.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι κἀδεὲς μίσος, ἢ ἀμυήτου ὑπεραθυμεῖσθαι ἐφ' ὅσον βλέπῃ μνημόσυνον, δεῖ ἐλυπήθη.

Σαλπιγκτής.

Σαλπιγκτὴς ἑαυτὸν ὀπισθοφύλαγα, καὶ κρατηθεὶς ὑπὸ τῶν πολεμίων. ἐᾶσά, μὴ κλείνετέ με, ὦ ἄνδρες, εἰκῇ καὶ μάτην. οὐδένα γὰρ ὑμῶν ἀπέκτεινα. πλὴν γὰρ τῆς χαλκῆς τέτηκα οὐδὲν κτῶμαι. οἱ δὲ πρὸς αὐτὸν ἔφασαν, διὰ τοῦτο γὰρ μᾶλλον τιθνήξῃ, ὅτι σὺ μὴ δυνάμενος πολεμεῖν, τοὺς πάντας πρὸς μάχην ἐγείρεις.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πλέον πλάκουσιν, οἱ τοὺς κακοὺς καὶ ζωπυροῦντες εἰς τὸ κακοποιεῖν.

Κύων

Arundo & oliva.

DE tolerantia, & viribus, & quiete, arundo & oliva contendebant. Quum autem arundini oliva convicium faceret, utpote imbecillæ, ac facile cedenti ventis omnibus, arundo tacendo nihil loquuta est. Ac parumper præstolata, ubi acer afflavit ventus, arundo succussa & declinata ventis, facile evasit; oliva autem cum ventis restitisset, vi diffracta est.

Affabulatio.

Fabula significat, eos qui tempori ac præstantioribus non resistunt, meliores esse iis qui cum potentioribus contendunt.

Lupus & grus.

LUpus, gutturi osse infixo, mercedem gruiſe præbiturum dixit, si capite injecto, os ex gutture sibi extraxerit. Hæc autem eo extracto, quippe quæ procero esset collo, mercedem efflagitabat. Qui subridendo, denteſque exacuendo, Sufficiat tibi, ait, illa sola merces, quod ex ore lupi & dentibus salvum caput & illæsum exemeris.

Affabulatio.

Fabula in viros, qui à periculo servati, bene de se meritis eam gratiam referunt.

Galli.

DUobus gallis pugnantibus de gallinis fœminis alter alterum in fugam vertit; ac victus in locum obscurum profectus delituit. Sed qui vicit in altum elevatus, stansque super alto pariete, magna voce clamavit; & statim advolans aquila eum rapuit.

Κάλαμος καὶ ἐλαία.

Δια καρτερίαν καὶ ἰσχὺν καὶ ἡσυχίαν κάλαμος καὶ ἐλαία ἤριζον. τῇ δὲ καλάμῃ ὀνειδιζομένῃ ὑπὸ τῆς ἐλαίας, ὡς ἀδυνάτῳ καὶ ῥᾳδίως ὑποκλινομένῃ πᾶσι τοῖς ἀνέμοις, ὁ κάλαμος σιωπᾷν οὐκ ἐβούλετο. καὶ μικρὸν ὑπομείνας, ἐπειδὴ ἄνεμος ἔπνευσεν ἰσχυρὸς, ὁμοῦ κάλαμος ὑπασεισθεὶς καὶ ὑποκλιθεὶς τοῖς ἀνέμοις, ῥᾳδίως διεσώθη, ἡ δ' ἐλαία ἐπειδὴ ἀντέτεινε τοῖς ἀνέμοις, κατεκλάσθη τῇ βίᾳ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τῷ καιρῷ καὶ τοῖς κρείττοσιν οὐκ μὴ ἀντιστάμενοι, κρείττους εἰσὶ τῶν μείζονας φιλονεικούντων.

Λύκος καὶ γέρανος.

Λύκος λαιμῷ ὀστέον ἀπεπάγη. ὁ δὲ γεράνῳ μισθὸν παρέξειν ἔφην, εἰ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ὑπεβάλοι. ἡ δὲ τοῦτ' ὑπεβάλετο, καὶ διαχόσας ἔστα, τὸν μισθὸν ἐπιζητοῦσα. ὃς τοῦ γελάσας, καὶ σὺ ὀδόντας θήξας, ἀρκεῖ σοι μισθὸς, ἔφη, τοῦτο καὶ μόνον, ὅτι ἐκ λύκου στόματος καὶ ὀδόντων ἐξῆρπας κἀφαν μισθὸν παθοῦσαν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρας, οἳ πῶς ἀπὸ κινδύνου διαφυγόντες, τοῖς σὺν χάριτος τοιούτοις ὑπενέμεσι χάρισιν.

Ἀλέκτορες.

Ἀλεκτόρων δύο μαχομένων περὶ θηλειῶν ὀρνίθων, ὁ εἷς τὸν ἕτερον κατεπολέμησατο. καὶ ὁ μὲν ἡττηθεὶς, εἰς τόπον κατάσκιον ἀπῆλθε καὶ ἐκρύβη. ὁ δὲ νικήσας, εἰς ὕψος ἀρθεὶς, καὶ ἐφ' ὑψηλοῦ τοίχου στὰς, μεγαλοφώνως ἐβόησε. καὶ παρδοὺς αὐτὸς κατεπάλαι, ἅρπασιν

ἐμπε-

rapuit. At qui in tenebris delitescebat, ex illo in trepide gallinas conscendit.

Affabulatio.

Fabula significat, dominum superbis resistere, dare autem humilibus gratiam.

Senex & mors.

SEnex olim incisa à se ligna quum ferret, multa ibat viam; ac ob multum laborem depositoi loco quodam onere, mortem invocabat. Sed mor quum adesset, causamque peteret, propter quan se vocaret, perterrefactus senex, ait, Ut meum onu attollas.

Affabulatio.

Fabula significat, omnem hominem esse vitæ studiosum, licet infortunatus sit, & mendicus.

Ranæ.

DUæ ranæ, siccata palude ubi habitabant, circumibant, quærendo ubi manerent. Ac profectæ in profundum puteum, & acclinatæ deorsum, visa aqua, altera consulebat, ut saltarent continuo deorsum: altera vero ait, Si & hic aruerit, quomodo poterimus ascendere?

Affabulatio.

Fabula significat, ne quid inconsulte fiat.

Agnus & lupus.

AGnus in alto quum staret loco, lupum inferi prætereuntem viam maledictis insectabatur, feram malam & crudivoram appellabat. Sed lup conversus, ait ad ipsum, Non tu contumelia mihi, sed ubi stas tu rris.

κυτόν. ὁ δ' ἐν σκότῳ κεκρυμμένῳ, ἀλεωὶς ἵκετο τὴν ἀλώπεκα ἐπίβασιν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι κύριος ὑπὸ φανοῖς ἀντιτάσσῃ, ταπεινοῖς δὲ δίδωσι χάριν.

Γέρων καὶ θάνατος.

ΓΈρων ποτὲ ξύλα κόψας, καὶ ταῦτα φέρων, πολλὴν ὁδὸν ἐβάδιζε. καὶ διὰ τὸν πολὺν κόπον ὑποθέμενος ἐν τόπῳ τινὶ τὸν φόρτον, τὸν θάνατον ἐπεκαλεῖτο. τοῦ δὲ θανάτου παρόντος, καὶ πυθομένου τὴν αἰτίαν δι' ἣν αὐτὸν ἐκάλει, δείσας ὁ γέρων. Ἵνα, ἵνα μὴ τὸν φόρτον ἄρῃς.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶς ἄνθρωπος φιλόζωός ἐστι, καὶ δυσχερῶς, καὶ πρόκνως ἔχει.

Βάτραχοι.

ΒΆτραχοι δύο, ξηρανθείσης τῆς λίμνης ἐν ᾗ κατῴκουν, εὐρήσειν ζητοῦντες τὴν κατοικίαν. καὶ ἐλθόντες εἰς φρέαρ βαθὺ, καὶ κύψαντες κάτω, καὶ ἰδόντες τὸ ὕδωρ, ὁ μὲν εἰς σωτηρίαν ἔλθειν, ἵνα πηδήσωσι παρθοῦς κάτω. ὁ δ' ἕτερος εἶπεν, εἰ δὲ καὶ τοῦτο ξηρανθῇ, πῶς διωησόμεθα ἀναβῆναι;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἀγαθοῦ συμβουλὴς μὴ ἀκουσίως.

Ἀρνὸς καὶ λύκος.

ΑΡνὸς ἐφ' ὑψηλῆς τόπου ἱστάμενος, λύκον κάτωθεν παριόντα ἰδὼν ἔσκωπτε, καὶ ὀνείδεσι κακοῖς ἀπεκάλει καὶ ὠμοβόρον. ὁ δὲ λύκος σφοδρῶς, εἶπε πρὸς αὐτὸν, ὑπὸ μὲν δρεῖς, ἀλλ' ὁ πύργος ἐν ᾗ ἵστασαι.

Ἐπι-

Affabulatio.

Fabula in eos qui ferunt injurias ab indignis hominibus metu ſublimiorum.

Culex & leo.

CUlex ad leonem accedens, ait, Neque timeo te, neque fortior me es. Sin minus, quod tibi eſt robur? quod laceras unguibus & mordes dentibus? hoc & fœmina cum viro pugnans facit. Ego vero longe ſum te fortior. Si vero vis, veniamus ad pugnam. Et cum turba ceciniſſet, culex inhæſit mordens circa nares ipſius læveis genas: leo autem propriis unguibus dilaniavit ſeipſum, donec indignatus eſt. Culex autem victo leone quum ſonuiſſet tuba, & epinicium ceciniſſet, avolavit. Araneæ vero vinculo implicitus, quum devoraretur, lamentabatur, quod cum maximis pugnans, à vili animali aranea occideretur.

Affabulatio.

Fabula in eos qui proſternunt magnos, & à parvis proſternuntur.

Finis Æſopi Fabularum.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς τοὺς ὑπεραφρονοῦντας ὑπὸ ἀναξίων ἀνθρώπων, διὰ φόβον ὑψηλοτέρων.

Κώνωψ καὶ λέων.

Κώνωψ πρὸς λέοντα ἐλθὼν εἶπεν, οὐδὲ φοβοῦμαί σε, οὐδὲ δυνατώτερός μου εἶ. εἰ δὲ μή, τί σοί ἐστιν ἡ δυνάμις; ὅτι ξύεις τοῖς ὄνυξι, ἢ δάκνεις τοῖς ὀδοῦσι; τοῦτο καὶ γυνὴ τὰ αὐτὰ μαχεμένη ποιεῖ. ἐγὼ δὲ λέαν ὑπάρχω σε ἰσχυρότερος. εἰ δὲ θέλεις, ἐλθωμὲν καὶ εἰς πόλεμον. καὶ σαλπίσας ὁ κώνωψ, ἐπιπίπτει δάκνων τὰ περὶ τὰς ῥῖνας αὐτῦ ἄτρεμα φορέοντα. ὁ δὲ λέων τοῖς ἰδίοις ὄνυξι κατέλυεν ἑαυτόν, ἕως δ' ἀγαιάκλασεν. ὁ κώνωψ δὲ νικήσας τὸν λέοντα, καὶ σαλπίσας, καὶ ὀπισίμιον ἄσας, ἀπῆλθε. ἀεράχνης δὲ δεσμὸν ἱμαντώδεις, ἐδιδύμῳ ἀποδύρεται, ὅτι μαζίσας πολεμῶν, ὑπὸ θριπῶν ζωὸς τῆς ἀεράχνης ἀπάλιπε.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς τοὺς καταβάλλοντας μέγα, καὶ ὑπὸ μικρῶν καταβαλλομένους.

Αἰσώπου μύθων τέλος.

ÆSOPI FABULATORIS

VITA,

A

Maximo Planude conscripta.

RErum humanarum naturam persequuti sunt & alii, & posteris tradiderunt: Æsopus vero videtur non absque divino afflatu, quum moralem disciplinam attigit, magno intervallo, multoseorum superasse. Etenim neque definiendo, neque ratiocinando, neque ex historia, quam ante ipsius ætatem tulit tempus, admonendo, sed fabulis penitus erudiendo, sic audientium venatur animos, ut pudeat ratione præditos facere, aut sentire, quæ neque aves neque vulpes; & rursus non vacare illis, quibus pleraque bruta pro tempore prudenter vacasse finguntur: ex quibus aliqua, pericula ipsis imminentia effugerunt, aliqua, maximam utilitatem in opportunitatibus consequuta sunt. Hic igitur qui vitam suam philosophicæ reipub. imaginem proposuerat, & operibus magis quam verbis philosophatus, genus quidem traxit ex Amorio oppido Phrygiæ cognomento Magnæ: sed fortuna fuit servus. Quare & magnopere mihi videtur Platonis illud in Gorgia pulchre simul & vere dictum: Plerumque enim

ΑΙΣΩΠΟΥ

ΒΙΟΣ

τῆ μυθοποιΐᾳ,

Μαξίμῳ τῷ Πλανούδῃ συγγραφέις.

Παλαιότατον φύσιν τῆ ἐν ἀνθρώποις ὠφελίᾳ ζωταν μὴ πολλοι, ὧ τοῖς μὴ αὐτοῦ παρέδωκαν φιλοσοφίας. Αἴσωπος ὁ δοκεῖ μὴ πόρρω θεωτέρας ὀφθαλμοῦς τῆς ἠθικῆς διδασκαλίας ἀφάμενος, πολλῷ τῷ μίτρῳ τοῦ πολλοὺς αὐτῆ παραλάσαι. καὶ δὲ ἔτ' ἀποφαινόμενος, ὅτι συλλογιζόμενος, ὅτι μὲν ἐξ ἰσορίας, ὡς ὁ φρὸ τῆς καθ' αὐτὴν ἡλικίας ἤνεγκα χρόνος, τῶν ἀθεσίαν διατιθέμενος, ἀλλὰ μύθοις τὰ πάντα σωσθῆναι δοκῶν, ὅτω τοὺς τῆ ἀκροωμένων ἀγρόθη ψυχὰς, ὡς ἀ χωίσαθη τοῦ λογικοὺς ποιεῖν ἢ φρονεῖν, ἃ μήτ' ὄρνιθες, μήτ' ἀλώπεκες· καὶ αὖ πάλιν μὴ προσέχειν ἐμείνοις, οἷς πολλὰ ἴσ ἀλόγων ἐν καιρῷ γνησιώτερα προσισχνόντα μυθεύθη. ἐξ ὧν ἃ μὲν κινδυνώδες ἐπιτηδεύθες αὐτοῖς διέφερε, ἃ δὲ μαίζησις ἐν τοῖς καιρίοις τῆς φιλοσοφίας ἔτυχεν. ὅτος τοίνυν ὁ τὰ καθ' αὐτὸν βίον φιλοσοφῶν πολιτείας εἰκόνα προθέμενος, καὶ ἔργοις μᾶλλον ἢ λόγοις φιλοσοφήσας, τὸ μὲν γένος ἐξ Ἀμορίου τῆς Φρυγίας καὶ τῆς μεγάλης ὀνόμασεν· τῶν δὲ τύχῃ γένος δοῦλος, ἐφ' ᾧ καὶ σοφίᾳ μοι δοκεῖ, τὸ τῶν Πλάτωνος ἐν Γοργίᾳ καλῶς ἅμα καὶ ἀληθῶς εἰρῆσθαι· ὡς τὰ πολλὰ δὴ

enim hæc, inquit, contraria inter se sunt, natura simul ac lex. Nam Æsopi animum natura liberum reddidit, sed hominum lex corpus in servitium tradidit: Potuit tamen ne sic quidem animi libertatem corrumpere. Sed quamvis ad res varias, & in diversa loca transferret corpus, à propria tamen sede illum traducere non potuit. Fuit autem non solum servus, sed & deformosissimus omnium suæ ætatis hominum: nam acuto capite fuit pressis naribus, depresso collo, prominentibus labris, niger, unde & nomen adeptus est, (idem enim Æsopus quod Æthiops) ventrosus, valgus, & incurvus: forte & Homericum Thersiten turpitudine formæ superans. Hoc vero omnium in eo pessimum erat, tardiloquentia, & vox obscura simul, & inarticulata. Quæ omnia etiam videntur servitutem Æsopo parasse. Etenim mitum fuisset, si sic indecenti corpore potuisset servientium retia effugere. Sed corpore sane tali, animo vero solertissimo natura exstitit, & ad omne commentum felicissimus. Possessor igitur ipsius, tanquam ad nullum domesticum opus commodum, ad fodiendum agrum emisit. Ille vero digressus, alacriter operi incumbebat. Profecto vero aliquando & hero ad agros, ut opera specularetur, agricola quidam ficus egregias decerptas dono tulit. Ille vero fructus delectatus pulchritudine, Agathopodi ministro (hoc enim erat nomen puero) servare jussit, ut sibi post balneum apponeret. Cum vero ita evenisset, atque Æsopo ob quandam necessitatem ingresso in domũ, occasione capta, Agathopus consilium hujusmodi conservo cuidam offert: Impleamur, si placet, ficubus heus tu: ac si herus noster has requisierit, nos vero contra Æsopum testificabimur ambo, quod in domum ingressus sit, & ficus clam comederit: & super vero fundamento, videlicet in domum ingressione, multa mendacia inædificabimus: & nihil unus ad duos fuerit, præsertim quum ne

sine

ταῦτά φησιν ἐναντία ἀλλήλοις εἶναι, ἅ τε φύσις καὶ ὁ νόμος. Αἰσώπῳ γὰρ τῷ ψυχῇ μὲν φύσει ἀλυθρίᾳ ἔσχεν ἀπίδωκεν, ὁ δὲ παρ' ἀνθρώπων νόμῳ τὸ σῶμα πρὸς δουλείαν ἀπέδοτο. ἰσχυσε μὲν τὸ ἐπὶ τῷ τῆς ψυχῆς ἀλυθερίαν λυμήνασθαι. ἀλλὰ καί τοι πρὸς πολλὰ καὶ πολλαχόσε μεταφέρον τὸ σῶμα τῆς οἰκείας ἐκείνῃ ἥδρασε ψυχῆς· εἰ δ' ἐγένετο μεταξήσαι. ἐτύγχανε δ' ἂν ἐ μόνον δέλος, ἀλλὰ καὶ δυσεπίστατον τῷ ἐπ' αὐτῷ πάντων ἀνθρώπων εἶχε. ἦ γὰρ φοξὸς ἦν, σιμὸς τὴν ῥῖνα, σιμὸς τὸν τράχηλον, πρόχειλος, μίλας, ὄζων τε τῇ ὀσμῇ ἔτυχε. (τ' αὐτὸν γὰρ Αἴσωπος τῇ αἰθίοπι) πρεσβύτην, βλαισὸν, καὶ κυφὸν, τάχα ἢ Ὁμηρικὸν Θερσίτην τῇ αἰσχρότητι εἴδους ὑπερβαλλόμενον. τὸ δὲ δὴ πάντων ἐν αὐτῷ χείριστον, ὅτι τὸ βραδύγλωσσον, καὶ τὸ τῆς φωνῆς ἀσύμετρόν τε καὶ ἀδιάρθρωτον. ἃ πάντα καὶ δοκεῖ τὴν δουλείαν Αἰσώπῳ παρασκευάσαι. καὶ γὰρ ἂν καὶ θαῦμα ἦν ὅτῳ, εἰ ὅστις αὐτόπτης ἔσχηται τοῦ σώματος ἐξεγένετο τοὺς τῆδε δουλεύοντας ἄρχας διαφυγεῖν. ἀλλὰ τὸ μὲν σῶμα πιστὸν ὅτῳ τῷ ἀνδρὶ, ἡ δὲ ψυχὴ ἀγχανέστατος. ἐπιφυὴ, καὶ πρὸς ὁπωσοῦν πᾶσαν ὁπιοῦν αἴτησιν. ὁ κεκτημένος πίνων αὐτὸν, ἅτε πρὸς ἡδὺν οἰκίας ἔρχον οἰκείως ἔχοντα, σκάπτειν εἰς ἀγρὸν ἐξαπέστελλεν. ὁ δ' ἁπλοῦς, προθύμως τῇ ἔργασίᾳ ἐχρῆτο. ἀφικομένῳ δέ ποτε καὶ τῷ δεσπότῃ πρὸς τὸν ἀγρὸν, ἐφ' ᾧ τῆδε ἔργον ὁπωσοῦν θέσθαι, χαρᾶς τῆς σὺν τῇδε ἀγαθῶν ἁρπαζούσης. ὁ δ' ὅπῃ τῇ τῆς ὀπώρας ἡθεὶς ὡρίᾳ, Ἀγαθόποδι τῷ οἰκέτῃ (τοῦτο γὰρ ὦν ὄνομα τῷ σκαπτῇ) ξυλάπτειν ἐκέλευσεν, ὡς αὐτοῦ μὴ τὸ λυπηρὸν παρεθῇ. συμβὰν δ' ἦν, καὶ τὸ Αἰσώπῳ κεῖ δή τινα χρείαν εἰσκαλεῖν εἰς τὸν εἰκῖον, ἀφορμᾶς ὁ Ἀγαθόπους λαβόμενος βακλὸν πιάνδε τῇδε ζωοθάλων πυὶ φοξείᾳ, ἀμφραδῶς, εἰ δικεῖ, τῇδε σύκων, ὧ ἄνερ. καὶ ὁ δεσπότης ἡμῶν ταῦτα ζητήσας, αὐτὸς ἐμεῖς τὸ Αἰσώπῳ καταμαστυρήσαμεν ἄμφω, ὡς εἰς τὴν οἰκίαν εἰσδρομάτῳ, καὶ τὰ σῦκα λάθρα καταφαγόντος· καὶ ἐπ' ἀληθεῖ θεμιλίῳ, τὰ πρὸς τὴν οἰκονεισίδια, πολλὰ τῇ ἑδδίᾳ ἐποικοδομήσαμεν. καὶ τὸ μηδὲν ἔχειν ὁ γε ἦς φοξὸς εἶναι δίκαιος, καὶ ταῦτα

ſine probationibus quidem diducere unquam os queat. Decreto vero hoc, ad opus acceſſerunt, & ficus devorantes, dicebant in ſingulis cum riſu, Væ tibi, infelix Æſope. Cum igitur herus rediiſſet à lavacro, & ficus petiiſſet, & audiviſſet quod Æſopus eas comederit, & Æſopum cum ira jubet vocari, & vocato ait, Dic mihi, O exſecrande, ita me contempſiſti, ut in penu ingredereris, & paratas mihi ficus comederes? Ille audiebat quidem, & intelligebat, ſed loqui poterat nullo modo ob linguæ tarditatem. Cum jam verberandus eſſet, & delatores vehementiores inſtarent, procumbens ad heri pedes, ut ſuſtineret ſe parum, orabat. Quum autem accurriſſet, & tepidam aquam attuliſſet, eam & bibit, & digitis in os demiſſis, rurſum humorem ſolum rejecit: nondum enim cibum attigerat. Rogabat igitur, ut idem & accuſantes facerent quo manifeſtum fieret quiſnam ficus diſſipaſſet. Herus autem ingenium hominis admiratus, ſic facere & alios juſſit. Illi autem deliberaverant bibere quidem aquam, non tamen demittere in gutiur digitos, ſed per obliqua maxillarum eos circumferre. Vixdum autem biberant, quum tepida illa aqua, nauſea potis inducta, effecit ut ſponte fructus redderetur. Tunc igitur ante oculos poſito & maleficio miniſtrorum & calumnia, herus juſſit eos nudos flagro vapulare. Illi vero cognoverunt manifeſte dictum illud, Qui in alterum dolos ſtruit, ſibi inſcius malum fabricat. Sequenti vero die herο in urbem revecto, Æſopo vero fodiente, quemadmodū juſſus fuerat, ſacerdotes Dianæ, ſive alii quidam homines via errantes, & in Æſopum incidentes exhortabantur per Jovem hoſpitalē hominem, ut quæ in urbem duceret viam oſtenderet. Ille quum ſub umbram arboris viros adduxiſſet prius, & frugalem appoſuiſſet cœnam, inde & dux factus ipſis, in quam quærebant viam induxit. Illi itaque, tum ob hoſpitalitatem, tum ob ductum mitum in modum

μηδ' ἄνδρ ἐλέγχων διάρειν ποτε ἢ γλῶτταν δυνάμιν ἴχων. δόξαν δὲ τούτω, πρὸς τὸργον ἰκάρηταν, ἢ τὸ σύκον ἐδίοντες, ἔλεγον ἐρ' ἑκάστῳ ζῶν γίνεται, φόβος σε δύσιμε Αἴσωπε. ὁ τοίνυν δεσπότης ἐπαινέσας τὸν τῆς λαγῶς, καὶ τὰ σύκα ζητήσας, καὶ ἀκούσας ὡς Αἴσωπος αὐτὰ κατεσθίοι, τὸν τε Αἴσωπον σωφρονιστὴν κελεύει κλησθῆναι, καὶ κλησθέντα εἰπεῖν, λέγε μοι, ὦ κατάρατε, τίνα μὲν κατηφόρησας, ὡς εἰς τὸ ταμεῖον εἰσελθεῖν, καὶ τὰ ἐπιμαθόντα μοι σῦκα σὺν ἡσθίειν; ὁ δ' ἀκούσας ὡδὶ, καὶ σωισθεὶς ἦν, λαλεῖν δ' εἶχε· διὸ ὁπωσοῦν διὰ τὸ θρασύνεσθαι. μᾶλλον δ' ἦλθε τύπτειν, ἵνα κατηγόρησε σοφώτερον δόκησιμῶν, πισὼν πρὸς τοὺς τὰ δεσπότου πόδας, ἀνασχέσθαι μικρὸν ἐδεῖτο. δεομένου δ' καὶ χλιαρὸν ὕδωρ προσενεγκών, τύπτει τε πέπωκε, καὶ τοῦ δακτύλου εἰς τὸ στόμα καθεὶς, αὖθις τὸ ὑγρὸν μόνον ἀνέβαλε. ἔπω γὰ τροφῆς ἀφάμενον ἴτυχεν. ἠπορεῖτο γὰν αὐτὸ τοῦτο καὶ τοὺς διώκοντας δρᾶσαι, ὡς ἂν δύναιγένηται ὁ τὰ σῦκα διαφθείρας. ὁ δὲ δεσπότης τὸ κόλπον αὐτῷ θαυμάσας, ἔπω ποιεῖν ἐκέλευε ἄλλες ἐπέταξεν. εἶδ' ἐκελεύσατο πιεῖν μὴ τὸ ὕδατος, μὴ μὴ τοι καθῆναι χρῆ λαμὲ τοὺς δακτύλους, ἀλλ' ὅπη τὰ σκάφια τῆς γνάθων αὐτοῦ παραφέρειν. ἐκ ὀφθαταν δὲ πίοντες, καὶ τὸ χλιαρὸν ὕδωρ ἐκεῖνο ταυτὸν τοῖς πεπωκόσι παραχεῖμα ἐπινεκὼν, ἀυτυράτω παρίσχε· ἢ οἱ πάσαν ἀναδοθῶσαν τὸ τοιοῦτον τοῦ ὀφθαλμῶν πισεῖν, τῶτι κακυργήμασι τῆς οἰκετῆς καὶ τῆς συνεφαπτὰς, ὁ μὲν δεσπότης ἐκέλευσεν αὐτὰς γυμνοῦντας μαστίζειν. εἶδ' ἐπίγνασαν σαφῶς χρῆ τὸν εἰπόντα, ὡς ὄρεις καὶ ἐτέρα δόλια μηχανᾶσθε. αὖτω λέληθε τὸ κακὸν ἀρχαϊκὸν ἐόν, τῇ δ' ὀπώσῃ, τῷ μὲν δεσπότῃ εἰς ἄξυ ἀναζόξαι, τῷ δ' Αἰσώπῳ σκάπτοι, ἢ θρασυτάχθη, ἱρεῖς τῆς Ἀρτέμιδος, εἶτ' ἄλλοι πινὲς ἄνδραποι τῆς ὁδῷ πλανηθέντες, καὶ τὸν Αἴσωπον ἀπειτυχόντες, ἀπέρχοντο πρὸς Διὸς ξενίε ἢ ἄνδρα, ἢ εἰς ἄξυ φήμασαν ἀυτὸν ὑποδεῖξαι. ὁ δ' ὑπὸ σκιὰν δένδρε τὸν ἄνδρας ἀπαγαγὼν καθίσειν, καὶ λιτὸν παραθέμενος δεῖπνον, εἶτα καὶ ἡμισάλῳ ἀυτὸν, εἰς ὧ ἐζήτων ὁδὸν εἰσωίγνεν. οἱ μὲν οὖν τοῦτο μὲν ὅτι τῇ ξενίᾳ, τοῦτο δὲ καὶ ὅτι τῇ ὁδηγίᾳ διαφερόντως τῶν ἀνδρῶν ἐξαρ-

dum viro devincti, & manus in cœlum elevarunt, & precibus benefactorem remunerati sunt. Æsopus vero reversus, & in somnum lapsus & præ assiduo labore & æstu, visus est videre Fortunam adstantem sibi, & solutionem linguæ, & sermonis cursum, & eam quæ fabularum est sapientiam largientem. Statim igitur excitatus ait, Papæ, ut suaviter dormivi, sed & pulchrum somnium videre mihi visus sum: & ecce expedite loquor. Bos, asinus, rastrum. Per deos, intelligo, unde mihi bonum accesserit hoc: quia enim pius fui in hospites, propitium numen consecutus sum. Ergo benefacere bona plenum est spe. Sic igitur Æsopus lætatus facto, rursum cœpit fodere. Sed præfecto agri (Zenas erat ipsi nomen) ad operarios profecto, & horum unum, quoniam parum erraverat in opere, virga verberante, Æsopus statim exclamavit, Homo, cujus gratia eum qui nulla injuria affecit sic verberas, & omnibus temere plagas ingeris quotidie? omnino renunciabo hæc hero. Zenas autem hæc ab Æsopo audiens, obstupuit non mediocriter, & secum ait, Quod Æsopus loqui cœperit, nulla mihi utilitas erit: præveniens igitur ipse accusabo eum coram domino, antequam ipse hoc idem faciat, & me herus procuratione privet. His dictis urbem versus ad dominum vectus est. Cæterum turbatus eum accessisset, Salve, inquit, here. Ille vero, Quid perturbatus ades? inquit. Et Zenas, Res quædam monstrosa in agro contigit. Et herus, Nunquid arbor præter tempus fructum tulit? aut jumentum aliquod præter naturam genuit? Et ille, Non ita, sed Æsopus, qui antea erat mutus, nunc loqui cœpit. Et herus, Sic tibi nihil boni fiat, hoc existimanti monstrum esse. Et ille, Et sane, inquit, nam quæ in me contumelioſe dixit, sponte prætereo, here: in te autem & deos intolerabiliter conviciatur. His ira percitus herus, Zenæ ait, Ecce tibi traditus est Æsopus: vende, dona, quod vis de

eo

ἐξαρτηθέντες, πάς τι χεῖρας εἰς ἀεικὲς ἔβαλον, καὶ
βίᾳ τὸν διερμήνευτὴν ἡμέψαντο. Αἴσωπος δ' ὑπο-
γρίψας, καὶ εἰς ὕπνον καταπεσὼν ὑπό τε τῶν συσ-
χόντων πίνω & καύματος, ἐδόξεν ἰδεῖν τὴν τύχην ὀπι-
σάσαν αὐτῷ, καὶ λύσιν τῆς γλαύπης, καὶ λόγε δρέ-
μον. καὶ σοφίαν τὴν πρὸ μύθων χαριζομένην. θύθὺς
ἓν διϋπνιωθεὶς φησι, βαβαὶ, πῶς ἡδέως κακείμησα,
ἀλλὰ καὶ καλὸν ὄνειρον ἰδεῖν ἔδοξα· καὶ ἰδὲ αἰσω-
λύτως λαλῶ. βὲς, ὄνος, δίκλλα. νὴ τὰς θεὰς σωπή-
κη πόθεν μοι τἀγαθὸν προσεγένετο τοῦτο. θύπερίσσας
γὸ εἰς τὰς ξένας ἀπλαμβανομένη τὸ κρεῖττον ἔτυχον,
ἀρ' ἂν τὸ δὺ ποιεῖν, ἀγαθῶν ἔζι σπέρις ἐλπίς.
ὅτω μὲν οὖν Αἴσωπος ὑπαχθεὶς τὸ φορτίον, πάλιν ἤρξατο σκίπτειν. τῷ δ' ἐφεζηκότι τὸ ἀγρῷ
(Ζωΐτε ἦν αὐτῷ τὄνομα) προὲς τὰς ἐργαζομένας
ἐλθόντι, καὶ τούτων ἕνα, ἐπειδὴ μικρὸν ἐσφάλη
τι ἔργε, τῇ ῥάβδῳ παίοντι, Αἴσωπος παρεχθὲν
μα ἀνέκραγεν, ἄνθρωπε, τῷ χαίρειν τὸν μηδὲν ἠδικη-
κότα ἄτως αἰκίζῃ, καὶ πᾶσιν εἰκὸς σπλαχὰς ἐμφορεῖ-
σι ἡμέρας; πάντως ἀναγλελῶ ταῦτα τοῖς κακοπαθοῦσι.
Ζωΐτε δὲ ταῦτα τῷ Αἰσώπῳ ἀκούσας, ἐξεπλάγη τε
ἐ μέσως, καὶ πρὸς ἑαυτὸν εἶπεν, Αἴσωπος λαλεῖ ἀρ-
ξάμενος, κἀδὲν ἐμοὶ ὄφελος ἔσεσθαι φθάσας τοίνυν αὐ-
τὸς κατηγορήσω αὐτῷ ὅτι τὸ δεσπότου, περὶ αὐτὸς τοῦτ'
αὐτὸ δρᾶν, καί με ὁ δεσπότης τῆς ὀπωροπῶλις παρακλύ-
σει. ταῦτ' εἰπὼν, εὐθὺ τὸς πόλεως προὲς τὸ δεσπότου
ἔλαυνε. καὶ δὴ σοι δορυφόρῳ προσελθὼν, χαίρε, φησὶ,
δέσποτα. ὁ δ', τί πεθυνεπιλήθ πάρεζι; φησί. καὶ ὁ
Ζωΐτε, χρῆναί τι περαπῶδες ἐν τῷ ἀγρῷ συμβῆναι. καὶ
ὁ δεσπότης, ἄτω τί δίνδρον παρὰ καιρὸν καρπὸν ἤ-
νεγκεν, ἢ τῶν ἄλλων τι παρὰ φύσιν ἐγένετο; καὶ ὅς, οὐχ
ἄτως, ἀλλ' Αἴσωπος ἀναιδὴς τὸ φορτίον ὤν, νυνὶ λα-
λεῖν ἤρξατο. καὶ ὁ δεσπότης, ἄτω σοι μηδὲν τἀγαθὸν γέ-
νοιτο, τοῦτο νομίζοντι τέρας εἶναι. ὁ δ', καὶ μάλα, φησὶν. ἀ-
μὴ γὸ εἰς ἐμὲ φανέρωσιν, οἰκὼν παρέχειν δέσποτα· εἰς
δέ σε καὶ θεὸς ἀποφαίνει βλασφημεῖν. ὅτι τάχιστα ὀργῇ
λησθεὶς ὁ δεσπότης, τῷ Ζωΐτε φησὶν, ἰδέ σοι παρα-
δίδω Αἴσωπον, λάβε, φύλαττε, ὁ βέλτιστος αὐτῷ
σεῖ-

eo fac. Quum Zenas autem in potestate sua accepisset Æsopum, & quod in eum haberet imperium ei renunciasset: ille, Quodcunque volueris, inquit, effice. Forte vero quum vir quidam jumenta quæreret emere, & propterea per agrum illum iter faceret, & Zenam rogaret: ille Jumentum non licet mihi, inquit, vendere; sed mancipium masculum: quod si vis emere, adest. Cum vero mercator dixisset, ostendi sibi servulum, & Zenas Æsopum accersisset; mercator videns ipsum, & cachinnatus, Unde tibi, inquit ad Zenam, hæc olla? utrum truncus est arboris, an homo? hic nisi vocem haberet, ferme videretur uter inflatus. Quare mihi iter rupisti hujusce piaculi gratia? His dictis, abiit suam viam. Æsopus vero insequutus ipsum, Mane, inquit. Ille autem conversus, Abi inquit, à me, sordidissime canis. Et Æsopus, Dic mihi, cujus rei causa huc veniisti? Et mercator, Sceleste, ut aliquid boni emerem: tui, quod inutilis & marcidus sis, non egeo. Et Æsopus, Eme me, & siqua est fides, multum te juvare potis sum. Et ille, Qua in re à te juvari possem, cum sis odium penitus? Et Æsopus, Nonne adsunt tibi pueruli domi turbulenti, & flentes, his præfice me pædagogum, & omnino eis pro larva ero. Ridens igitur de hoc mercator, inquit Zenæ, Quanti malum hoc vendis vas? Ille vero, Tribus, inquit, obolis. Mercator autem statim tres obolos solvit, dicens, Nihil exposui & nihil emi. Quum igitur iter fecissent, ac pervenissent in suam domum, pueruli duo qui adhuc sub matre erant, Æsopo viso perturbati exclamaverunt. Et Æsopus statim mercatori inquit, Habes meæ pollicitationis probationem. Ille vero ridens, Ingressus, inquit, salute conservos tuos. Introgressum autem ac salutantem videntes illi, Quodnam malum nostro hero, inquiunt, contigit, ut servulum deformem adeo emerit? sed, ut videtur, pro fascino domus hunc emit. Non multo vero post & mercator

ποίησον. τῷ δὲ Ζηνᾶ ἐφ' αὑτῷ γηράσῃ καὶ παραλαβόντος τὸ Αἴσωπον, ἓξ ἢ ἑπτὰ ἔτεσι ἀπολιπὼν αὐτὸν ἀναχωρήσαντος, ἐκεῖνος, ὅ, τι δύνοιτο ἐλαφρότατον, καὶ ἱερεῖον ἦν, ἠγόρασε. καὶ δέ τινα τύχῃ ἀνδρὸς τιμῶν κλέπτην ζητοῦντα καὶ ἀπολαβόντα, καὶ διὰ ταῦτα τὸ ἀγρὸν δίκῃ καὶ ἐκεῖνον, ἓξ ἢ Ζηνᾶ ἐρωμένῳ, ἐκεῖνον, διέμεινε μὴ ἐκ ἴσῃ μοί, φησιν, ἀποδόσθαι, σωμάτιον ἓξ ἀρρέν. ὅθεν εἰ θέλεις ἀνήσασθαι πάρεστι. τῷ δὲ ἐμπόρῳ φήσαντι ὡσπερεικότως αὐτῷ τὸ σωμάτιον, καὶ τῷ Ζηνᾶ τὸν Αἴσωπον μεταπεμψαμένῳ, ἐμπορος ἰδὼν αὐτὸν, καὶ ἀναγελάσας, τόδε σοί, φησι πρὸς τὸν Ζηνᾶν, ἦδε ἡ χύτρα; πόσου γελοῖός ἐστι δοῦλος, ἢ ἀνδραποδῶν; ἔτος ἤ μὲν φαγὼν εἶχεν, οὐδὲν ἂν ἴδῃ μὴ ἐκ δίκης ἀσκοῦλ. ἵνα τί μοι τὼ σορείαν ἀδικοῦλας ἀντὶ ἓξ καθάρματος ἔνεκα; ταῦτ' ἀπαὼν, ἀπὸ ἓξ ἰαυτῶ ἐδίν. ὁ δ' Αἴσωπος μεταδιώξας αὐτὸν, μέτρον, φησιν. ὁ δὲ ματαξάφοις, ἄπιθι, φησιν, ἀφ' ἡμῶν, ῥυπαρώτατε κύων. ἓξ ὁ Αἴσωπος, εἰπέ μοι τίνων ἕνεκεν δοῦρ' ἐλήλυθας; καὶ ὁ ἔμπορος, κάθαρμα, ἵνα τι χρήσῃ περίαμμ' σὲ δὲ ἀχρύσκ καὶ σαφῶς ὄντος, ἀχρήῖον. καὶ ὁ Αἴσωπος, ἄνησαί μι, καὶ εἶπε ἴσῃ πίστις, πολλά σε ἀφελήσαμ εἶος τ' εἰμί. καὶ ὃς, τί δ' ἀνόναιμ' ἂν, συγγνώμῃ ὄλῳ ἐμ αὐτὸ χρῆμα; καὶ ὁ Αἴσωπος, ἀ πάρεστι σοι παιδιὰ δίκαιε ἀτακλῆντα καὶ κλαίοντα; τάπιε ἐπίσησόν μι παιδαγωγὸν, καὶ πάντως αὐτοῖς ἀντὶ μορμῶς ἴσομαι. γελάσας ἂν ὃδ' τάτῳ ὁ ἔμπορος. φησὶ τῷ Ζηνᾶ, πόσου τὸ κακὸν τοῦτο πωλεῖς ἀγλεῖον; ὁ δὲ, πολλοῦ, φησιν, ὠνοῦμ'. ὁ δὲ ἔμπορος αὐτίκα τὰς τρεῖς ὀβολὰς κατιβάλλει, λέγων, οὐδὲν κατιθέμ'μι, καὶ οὐδὲν ἐπιλέμ'μι. ὁδ' ἐστάντων τεταχθεὶς, καὶ ἀφικνεῖσθαι αὐτῷ ὀψόμενος, παιδάριον δύο ἢ τρεῖς μητρὶ τιλοῦντα, ἢ Αἴσωπον ἰδόντα καὶ συγχυθέντα ἀνέκραξε. καὶ ὁ Αἴσωπος ὧδε τῷ ἐμπόρῳ φησὶν, ἔχεις μ' τῆς ἐπαγγελίας ἀπόδειξιν. ὁ δὲ γελάσας, εἰσελθέν, φησιν, ἄπαυσον τὲς συνδέλλας ζκ. τὸν δὲ εἰσελθόντα καὶ ἀπασάμενον ἰδόντες ἐκεῖνοι, τί ποτε ἄρα κακὸν τῷ ἡμῶν δεσπότῃ, φασὶ, συμβέβηκεν, ὅτι σωμάτιον αἰσχρὸν ὄντως ἐπρίατο; ἀλλ', ὡς ἔοικεν, ἀντὶ βασκανίᾳ τοῦτον τῆς οἰκίας ἀνήσατο. μὴ δ' ᾳ πολὺ καὶ ὁ ἔμπορος εἰσ-

ελθὼν

tor ingressus, apparari res ad iter servis jussit, quod postridie in Asiam profecturus esset. Illi igitur statim vasa distribuebant: at Æsopus rogabat levissimum onus sibi concedi, tanquam nuper empto, & nondum ad hæc ministeria exercitato. His autem, & si nihil tollere velit, veniam præbentibus, ille non oportere dixit, omnibus laborantibus, se solum inutilem esse. His quod attollere vellet permittentibus, huc & illuc quum circumspexisset, & vasa congregasset diversa, saccos, & stramenta, & canistros, unum canistrum panis plenum, quem duo bajulare debebant, sibi imponi jubet. Illi autem ridenter, & nihil esse stultius vili hoc sceleſto inquientes, qui paulo ante levissimum rogabat tollere onus, nunc omnium gravissimum elegerit, oportere tamen desiderium ejus explere, sublatum canistrum imposuerunt Æsopo. Ille vero humeris onere gravatis huc & illuc dimovebatur. Hunc videns mercator, admiratus est, & inquit, Æsope quum ad laborandum promptus sit, jam suum precium persolvit: jumenti enim onus sustulit. Quum vero hora prandii divertissent, Æsopus jussus panes dispensare, semivacuum canistrum multis comedentibus fecit: unde etiam post prandium leviore onere facto, alacrius incedebat. Verum vesperi quoque illic quo diverterant pane distributo, postera die vacuo omnino humeris sublato canistro, primus omnium ibat, ut & conservis præcurrentem hunc videntibus dubium esset, utrum putridus esset Æsopus, an quis alius. Et quum cognovissent illum esse, admirabantur, quod denigratus homuncio solertius omnibus fecerit: quoniam qui facile absumerentur panes sustulit; quum illi stramenta, & reliquam supellectilem bajularent, quæ non est sortita naturam ut sic absumeretur. Mercator itaq; cum esset Ephesi, alia quidem mancipia cum lucro vendidit: remanserunt autē ei tria, Grammaticus, Cantor, & Æsopus. Quum vero quidam

πλθὼν τὰ φορτία ὁδὸν διῆγεν διὰ μέσων τῶν δένδρων ἐπίσκοπος, μέλλειν γὰρ ἡ ὀπώρα εἰς Λυσίαν παραβάλλειν, οἱ μὲν ὁλκὰς αὐτὰς τὰ σκεύη διεμερίζοντο· ὁ δ' Αἴσωπος ἐδέετο τῆς κυφοτάτης τὴν φορτίδα αὐτῷ παραχωρεῖν, ἅτε δὴ γιγάντιος, καὶ μήπω φορτία τοιαῦτα ὑπομείνας γαγγραινώδη. τῆς δὲ, καὶ εἰ μηδὲν ἄρα βάλλεται, συγκάμνειν παρεχομένων, ἐκεῖνος οὐ δεῖν ἔλεγε, πάντων κοπιώντων, αὐτὸν μόνον ἀσυντέλη τυγχάνειν. τῆς δ' ὕδωρ ἂν ἄρα βάλλῃ ὀπτεπόντων, δοῦναι κελεῦσαι ἐκέλευε. καὶ σκεύη ἀδροίσας διαφόρους, σάκκους καὶ σχοινία καὶ γυρτάδας, ἵνα γύργαθον ἄρτων πλήσωμεν, ὃν δύο βαστάζειν ἔμελλον. αὐτὸς ὀπτεθεῖσαν κελεύει. οἱ δὲ γελάσαντες, καὶ μηδὲν ἧττον μωρότερον ἢ χυδαῖοι τότε καθάπαξ ἔφασαν, ὃς μικρὰ μὲν ἔμφορεῖται τὸ κυφότατον ἐδέετο ἄρα τῆς φορτίδος, νῶι δὲ τῆς πάντων βαρυτάτης εἴληπται. χρόνῳ μέντοι ἡ ὀπτυμία αὐτῶν σκληρύνει, ὑπολαζόντες ἡ γύργαθοι, ὀπτήσασι τῷ Αἰσώπῳ. ὁ δὲ κρᾶμα τὸ ἄμωτον φορτίον ἀπηχθισμένον δοῦναι κάκεῖσε διεκλοπεῖτο. ἡ δὲ ἰδοῦσα ὁ ἔμπορος, ἀπηυθύμησεν, καί φησιν, Αἴσωπος εἰς τὸ ποιεῖν εὐθυμος ἦν, ἥδη ἡ ἐαυτῆς τιμὴν ἐξίστη, κλαύσας γὰρ φόρτον ἔχθιστον, ἐπεὶ δὲ ὥρας ἔσης ἀρίστου κατέλυσαν, Αἴσωπος καλοῦσιν ἀρτοδοτῆσαι, ἡμιθέα ἡ γύργαθοι πολλῶν φαγόντων ἐποίησεν. ὅθεν δὴ μὴ τὸ ἄριστον κυφοτέρῳ τῷ φορτίῳ γενόντος, εὐθυμώτερον ἄδδυε, καὶ δὴ καὶ ἐσφέρας ἐς κατήχθησεν πάλιν ἀρτοδοτήσας, τῇ ἑρμέρᾳ ἡμέρᾳ κενὸν παντάπασιν ὄπτ' ἡ ἄμων ἀνίχνευ ἡ γύργαθον, φαῦλος ἀπάντων ἦν, ὡς καὶ τοῖς σωθύλοις ἐφηρτίχνητα τῶν ὁρῶσιν ἀμφίσολα γίνεσθαι, πόθεν ὁ σαφὲς ἴσιν Αἴσωπος, ἢ ἔπεφε. καὶ καταμαθόσιν ἐκεῖνον ἔφη. θαυμάζειν, ὅπως τὸ μεμελαιωμένον ἀνδράποδον τοσαυτάκις πάντων ἔκφυξε, δοῦ ῥᾳδίως διαπεπραμένον, ἄρτις ἀφάμενον. ἐκείνων τὰ σχήματα καὶ τὰ λοιπὰ τῆς σκευῆς ὀπτφορτισμένων, ἃ μὲ φύσιν ἔλαχεν ὕπνῳ διαπαίζειν. ὁ μὲν οὖν ἔμπορος, ὀπὶ τῇ Ἐφέσῳ χρύσεται, τὰ μὲν ἄλλα τῆς ἀνδρακοπόδου σωθύλης ἀπέδοτο· ὑπολείφθη δ' αὐτῷ τρία, Γραμματικὸς, Ψάλτης, καὶ ὁ Αἴσωπος, τῆς δὲ τις

dam ex familiaribus ei suasisset in Samum ut navigaret, tanquam ibi cum majori lucro divenditurο servulos, persuadet. Et mercator quum perveniſſet in Samum, grammaticum quidem & cantorem, utrumque nova veſte indutum, ſtatuit in foro: ſed Æſopum, quoniam necunde poterat ornare, (totus enim erat mendoſus) veſte ex ſacco ei circumpoſita, medium inter utrumque conſtituit, ut & videntes ſtuperent, dicentes, Unde hæc abominatio, quæ & alios obſcurat? Æſopus autem, quamvis à multis morderetur, ſtabat tamen audaſter ad ipſos intuens. Xanthus vero philoſophus habitans tunc Sami, protectus in forum, & videns duos quidem pueros cum ornatu adſtantes, medium vero horum Æſopum, admiratus eſt mercatoris commentum, quod turpem in medio collocaverat, ut appoſitione deformis, pulchriores ſeipſis adoleſcentuli apparerent. Propius autem adſtans, percontatus eſt cantorem, cujas eſſet. Et is, Cappadox. Tum Xanthus, Quid igitur ſcis facere? Hic, Omnia. Atque ad hæc Æſopus riſit. Sed diſcipuli qui cum Xantho una erant, ut viderunt ipſum riſiſſe & oſtendiſſe dentes, ſtatim & aliquod monſtrum videre arbitrantibus; & uno, Certe hernia eſt dentes habens, dicente; alio vero, Quidnam videns riſit? alio, Non riſiſſe, ſed irriſiſſe: omnibus autem volentibus cognoſcere cur riſiſſet, unus ipſorum accedens Æſopo inquit, Cujus rei gratia riſiſti? Et is, Abſcede marina ovis. Illo vero confuſo ſunditus eo ſermone, repenteque ſecedente, Xanthus inquit mercatori, Quanto precio cantor? Illo autem, Mille obolorum, reſpondente, ad alterum ivit, immenſo audito precio. Atque & hunc rogitante philoſopho, cujuſnam foret, & audito Lydum eſſe: rurſuſque rogante, Quid ergo ſcis facere? & illo dicente, Omnia; iterum riſit Æſopus. Ex ſcholaſticis autem quodam dubitante, quidnam hic ad omnes ridet? alius

ei

αὐτῷ Ζωπύρῳ συμβαλέσθαι εἰ· Σάμον ἀπάραι, ὡς ἐκεῖ δὴ Ζωπύρου μείζονι κίνδυνῳ ἀπιμπωλήσοντι τὰ σωμάτια, πεύθ. καὶ ὁ ἴμπερος ὅπως ἂς τῆς Σάμου, τὸν μὲν γραμματικὸν Ζωπύρου ψάλτην κρίνας ἐξιέναι ἀμφίεσας, ἔφησεν ἅμα ὅτι τῷ σφετερίσει· καὶ δ' Αἴσωπον, ἐπεὶ μισαμόδευ εἶχε κομῆσαι, (ὅλως γὰρ ἦν ἀμάρτημα) ἐνθῦτα σύκκα νύτῳ περικαθέψας, μέσον ἀμφοῖν ἔφησεν, ὡς καὶ τοὺς ὀρχηστὰς ἐξίστασθαι λέγοντας, πόθεν τοῦτο τὸ βδέλυγμα, τὸ καὶ τοὺς ἄλλους ἀφανίζον; Αἴσωπος δ', καίπερ ὑπὸ πολλῶν σκαπτόμενος, ἔστιλο μὲν τὸ τολμηρὸν πρὸς αὐτοὺς ἀπενίζων. Ξάνθος δ' ὁ φιλόσοφος εἰς τὴν ἐσκήνην ἂν πιωκοῦντα τῇ Σάμῳ, προελθὼν ὅτι πλὼ ἀγορὴν, καὶ θαυμάζομενος τοὺ μὲν δύο παῖδας Ζωπύρου φαρίσταμένους, μέσον δ' αὐτῶν Αἴσωπον, κἀσάμενον πλὼ ἐμπόρε ὄθνειον, ὅπως ἐ αἰσχρὸν ἐν τῇ μεταξὺ τάραχον, ὡς τῇ παραδίσῃ ἐ δυσηδὲς, καλλίνε ἀναπλῆσαι τὰς ναυτίας φαιλῶμεν. ἐχυτίγερ δ' ὅπως, ἐπύθετο τῶ ψάλτε, πόθεν ἂν εἴη. κ' ὃς, Καππαδόκης. ἐ ὁ Ξάνθος, τί δὲν οἶδας ποιεῖν; ὁ δὲ, πάντα. ἐ ὅτι τύτος Αἴσωπος ἐχγέλασεν. τοῦ δὲ σχολαστικῶν οἱ τοῦ Ξάνθου συμπόσαι, ὡς εἶδον ἀυτὸν γελάσαντα ἐ παροφύναντα τὰς ὀδόντας, ἐξαίφνης καὶ τὸ τέρας ὁρᾶν δυξάντων, καὶ ἐ μὴν, ἢ πᾶν κάλλ ἐστιν ὀδόντας ἔχυσα, λέγοντος· τῷ δ', τί ποτε ἄρα ἰδὼν ἐγέλασε; τῷ δ' ὡς ἐκ ἐγέλασεν, ἀλλ' ἐρρίγωσε πάντων δ' βλαμμένων γνῶναι τίς ποτε μὲ ὁ γέλας, εἷς τις αὐτῶν ἐρωτελθὼν τοῦ Αἰσώπου φησὶν, ὅτε χάριν ἐγέλασας; καὶ ὃς, ὀπωπόρει θαλάττιον βοῦβαλον. τὸ δ' ἀμυχανήσαντος πᾶς ὅλος ὅδι τοῦ λόγου, καὶ ἐ εὐδίας ἀναχωρήσαντος, ὁ Ξάνθος τοῦ ἰμπόρου φησὶ, πόσκ τιμήσαιτο τὸν ψάλτην; τὸ δ', χιλίων ὁλοκλήρων, ὀπυπιριαμβίκ, ἐρὸς τὸν ἕτερον ἦλθεν, ἐαβρέλλαν ἀκύσας τὸ τίμημα. ἐ μὴν τοι κ' τοῦτον ἐρώμενον τῷ φιλοσόφῳ, πόθεν ἂν εἴη, καὶ ἀκύσαντος ὅτι Λυδὸς, καὶ ἐπαιρομβίκ, τί δὲν οἶδας ποιεῖν; κἀκεῖνε φαμβίκ, πάντα· πάλιν ἐγέλασεν Αἴσωπος. τοῦ σχολαστικῶν δέ τινος ὀπορμβίκ τί δή ποτε ἔρος πάντας γελᾷ; ἐπι-

ei dixit, Si vis & tu marinus hircus vocari, roga. Xanthus autem & rursus rogavit mercatorem, Quanto precio grammaticus? & illo, Tribus millibus obolorum, respondente, ægre philosophus tulit immensum precium, & versus discedebat. Scholasticis autem petentibus, an non placuerint ei servuli; Næ, inquit, sed decretum est non emere mancipium precio sum. Uno autem ipsorum dicente, Sed si hæc ita se habent, igitur turpis hic nulla lex impedimento est ne ematur: idem enim & hic ministerium afferet, & nos precium hujus exponemus. Xanthus ait, Sed ridiculum esset, vos solvisse precium, me autem servum emisse; alioqui & uxorcula mea mundiciæ studiosa, non ferret à deformi servulo serviri sibi. At scholasticis rursus dicentibus, Sed prope est sententia, Ne pareatur fœminæ; Philosophus dixit, Faciamus prius periculum, an sciat aliquid, & ne precium incassum pereat. Adiens igitur Æsopum, Gaude, inquit. Et ille, Numnam tristabar? Et Xanthus, Saluto te. Et ille, Et ego te. Et Xanthus una cum aliis inexspectato & prompto responso stupefactus, rogavit, Cujas es? Ille, Niger. Et Xanthus, Non hoc inquam, sed unde natus sis. Et is, Ex ventre matris meæ. Et Xanthus, Non hoc dico, sed in quo loco natus sis. Et ille, Non renunciavit mihi mater mea, utrum in sublimi loco, an in humili. Et philosophus, Quid vero facere nosti? Et ille, Nihil. Et Xanthus, Quomodo? Et is, Quoniam hi omnia nosse professi sunt, mihi autem reliquerunt nihil. Atque hæc scholastici vehementer admirati, Per divinam providentiam, dixerunt, valde bene respondit; nullus enim est homo, qui omnia norit: & propterea scilicet & ridebat. Rursus igitur Xanthus inquit, Vis emam te? Et Æsopus, Me hac in re consultore eges? utrum tibi videtur melius, aut emere, aut non, fac. Nullus enim quicquam

ος πρὸς αὐτὸν εἶπεν, εἰ βέλει καὶ σὺ θαλάττης πράγ ἀκῦσαι, ἐρώτησον. ὁ δὲ Ξάνθος κ αὖθις ἤρετο τὸν ἔμπορον, πόσα τιμᾶται ὁ γραμματικός; κἀκεῖνος, τριακόσιαι ὀβολοῖ, ἀπεκρίναντο, δυσφόρως ὁ φιλόσοφ ἤνεγκε τὴν ὑπερβολὴν τ τιμῆς, καὶ σκαφεὶς ἀπῆλ. τῇ δὲ σχολαστικῶν ἐφοδίων, εἰ μὴ ὤρισεν αὐτῷ τὰ σωμάτια, ναί φησιν, ἀλλὰ δόγμα κείται, μὴ ἀνδράποδον ἀνεῖσθαι τῆδε πολυτίμων. ἐνὸς δὲ τούτων φαμένου, ἀλλ' εἰ ταῦθ' οὕτως ἔχει, τὸν γοῦν αἰσχρὸν τοῦτον ἐδεῖς νόμος ἐμποδὼν ἵστα μὴ ἀνήσασθ' τῷ αὐτῷ γὸ ἔτ λειτυργίαν εἰπόντα, καὶ ἡμεῖς τὸ τίμημα τοῦτ καταθησόμεθα. ὁ Ξάνθος ἔφ. ἀλλὰ γελοῖον ἂν εἴη, ὑμᾶς ἐκτίσαι τὸ τίμημα, ἐμὲ δὲ τὸν δοῦλον ὠνῆσασθαι. ἄλλως τε, ἐ τὸ γωνιαῖόν μ καθάρειον ἐν ᾧ ἂν ἀνάσχηται ὑπ' αἰσχρᾶ σωματίᾳ ὑπηρετᾶσθ. τῇ δὲ σχολαστικῶν αὖθις εἰ πόλλων, ἀλλ' ἰγνὺς ἡ γνάμη, τὸ μὴ φείδεσθ γωναικί· ὁ φιλόσοφ εἶπε, λάζωσθε φοβερωτέρων φάσεων, εἰ οἶδέ τι, μή ποτε καὶ τὸ τίμημα μάτιον ὀπόλητε. προσελθὼν γοῦν τῷ Αἰσώπῳ, χαῖρε, φησι. καὶ ὅς, μὴ γὸ ἐλυτρέμην; κ ὁ Ξάνθ, ἀσπάζομαί σε. κἀκεῖν, πάγε σε. καὶ ὁ Ξάνθος ἅμα τοῖς ἄλλοις ὅτι τ παραλόγῳ καὶ ἐπίμω τῆς ὀπορίσεως ἐκπλαγεὶς, ἤρετο, ποταπὸς εἶ; ὁ δ, μέλας, φησί. ἐ ὁ Ξάνθ, ὁ τοῦτό φημι, ἀλλὰ πόθεν γεγένησαι. καὶ ὅς, ἐκ τῆς γαργὸς τῆς μητρός μ. καὶ ὁ Ξάνθος, ὁ τοῦτο λέγω, ἀλλ' ἐν ποίᾳ πόλ γεγένησαι. κἀκεῖν, οὐκ ἀνήγειλέ μοι ἡ μήτηρ μ, πότερον ἐν ἀνάγλῳ ἢ κατώγλῳ. ἐ ὁ φιλόσοφ, τί δ' οὐ φεύγειν ἐποίησαι; κἀκεῖν, ἀλλ'. καὶ ὁ Ξάνθ, τίνα τρόπον; ὁ δέ, ἐπειδὴ ἔτι πάνταπᾶσι ἐπηγείλατο, ἐμοὶ δὲ κατέλιπεν οὐδέν· ἐν κ τούτοις οἱ σχολαστικοὶ ὑφηγοῦνται ἀγάθυσι, τὴν τοῦ θείαν φρόνησιν, ἣν σὺ πάνυ καλῶς ἀπεκρίναλο. οὐδὲ γὸ ἐῖς ἐστιν ἄνθρωπ, ὃς ἂν πάντα εἰδείη· διὰ γὰρ ταῦτα ἐλλάδι ἐ ἐγένα. αὖθις ἦν ὁ Ξάνθ φησί, βέλει περίωμαί σε; καὶ ὁ Αἴσωπ, ἐμὲ πρὸς τοῦτο συμβέλλ δέῃ; ὁπότερόν σοι δοκεῖ βέλτιον, ἢ περίασθαι, ἢ μή, ποίει. οὐδὲν γὰρ οὐδὲν πρὸς

quam vi facit: hoc in tua positum est voluntate. Et, si volueris, crumenæ januam aperiens, argentum numera: sin vero minime, ne cavillare. Rursus igitur scholastici inter se dixerunt, Per deos, superavit præceptorem. Xanthus vero cum dixisset, Si emero te, fugere voles? Ridens Æsopus ait, Hoc si voluero facere, nullo modo utar te consultore, ut & tu paulo ante me. Et Xanthus, Bene dicis, sed deformis es. Et ille, Mentem inspicere oportet, O philosophe, & non faciem. Tunc mercatorem adiens Xanthus, inquit, Quanti hunc vendis? Et ille, Ut vituperes, ades, meas merces: quoniam te dignis pueris dimissis, deformem hunc elegisti. Alterum horum eme, hunc autem auctarium accipe. Et Xanthus, Non certe, sed hunc. Et mercator, Sexaginta obolis eme. Et scholastici confestim collatos exposuerunt: Xanthus autem possedit. Itaque publicani venditione cognita, aderant indagantes, quis vendiderit, quis emerit. At cum puderet utrumque se pronunciare, propter vilitatem precii, Æsopus stans in medio, exclamavit, Qui venditus est, ego sum: qui emit, hic: qui vendidit, ille: si vero ipsi tacuerint, ego igitur liber sum. Publicani vero diffusi risu, donato Xantho vectigali, abierunt. Æsopus igitur sequebatur in domum euntem Xanthum. Quum meridianus autem æstus esset, Xanthus inter deambulandum pallium attollens, mingebat: quod videns Æsopus, vestibus illius prensis, retro ad seipsum traxit, atque inquit, Quam celerrime me vende, quoniam fugiam. Et Xanthus, Quam ob rem? Quoniam, inquit, non possem tali servire hero. Si enim tu qui herus es, & neminem times, tamen relaxationem non præbes naturæ, sed eundo mingis: si obtigerit servum me ad aliquod mitti ministerium, & inter eundum tale quod exigat natura, necesse omnino fuerit volando cacare. Et Xanthus, Hoc te turbat? tria

βίαν ποιεῖ. τοῦτο παρὰ τῇ σῇ κεφαλῇ γνώμῃ. κἂν μὲν βάλῃ, βαλαντίῳ δύο ἀνοίξας, ἀργύριον ἀρύσῃ. εἰ δὲ μὴ, μὴ σκώπτε. πάλιν ἐν οἷς σχολαστικοῖς φορτίοις ἀλλήλους ἔφασαν, ἢ τοὺς θεοὺς νικήσας τὴν καθηγεμονίαν. Ἢ δὲ Ξάνθη φησὶν Ⓒ, ἐὰν φιλτάσῃ σε, δραπέτιδος ζηλήσῃ; γελάσας ὁ Αἴσωπος Ⓒ, ἴφι, τοῦτο εἰ βουλήσομαι παρέξει, ἐ πάντως χρήσομαί σοι συμβούλῳ, ὡς δὴ καὶ σὺ μικρᾷ φορτίου ἐμοί. καὶ ὁ Ξάνθος Ⓒ, καλῶς μὰ λίγεις, ἀλλ' αἰσχρὸς εἶ. κἀκεῖνος Ⓒ, ἵς τὸν τῶν ἀφορῶν δεῖ φιλόσοφος, καὶ μὴ εἰς ἢ ὄψις. τί τῷ ἐμπόρῳ παρεκελεύου ὁ Ξάνθος Ⓒ, φησὶ, πόσου τοῦτον πωλεῖς; καὶ ὃς, κερτομῶν με παρὰ τὴν ἐμπορίαν, ὅτι δοῦ ὀξίκε σῇ παῖδας ἀφεὶς, ἢ αἰσχρὸν τοῦτον εἶλε; θαύμαζον τῷ λοιπῶν ὤνησαι, τοῦτον δὲ παρέσθαι λάβε. καὶ ὁ Ξάνθος, ἐ δύτα, ἀλλὰ τοῦτον, καὶ ὁ ἐμπορος, ἐξήκοντα ὀβολῶν ἄνητας. ἐ οἱ μὲν σχολαστικοὶ παρεκελεύοντο συμπεσεῖν ἀλλήλοις καὶ δῆσαι. ὁ δὲ Ξάνθος Ⓒ ἐκπήσατο. οἱ τοίνυν τιλᾶναι τὸν φορτίου μὴ μαθηκότες, παρῆσαν ἀνακρίνοντες, τίς μὲν ὁ ἀπεμπολήσας, τίς δὲ ὁ περιάμενος Ⓒ. αἰσχυνόμενοι δ' ἀμφότεροι ἑαυτοὺς ἀνηρεῖν, διὰ τὸ πεπιεχθῆ τῇ τιμῇ Ⓒ, ὁ Αἴσωπος Ⓒ εἰς τὸ μέσον, ἀνήρατο. ὁ μὲν φορτίου, ἐγώ. ὁ περιάμενος δ', ὑπεσί. καὶ ὁ πωλήσας, ἐκεινοσί. εἰ δ' αὖ τοὶ σκωπτοῦσιν, ἐγὼ ἄρα ἀλόγιστός εἰμι. οἱ δὲ τιλᾶναι διαχθέντες, ἐχαρίσαντό τι τῷ Ξάνθῳ τὸ τίλος Ⓒ, καὶ ἀπηλλάγησαν. ὁ μὲν δὴ Αἴσωπος ἀκολάθῳ φορτὶ τῷ οἰκίαν ἀπέστι τῷ Ξάνθῳ. μισηθεὶς δὲ καὶ μᾶλλον Ⓒ ὅτος, ὁ Ξάνθος ἐν τῷ θεατρῷ τὰ χαπία ἀνασυράμενος Ⓒ ἐρὶ ὄπερ ἰδὼν Αἴσωπος, καὶ τὴν ἱματίαν ἐκείνῳ δραξάμενος Ⓒ, ὅπως ἀπὸ ἑαυτὸν ἀλλύσῃ, καί φησι. Ἢ ταχέως με πέπλησον, ἵπεὶ δραπολάσω· καὶ ὁ Ξάνθος, ἀτὰρ ὅτα; ἔτι, φησίν. ἐκ ἂν δυνατὸν μὴν τοῦτο ἀπηλλαχθῆναι δεσπότῃ. εἰ γὰρ σὺ δυνατὸς ἂν, καὶ μηδένα φοβούμενος Ⓒ, ὅμως ἀνίσιν ἐ παύσῃς τῇ φύσῃ, ἀλλὰ βαδίζων ἐρεῖς. εἰ τύχοι ἢ δέλεν ἐμὲ πρὸς τινα ταλιῶν διακονίαν, κἂν τῇ μεταξὺ τῆς πορείας τοιόνδε τι ἀπαιτῆσαι ἢ φύσιν, ἀναπλησθῆναι πεπαυμένον με ἀναπαλῶν. καὶ ὁ Ξάνθος, τοῦτό σε ὀφυλεῖ;

τεία

tria mala volens evitare, eundo mingo. Et ille, Quæ? Et hic, Stanti mihi caput perussisset sol, pedes vero terræ solum torridum, lotii autem acrimonia olfactum offendisset. Et Æsopus, Vade, persuasisti mihi. Postquam autem domi fuerunt, Xanthus jubens Æsopum manere ante vestibulum, quoniam elegantiusculam esse sibi mulierculam sciebat, neque oportere illico talem turpitudinem ei ostendi, antequam aliquis ipsi urbana diceret; ipse autem ingressus dicit, Domina, non etiam posthac objicies ministerium, quod mihi tuæ pediseguæ præstent. Jam enim & ego puerum tibi emi, in quo & videbis pulchritudinem qualem nunquam vidisti, qui & jam ante vestibulum stat. Et ille quidem hæc. Pediseguæ autem vera existimantes quæ dicta fuerant, inter se non mediocriter contendebant, cuinam ipsarum sponsus nuper emptus futurus sit. Xanthi vero uxore intro vocari novitium jubente mancipium, una ex aliis magis accelerans, & ut arrhabonem vocationem arripiens, novitium servum egressa accersebat. Et illo dicente, Ecce ego adsum; stupefacta, Tu, inquit, es? Et hic, Næ. Et illa, Sine invidia, ne ingrediaris intro, alioqui omnes fugiant. Et tamen & alia egressa, ac ut vidit ipsum, Cædatur tua, dicente, facies, & huc ingredere, sed ne appropinques mihi: ingressus stetit coram domina; quæ cum eum vidisset, oculos avertit ad virum, inquiens, Unde mihi hoc monstrum attuliisti? abjice ipsum à facie mea. Et ille, Satis tibi, domina, ne meum submorde novitium servum. Hæc autem, Videris, Xanthe, osus me, aliam inducere velle: & forte dum pudet dicere mihi, ut tua domo abscedam, canicipitem mihi hunc apportasti, ut ejus ægre latura ministerium, fugiam. Da igitur mihi dotem meam, atque ibo. Ad hæc Xantho increpante Æsopum, tanquam in itinere urbana quædam locutum de mictu inter eundum, nunc vero mulieri

nihil

πεῖα καὶ βυλόμην διαβραναι βαδίζειν ἀρῶ. καὶ ὅς, ποῖα; κἀκεῖνος, ἰχθύτι μοι ἡ μὴ κεφαλὴ κατηχθη, ἐπ' ἀν ὁ ἥλιος, τὰς δὲ πόδας τὸ τῆς γῆς ἔδαφος ὀνινησπορεύομένους, ἢ δὲ τὸ ὕδωρ ἀρμύτης ἡ ὄσφρησιν ἀν ἀλυμήναιτο. καὶ ὁ Αἴσωπος, βάδιζε, πίπεικάς μι. ἐπεὶ δὲ καὶ τῇ οἰκίᾳ ἐπέζησαν, ὁ Ξάνθος παραγίνεται τὸ Αἰσώπῳ μόνον τοῦ τὸ πυλῶνος, ἐπειδὴ καθάριον ὀνεωτὸ τὸ γυμνάσιον ἦδει, ἢ ἐκ ἰχρῶν ἐξαπίνης τοῦτο ἔσχε αὐτῇ φαιδρὸν, ἀεί τινα ἢ πρὸς αὐτὸν ἀνεῖσιν· αὐτὸς δ' εἰσιὼν λέγει, κυρία, ἐκέτι με τὴν τοῦδον ἐνεδρεῖς τῆς θεραπείας, ἢς πρὸς τοῦ θεραπευθέντος τοῦ σῶν ἀπόλαυε. ἤδη γὰρ καγὼ παῖδά σοι ἐκφαίμην, ἐν ᾧ ἢ ὄψῃ κάλλος· ὃν ὅπως τεθέασαι, ὃς καὶ ἔδη πρὸ τὸ πυλῶνος ἔστηκε. κἀκεῖνος μὴ ταῦτα, αἱ δή γε θεραπαινίδες ἀλλοδαπὴν νομίσασαι παλαιχθήτην, φησὶ ἀλλήλας ἐκ ἀληθῆς ἠμφισβήτειν περὶ τοῦ, τίνι τούτων νυμφίος ὁ καινὸς ἥξει. τῆς δὲ τοῦ Ξάνθου γυναικὸς ἔσω κλισθείσης ἡ παίγνιον κινδυσάσης, μία τῶν ἄλλων μᾶλλον ὀργῶσα, καὶ ὡς ἀρράβωνα ἡ κλῶσιν ἀρπάσασα, τὸν παίγνιον ἐκδερκέσθαι ἐκάλει. κἀκείνη φαμένη, ἰδὲ ἐγὼ παρεμι· ἐκπλαγεῖσα, σύ, φησιν, εἶ ἢ καὶ ὅς, ναί. κἀκείνη, ἀζάσπαστα, μὴ εἰσίθης ἔσω, καὶ πάντες φύγωσι. καὶ μήτοι καὶ ἄλλης ἐξελθούσης, καὶ ἂς εἶδεν αὐτὸν, παπαχθείη σε, φαμένης, τὸ πρόσωπον, ἢ δεῦρο εἰσιέναι, ἀλλὰ μὴ προσιζήσῃ μοι· εἰσιὼν ἔφη ἀπηρὼ τῆς διανοίας. ἡ δὲ τοῦτον θεασαμένη, τὰς ὄψεις ἀπέστρεψε πρὸς τὸν ἄνδρα, φαμένη, τόδε μοι τοῦτο τὸ τέρας ἰώλησας; ἴκελαι αὐτὸν τῷ προσώπῳ μου. κἀκεῖνος, ἄλλο σοι κυρία, μὴ ὑπόσκοπτέ με τὸν παίγνιον. ἡ δὲ, δῆλος εἶ Ξάνθε μισήσας με, ἐπέμψας ἀγαγόνδαν βυλόμενος. καὶ ἴσως αἰδεσθεὶς φεύσας μοι, ὡς τῆς οἰκίας ἀναχωρήσω, τὸν κυνοκέφαλόν μοι τοῦτον κεκόμικας, ὡς ἂν ἡ αὐτῷ δυσταναχωρήσω λατρείαν, φύγω. ὅς ἂν μοι τιμὼ προσῆκά με, καὶ πορεύσομαι. πρὸς ταῦτα τῷ Ξάνθῳ μειλαμένῳ τὸν Αἴσωπον, ὡς ἢ μὴ τιμὼ ὁδὸν ἀστεῖά τινα φθεγξαμένῳ περὶ τῆς τοῦ βαδίζειν ἱκέτιος, γυνὶ δὲ πρὸς τὸν γυναῖκα μειδὴν

nihil dicentem, Æsopus ait, Projice ipsam in barathrum. Et Xanthus, Tace sceleste, an nescis me hanc ut me ipsum amare? Et Æsopus, Amas mulierculam? Et ille, Admodum quidem, fugitive. Et ad hoc Æsopus pulsato in medio pede valde exclamavit, Xanthus philosophus uxorius est: & versus ad suam dominam ait. Tu, O domina, velles philosophum emisse tibi servum juvenem, bono habitu, vigentem, qui te nudam in balneo spectaret, & tecum iuderet in dedecus philosophi? O Euripides, aureum ego tuum inquam ostalia dicens; Multi impetu fluctuum marinorum: multi fluminum, & ignis calidi flatus: dura res paupertas, dura & alia infinita: tamen nihil æque durum ut mulier mala. Tu vero, O domina, philosophi uxor cum sis, à pulchris adolescentulis serviri tibi noli, ne quo pacto contumeliam viro tuo inflixeris. Illa hæc audiens, cum nihil contradicere posset, Unde, vir, ait, pulchritudinem hanc venatus es? sed & loquax putridus hic videtur, & facetus: reconciliabo igitur ei. Tum Xanthus, Æsope, reconciliata est tibi tua hera. Et Æsopus ironice loquens, Magna res, inquit, placare mulierem. Et Xanthus, Tace posthac: emi enim te ad serviendum, non ad contradicendum. Postera die Xanthus, Æsopo sequi jusso, ad hortum quendam ivit empturus olera. Cum vero olitor fasciculum olerum messuisset, accepit Æsopus. Xantho autem soluturo jam hortulano pecuniam, hortulanus, Dimitte, domine, inquit, unum problema à te desidero. Et Xanthus, Quidnam? Tum ille, Quid ita quæ à me plantantur olera, quamvis diligenter & sodiantur & irrigentur, tardum tamen suscipiunt incrementum: quibus vero spontanea è terra pollulatio, etsi nulla cura adhibetur iis, tamen celerior germinatio? Xanthus igitur, licet philosophi quæstio foret, cum nihil aliud sciret dicere, à divina providentia & hoc inter cætera gubernari inquit, Æsopus vero (ade-

δὴν λίχνηλ@, Ἀίσωπ@ ἔφη, βάλε αὐτὴν εἰς τὸν βάρ-
αθρον. καὶ ὁ Ξάνθ@, φαῦλ@ κόδαρμα, ἢ οὐκ
οἶδ' ὅτι ταὐτὸν ὡς ἐμαυτὸν ςέργω; καὶ ὁ Ἀίσωπ@,
ἰδοὺ τῇ γυναικὶ; κἀκεῖν@ πάνυ μὲν οὖν, δεσπότα.
καὶ σοῦ τοῦτο Ἀίσωπ@ κρατήσας εἰς τὸ μέσον τὸ σῶμα,
μεγάλως ἀνέκραξε, Ξάνθις ὁ φιλόσοφ@ γυναικοκρα-
τεῖται. καὶ σκαφεὺς σοῦ τὸ αὐτὸ δέσποινα ἔφη, σὺ, ὦ
δέσποινα, ἐξέλκε τὸν φιλόπονον ἀνήσασθαί σοι δοῦλον
ἤδη, δύσωμα πιῶτα, σφριγῶντα, ὃν ἴδοι γυμνὸν σε
κἂν τῷ βαλανείῳ θεᾶσθαι, καί σοι σκοπεῖν τὰ εἰς
αἰσχύλην τ φιλοσόφ@; Εὐριπίδη, χρυσᾶν ἠγάσω φησὶ
τὸ ςόμα τοιαῦτα λέγον· Πολλαὶ μὲν ὀργαὶ κυμάτων θα-
λάσσιαι· Πολλαὶ δὲ πόλεμοι, καὶ πυρὸς θερμὰ πνοαί.
Δεινὸν δὲ πένια, δεινὰ δ' ἄλλα μυρία· Πλὴν οὐδὲν ὧν
πενδεινόν, ὡς γυνὴ κακή. Σύ δ' ὦ δέσποινα φιλοσόφε
γυναῖσι, ὑπὸ καλῶν πεπεισκαν ὑπηρέτιδι μὴ θέλε,
μήπως ὕβριν τοῦ ἀνδρί σε σκοπεῖψε. ἢ δὲ ταῦτα
ἀκούσασα, καὶ σοῦ μηδὲν ἀλλοπρόσ' ἀνθυπεῖσα, φύ-
σην ἄνερ, φησὶ, τὸ κάλλ@ τοῦτο τιθήσεκας; ἀλλὰ κἀ
λάλ@· ὁ σωφρὼν ἔτος φαίνεται, καὶ δυτερόπλ@· δι-
αλλαγήσομαι τίνῳ αὐτῷ. καὶ ὁ Ξάνθος, Ἀίσωπε,
θηλάκατή σοι ἡ σὴ δέσποινα. ☾ ὁ Ἀίσωπ@ εἰσαῦθι-
σόμ@, μέγα τι χρῆμά, φησὶ, τὸ σκεῦνα γυναῖκα·
καὶ ὁ Ξάνθος, σιώπα τοίνυν δεῦρ' ἀνησόμενος χάρτες εἰς
ἀγελείαν, ἐκ εἰς ἀπλοΐαν. τῇ δ' ὑςεραίᾳ Ξανθ@
ἐπιθεὶς τῷ Αἰσώπῳ κελεύσας, σφὸς πιᾶσθαι κάπηλον ἥκον
ἀνησόμεν@ λάχανα. ☾ δὲ κάπηλ@ δέσμιον λαχάνων
διείσας τ@, ἀνείλκυσεν Ἀίσωπ@. ☾ δὲ Ξάνθος μίλ-
λοντος ἤδη κάπηλ@ καταβάλλειν τὸ κάρμα, ὁ κάπηλος, ἔα
κύριε, φησὶν, ἐκὲς σοῦ ζημίαν@ παρὰ σοῦ δέομαι. καὶ ὁ
Ξάνθος, τίνος; ☾ ὅς, τί δ' πρῶτ, τὰ μὲν παρ' ἐμοῦ φυλλο-
βόλημα ☾ λαχάνων, καίτοι ὀλιγιλῶς σκαλιζόμενά τε καὶ
ἀποδλόμενα, βεβαιότατα ὅμως φοιοῦντα ☾ αὔξησιν· οἷς δ'
αὐτομάτοις ἐκ γῆς ἡ ἀνάδοσις, καί τι μισθωτὰς ὀλιγα-
λείας ἀξιωμένοις, τίνος ὀξυτέρα ἡ βλάστησις; ὁ μὲν δὴ
Ξάνθος, καίτοι φιλοσόφ@ τῆς ζητήσεως ὕσης, μηδὲν ἔτε-
ρον συμπόσας εἰπεῖν, τῇ θείᾳ σοφοίᾳ καὶ τοῦτο πρὸς
τοῖς ἄλλοις θαυμαζεῖν ἔφη, φησὶν ὁ δ' Ἀίσωπ@ (παρὼν
δὲ)

rat enim) risit. Ad quem philosophus, Rideſne, an derides? Et Æsopus, Derideo, inquit, sed non te, verum qui te docuit: quæ enim à divina providentia fiunt, hæc à sapientibus viris solutionem sortiuntur. Oppone itaque me, & ego solvam problema. Interim itaque Xanthus conversus inquit olitori, Minime omnium decens est, O amice, me, qui in tantis auditoriis disceptaverim, nunc in horto solvere sophismata. Puero autem huic meo, qui consecutiones multorum callet, si proposueris, solutionem consequeris quæsiti. Et olitor, Hic turpis literas novit? O infelicitatem! sed narra, O optime, si quæsiti declarationem nosti. Et Æsopus, Mulier, inquit, quum ad secundas nuptias iverit, liberis ex priore viro susceptis, si virum quoque invenerit filios ex priore uxore genuisse, quos ipsa filios adduxit, horum mater est; quos invenit penes virum, horum est noverca. Multam igitur in utrisque ostendit differentiam. Nam quos ex se genuit, amanter & accurate nutrire perseverat: alienos vero partus odit, & invidia utens, illorum cibum diminuens, suis addit filiis: illos enim natura quasi proprios amat, odio autem habet qui viri sunt, quasi alienos. Eodem modo & terra, eorum quæ ipsa ex se genuit, mater est; quæ autem tu plantas, horum est noverca: cujus rei gratia, quæ sua sunt, ut legitima, magis nutrit ac fovet; à te autem plantatis, ut spuriis, non tantum alimenti tribuit. His delectatus olitor, Credideris mihi, inquit, quam me gravi sollicitudine ac meditatione levaris. Abi gratias ferens olera, & quoties tibi his opus est, tanquam in proprium hortum vadens, accipe. Post dies aliquot rursus in balneum profecto Xantho, & quibusdam ibi amicis inventis, & ad Æsopum loquuto, ut in domum curreret, & lentem in ollam injectam coqueret, ille abiens granum unum lentis in ollam coquit jactum, Xanthus ergo una cum amicis

γδ') ἐγέλασε. καὶ φησὶν αὐτὸν ὁ φιλόσοφος, πότερον γελᾷς, ἢ καταγελᾷς; καὶ ὁ Αἴσωπος, καταγελῶ, φησὶν, ἀλλ' ἐμαυτοῦ, ἢ δὲ διδάξαντός σε. ἀ γὰρ ὑπὸ θείας προνοίας γίνεται, ταῦτ' ὑπὸ σοφῶν ἀνδρῶν τυγχάνει τῆς λύσεως. προσκαλεῖται οὖν με καὶ ἐμὲ λύσοντα προσκλήσει. ἐν τούτῳ τοίνυν ὁ Ξάνθος ὀκνήσας, λέγει τῷ κυβερνήτῃ, ἤκουσε πάντων δύσκριτός ἐστιν, ὦ πάτερ, ἡμῖν ἢ ἐν τοιούτοις ἀπορημάτοις: διαλαχθέντα, τὰ νῦν ἐκ κύπρου λύειν σοφίσματα. πᾶς δέ μοι ἔτος, πολλῶν πειρᾶται ἔχων ἀκολουθίας, τύτε προσπαλαίων, τῆς λύσεως τυχεῖν ἢ ζημιῶν. καὶ ὁ κυβερνήτης, ἔτος ὁ αἰχμὴς γεγάμηκα ἔδην; οἵως τῆς δυσχερείας. ἀλλὰ φράσον, ὡ λῶστε, εἰ τῷ ζημιῶν ἢ διαπέφευγεν ἴγνυκας. καὶ ὁ Αἴσωπος, ἠγνόηκα, φησὶν, ἐπειδὴν γὰρ δύτερον γάμον ἔλαβε, τέκνα ἐκ τῷ πρώτῳ ἀνδρὸς ἔχουσα, ἐὰν δύῃ καὶ τὸν ἄνδρα τέκνα ἐκ τῆς πρώτης γυναικὸς τεκνοποιησάμενον, ἀμφὶ αὐτῇ τέκνα ἐπιγαγόν, τύτων μήτηρ ἔσται ἀμφοῖν ἀ δ' ἔστιν ἐκ τῷ ἀνδρὶ, τύτων δὲ μήτηρ. πολλῶν ἂν ἐκατέρης ἐνδεικνυμένων διαφοράν. τὰ μὲν γὰρ ἐξ αὐτῆς φιλοσόργως καὶ ὁμοίως τρέφεται διαγινόμενα. τὰ δ' ἐξ ἀλλοτρίαν ἀδίκως μισεῖ, καὶ ζηλοτυπίᾳ χαιρόντων, τῶν ἐκείνων ἕνεκα κακῶς πάσχει, τοῖς ἑαυτῆς προσπίπτει τέκνοις. τὰ μὲν γὰρ φύσει ὡς οἰκεῖα φιλεῖ, ὑπερέχει δὲ τὰ τῷ ἀνδρὸς ὡς ἀλλότρια. τὸν ἵππον δὲ κ' ἢ ζῷον ἔφην, ἧς μὲν αὐτομάτως ἐξ αὐτῆς φυομένου μήτηρ ἐστίν· ἃ δ' αὐτὸς ἐμφυλεύει, τύτων γένει μητρικὸν ἔχειν κ' μᾶλλον, ὡς γνήσια, τὰ οἰκεῖα τρέφει· ὁ δὲ πάππος τοῖς δὲ παρὰ σοῦ ἐνθυμουμένοις ἢ πσαύτην, ὡς νόθοις, ἔφην νέμει. ὅθ' τύτοις ἢ δεὶς ὁ κυβερνήτης, πεῖσμα σας ἂν μοί, φησὶν, ὅπ με ἀμηχάνῳ λύπης καὶ ἀδολεσχίας ἐκύφισας. ἄπιθι προῖκα φέρων τὰ λάχανα, ἕως ὁσάκις σοι τύτων δεῖ, ὡς εἰς οἰκεῖον κῆπον βαδίζων λάμβανε. μιθ' ἡμέρας δὲ πάλιν εἰς τὸ βαλανεῖον ἐλθόντι τῷ Ξάνθῳ, καὶ πιν' ἐντυχόντι ἐμοὶ τῶν φίλων, καὶ πρὸς τὸν Αἴσωπον εἰρηκότος, εἴ τι ἢ οἰκίαν προσδεδεγμένῃ, καὶ φακὸν εἰς τὸν χύτραν ἐμβαλόντα ἐψῆσαι, ἐκεῖνον ἀπελθόν, κάκκην ἕνα φακῆς εἰς ἢ χύτραν ἔψῃ βαλών, ὁ δὲ Ξάνθος ἅμα τοῖς φίλοις

eis lotus, vocavit hos compransuros: præfatus tamen, & quod tenuis esset futura cœna, utpote ex lente, quodque non oporteret varietate ferculorum amicos judicare, sed probare voluntatem. His vero annuentibus, & in domum ingressis, Xanthus inquit, Da nobis à balneo bibere, Æsope. Illo vero ex defluxu balnei accipiente & tradente, Xanthus fœtore repletus, Hem, quid hoc, inquit, Æsope? Et ille, A balneo, ut jussisti. Xantho autem præsentia amicorum iram compescente, & pelvim sibi apponi jubente, Æsopus pelvi appositа stabat. Et Xanthus, Non lavas? Tum ille, Jussum est mihi ea facere quæ jusseris: tu nunc non dixisti, Injice aquam in pelvim, & lava pedes meos, & pone soleas, & quæcunque deinceps. Ad hæc igitur amicis Xanthus ait, Num enim servum emi? nullo modo, sed magistrum. Discumbentibus itaque ipsis, & Xantho Æsopum rogante, an cocta sit lens, cochleari acceptum ille lentis granum tradidit. Xanthus accipiens, ac ratus gratia faciendi periculum coctionis lentem accepisse, digitis conterens, ait, Bene cocta est, affer. Illo solum aquam vacuante in scutellas, & apponente, Xanthus, Ubi est lens? inquit. Et is, Accepisti ipsam. Et Xanthus, Unum granum coxisti? Tum Æsopus, Maxime: lentem enim singulariter dixisti, non lentes, quod plurative dicitur. Xanthus ergo prorsus consilii inops, Viri socii, ait, hic ad insaniam me rediget. Deinde conversus ad Æsopum ait, Sed ne videar, improbe serve, amicis injurius, abiens eme pedes porcinos quatuor, & perceleriter coctos appone. Ab eo autem festinè hoc facto, ac dum pedes coquerentur, Xanthus jure volens verberare Æsopum, cum esset in re aliqua ad usum occupatus, unum ex pedibus ex olla clanculum auferens, occuluit. Paulo post autem & Æsopus veniens, & ollam perscrutatus, ut tres solos pedes vidit, cognovit insidias sibi aliquas factas: &

accur-

λευσάμενος, ἐκάλει τέτταρας συναριστήσοντας, ἐφεῖτο μόνοις καὶ οἷς λιτοῖς, ὅτι φακῆ ἦδ', ἵνα τὸ δεῖπνον καὶ οἷς μὴ δεῖ τῇ ποικιλίᾳ τῶν ἰδισμάτων τοῦ φίλου κρίνειν, ἀλλὰ δοκιμάζειν τὴν προθυμίαν. τῷ δὲ εἰζάντων, καὶ πρὸς τὰ οἰκίαια ἀφικομένων, ὁ Ξάνθος φησὶ, δῶς ἡμῖν ὅπως λυτρᾶ πεῖν, Αἴσωπε. τῷ δ' ἐν τῇς ἀπρόσιας τῷ λυτρᾶ λαζόντι καὶ ὑπερδωκότος, ὁ Ξάνθος τῆς συνωδίας ἀναπλησθεὶς, φῶ τί τῶτό, ἔφησεν, Αἴσωπε; ἔδος, ὅπῳ λυτρᾶ, ὡς ἐκέλασας. τῇ δὲ Ξάνθε τῇ παρασίᾳ τῷ φίλων τὸν ὀργὸν ὑπισχόντος καὶ λεκάνιον αὐτῷ παρατιθέντος κελεύσαντος, Αἴσωπος τὸν λεκάνιον θεὶς ἴσταλο. καὶ ὁ Ξάνθος, ἀ νήπιες; κἀκεῖνος, ἐκεῖ ταλαίμοι τᾶτα ποιεῖν ὅσα ἂν ὑπάρξῃ. σὺ δὲ νῦν ἐκ εἶναι, βάλε ὕδωρ εἰς τὸν λεκάνιον, καὶ νίψον τοὺ πόδας μου, καὶ θὲς τὰς ἰμβάδας, καὶ ὅσα ἱερεῖς. ἐφεῖς δὲ ταῦτα τοῖς φίλοις ὁ Ξάνθος ἴφη, μὴ γὰρ δῆλον ἐπειράμεθα; ἐκ ἔστιν ὅπως, ἀλλὰ διδάσκαλον. ἀνακλιθέντων τοίνυν αὐτῶν, καὶ τῷ Ξάνθε τὸν Αἴσωπον ἐφεστῶτα, εἰ ἤκουεν ἡ φακὴ, διδύμη λαζῶν ἐκείνου τῆς φακῆς κύκνον ἀνέδωκεν. ὁ δὲ Ξάνθος λαζῶν, καὶ οἰκθεὶς ἔνεκεν ἔθεσεν λαζεῖν τῆς ἐψήσης τὰ φακία δέξασθαι, τοῖς δακτύλοις διαιρέψας, ἔφη, καλῶς ἔψηται, κἄμισον. ἔφη δὲ μόνον τὸ ὕδωρ καιόσαι, ἐν τοῖς πυζελίσις, καὶ παρεσκεύασται, ὁ Ξάνθος, τῷ ὄζει ἡ φακή; φησί. καὶ ὅς, ἴλαζες αὐτά. καὶ ὁ Ξάνθος, ἵνα κύκνον ἔψησας; καὶ ὁ Αἴσωπος, μάλιστα φακὰ γὰρ ἐνικῶς εἶπας, ἀλλ' ἡ φακαὶ, ὃ δὲ πλεθωπικῶς λέγει. ὁ μὲν ἐν Ξάνθος ὀπτήσας τοῖς ὅλοις, ἄνδρες ἑταῖροι, ἔφη, ὅπως εἰς μανίαν μὲ ἀσελγήσει. εἶτα σφοδρῶς ποῦς ἡ Αἴσωπον, εἶπεν, ἀλλ' ἵνα μὴ δύξω, καὶ δῆλος τοῖς φίλοις ἐνυβρίζειν, ἀπλοῦν ἄνυτα πόδας χειρίας τάπαρχε, καὶ διὰ ταχέων ἐψήσας παράθες. ἡ δὲ ἀσπὰ τῶτο ποιήσαν, καὶ τὴν ποδῶν ἐψομένων, ὁ Ξάνθος βύλόμενος θῆλαν τύφλ ἡ Αἴσωπον, ἀυτῷ ἀσελ τι τῆς εἰς χρείαν ἀσχολιαθῆν, ἵνα ἡ ποδῶν ἐκ τῆς χύτρας λαθραίως ἀναλέψῃ, ἐκρυφε. μὴ μικρὸν δὲ καὶ ὁ Αἴσωπος ἐλθὼν, καὶ τὴν χύτραν ὑπισκεφάμενος, ὡς εὗ τρεῖς μόνας πόδας ἰδόσκα, συνῆκαν ὑπεζελῶν αὐτὴ πιαγχνῦαν.

accurrens in stabulum, & saginati porci unum ex pedibus cultro amputans, & pilis nudans in ollam jecit, ac concoxit cum cæteris. Xanthus vero veritus ne Æsopus subreptum pedem non inveniens fugeret, rursus in ollam ipsum injecit. Æsopo autem in patinam pedes evacuante, ac quinque his apparentibus, Xanthus, Quid hoc, inquit, Æsope? quomodo quinque? Et ille, Duo porci quot habent pedes? Et Xanthus, Octo. Tum Æsopus, sunt ergo hic quinque, & saginatus porcus inferius tripes pascitur. Et Xanthus admodum molestè ferens, amicis inquit, Nonne paulo ante dixi, quod celerrime hic me ad insaniam rediget? Et Æsopus, Here, nostine, quod ex additione & subductione in quantitatem secundum rationalem summam colligitur, non esse errorem? Xanthus igitur nullam causam honestam inveniens verberandi Æsopum, quievit. Postridie autem ex scholasticis quidam sumptuosam apparans cœnam, cum aliis discipulis & Xanthum invitavit. Cœnantibus igitur, Xanthus partes ex appositis acceptas electas, & Æsopo pone stanti dedit; Benevolæque meæ, inquit ei, hæc trade abiens. Ille vero decedens secum cogitabat, Nunc occasio est ulciscendi meam dominam, propterea quod me cum novitius veni cavillata est. Videbit igitur an herio meo bene velit. Profectus itaque in domum, & sedens in vestibulo, & hera accita, sportulam partium coram ipsa posuit, ac inquit, Hera, hæc omnia herus misit, non tibi, sed benevolæ: & cane vocata, atque dicto, Veni Lycæna, comede, tibi enim herus hæc jussit dari, particulatim cani omnia projecit. At post hoc ad herum regressus, & rogatus, an benevolæ dederit omnia; Omnia, inquit, & coram me omnia comedit. Illo vero iterum roganie. Et quidnam edens ait? Et is, Mihi quidem nihil quicquam dixit, sed secum tibi gratias habebat. Uxor tamen Xanthi eam rem calamito-

καὶ δὴ καταδραμὼν ὅτι τὸν ἀυλὸν, καὶ τὸν σιδηρέαν κρίκον ἐν ἵνα τὴν ποδὸν τῇ μαχαίρᾳ ἀφειλάτο, καὶ τὴν τεχνῶν ψιλάσας, εἰς τὸ χρῆται ἱμάτιον, ἐς συνέφη τοῖς ἄλλοις. Σάνδος ὁ δείσας, μή πως Αἴσωπος ὁ ὑφαιρεθὴς τὴν ποδὸν ἐκ ἱερὸν, ὅπερ ἐφέρετο, αὖθις εἰς τὸ χρῆται αὐτὸν ἐκάλεσε. Τὸ δ' Αἰσώπου δὲν πόδος ἐς τὸ τρυβλίον κατάσταλε, καὶ πάντα τάλαντα ἀναφανέντων; ὁ Σάνδος, τί τοῦτο φησὶν Αἴσωπε, τῶν πάντων; καὶ εἶπεν, τὸ δύο χείρον ἐποίησε ἔχειν πόδας; καὶ ὁ Σάνδος, ὀλίγα καὶ ὁ Αἴσωπος, οἶσθ' ἂν ἐκλαθοῖ πάντα, καὶ ὁ σιδηρέας χεὶρ νόμιμα κάτω περίκειται. καὶ ὁ Σάνδος πάντα θαῤῥῶν ἔφη, ἐφ' ἐὸν φίλος φησὶ, κἀκ μικρῶ ἐφόβησεν εἶπον, ὡς τάχιστά μ' ἐφέρε μανίαν ἔτος δὲ ἐκβλήψῃ; καὶ ὁ Αἴσωπος, δίκαιόν, ἐκ οἶδ' ὅπ τὸ ἐκ ἐφοβήσω τι ἐκ ἀναμίσιος εἰς τὸ κρῖ λόγον ποσὸν συλλαφαλαιόμβον, ἐκ ἔστιν ἀμάρτημα; ὁ μὴ ἂν ξάνθος μεγάλην αἰτίαν δύκαφόσιον δίκαιος μαστιγῶσαι τὸν Αἴσωπον, ἰσύχασε. τῇ δ' ὑστεραίᾳ τὴν χαλασικῶν τις σολυλλὲ δύτριπίσας δεῖπνον, ὡσὶ ἄλλοις σχολασικοῖς καὶ ξάνθον κάκλησεν. δ' ἐχαμβάνετο πίνων, ὁ ξάνθος μεμέθυε ἐκ τὴν παρασκευὴν ἀναλόμβ ὁπλίκτυς, καὶ τὸ Αἰσώπῳ ὅπ δὲν ἐφιζῶν δὲς, τῇ δύνούσῃ μεθ, φησὶ φέρε αὐτὸν, ταῦτα δὲν δὸς ἀπολῶ. ὅδ' ἀπὼν καθ' ἑαυτὸν ἐνύφη, νῶν χαιρὸς τί σαθεῖ μ' ἡ δίκαιοσυνη, ἀνθ' ὧν μ' ἀνίκα νεώκτος ἦλθον ἐσκωπτεν. ὄψ πίνων εἰ τὸ δικαστήρ μ' δύνοεῖ. ἀφικόμβ ἂν εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ καθίσας ἐν τῷ φερδόμῳ, καὶ τὴν δίκαιοσυνην ἐκκαλίσας, τὴν σαυρίδα τῆς μεθύσεν δὲν φερόδιον αὐτῆς τίθεικι, καὶ φησι, δίκαιοσυνα, ταῦτα πάντα ὁ δικασὸς πέπομφέν σοὶ, ἀλλὰ τῇ δύνούσῃ. καὶ ἡ κυὼν καλέσασ, καὶ εἶπεν, ἐλθὲ λύκαινα, φάγε, σοὶ γὸ δικασὸς ταῦτα ἐπέταξεν δοθῆναι· ἀτὰ μέρος τὴ κυνὶ πάντα περίζαλε. μετὰ δ' τοῦτο φερὸς τὸν δικασὸν πάλιν ἐλθὼν, καὶ ἐρωτηθεὶς, εἰ τῇ δύνούσῃ δέδωκα πάντα, πάντα, φησὶ, κ' ἐνώπιον ἐμᾶ πάντα κατέφαγε. τῇ δ' ἐπανερομένῃ, καὶ τί φωτὶ ἄρα ἐφθέγξατ' ἐλεγε; καὶ ἐκεῖνος, ἐμοὶ μὲν, φησὶν, οὐδ' ὁπῶν εἴρηκε, κἀθ' ἑαυτὸν δ' ὅτι χαίρειν ἔφη, ἢ μὴ τι γὰρ τῷ Σάνδῳ συμφέρει τὸ

mitosam esse arbitrata, tanquam secunda cani redarguta de erga virum benevolentia, ac subdens, certe non amplius in posterum cohabitaturam cum eo, ingressa cubiculum plorabat. Potu autem procedente, & quæstionibus alternis propositis, ac uno ex ipsis ambigente, quando futura esset ingens inter homines turbatio, Æsopus pone stans ait, Cum resurrexerint mortui, repetentes quæ possederint. Et scholastici ridendo dixerunt, Ingeniosus est novitius hic. Alio vero rursus proponente, quamobrem ovis ad cædem tracta non exclamat, sus autem quam maxime vociferatur; Æsopus rursus ait, Quoniam ovis adsueta mulgeri, aut etiam velleris onus deponere, tacite sequitur. Ideo etiam pedibus arrepta, & ferrum videns, nihil grave suspicatur, sed illa familiaria & sola videtur passura. Sed sus, ut qui neque mulgetur, neque tondetur, neque novit ad horum aliquid trahi, sed carnes suas tantum usui esse, merito vociferatur. His sic dictis discipuli rursus laudaverunt ipsum, versi in risum. Finito vero convivio, & Xantho in domum reverso, & uxorem pro more aggresso alloqui, illa ipsum aversata, inquit, Ne mihi propinquus fias: da mihi dotem meam, & abibo; non enim manserim tecum posthac. Tu autem abiens cani adulare, cui misisti partes. Et Xanthus stupefactus ait, Non potest aliquo modo non condivisse mihi mali aliquid rursus Æsopus; & uxori inquit, Domina, num me poto, tu ebria es? cui partes misi? nonne tibi? Non per Jovem, mih quidem minime, inquit illa, sed cani. Et Xanthus Æsopo accito inquit, Cui dedisti partes? Et ille, Benevolæ tuæ. Et uxori Xanthus, Nihil accepisti? Et illa, Nihil. Et Æsopus, Cui enim jussisti, here, partes dari? Et ille, Benevolæ meæ. Et Æsopus cane vocato, Hæc tibi, inquit, bene vult: nam mulier, etsi bene velle dicatur, tamen minima quaque recula offen-

sa

σοβοῦμαι οἰκτείρω, ἀπὸ δὲ δευτέρας τῆς κυνὸς ἐλιγχθείσης τῇ θεῷ τὸν ἄνδρα δύσῃ, καὶ ἐπειπεῖν, μέμφομαι μηδὲν τῶν λοιπῶν συμβεβηκέναι αὐτῷ, εἰ μὴ παρελθοῦσα τὰ κοινὰ ἱδρυθῇ τῇ ἀφ' ὧν ἀφικόμην, καὶ ζητησάντων θεὸς ἀπλῶς θεραπευθῆναι, ἐ ἐκ αὐτῶν ἀποκρίνασθαι, τοιαῦτα ἂν χρῆσαι μαλλον ἐ ἀνθρώποις παρασχεῖν, Αἴσωπος ὅπως ἂν ἴσως εἴπῃ, νῦν μὲν οἱ γυναικεῖοι ἀνιστάμενοι τὰ ἑαυτῶν ἀποτήσονται κλίνματα. ἐ οἱ χαλκοῖοι χαλκεῖς, ἔφασαν, χοάνων ἐστὶν ὁ κωλύπτης. ἐτέρᾳ δὲ πάλιν θεραπαίνῃ, ἥτις χαίρειν τὸ μὴ θέρος ἔπαυον ὅτι σφαγὴν ἐλπόμενον ὑὸς, ὁ δὲ χοῖρος ὅτι μέλλοντα κρεάζειν. Αἴσωπος αὖθις ἔφη, ὅτι τὸ μὴ θέρος ἔπαυον χρὴ τὸ εἰκὸς ἀναλογόμενον, ἢ τὸ τῆ πόκη βαρὸς ὑποπτευόμενον, σκῆψαι ἔπεται. διὸ καὶ κατασκευαζόμενον, καὶ ἡ σίδηρος ὀργὴ, οὐδὲν δεινὸν ὑποπτεύει, ἀλλ' ἐκεῖνα τὰ συμβάντα ἐ μόνα δικεῖ προσδοκᾶν. ὁ δὲ χοῖρος, ἅτε δὲ μήτ' ἀναλογόμενον, μήτε κειρόμενον, μηδὲν συμβαῖνειν ἑαυτῷ πρός τι τῶν τοιούτων εἰκότως ἐλπόμενον, ἀλλ' ὅτι τῶν σαπικῶν αὐτῷ μόνων ἴσῃ χρεία, εἰκότως βοᾷ. τούτων ἕνεκα ῥηθέντων, οἱ σχολαστικοὶ πάλιν ἐπήνεσαν αὐτὸν, τραπέντες εἰς γέλωτα. παυσαμένῳ δὲ τοῦ πότου, καὶ τῷ Ξάνθῳ θεὸς ἡ εἰκὼν ὑπονοησάντων, καὶ τῇ γυναικὶ συμβῆναι ὁμολογούντων ἐσκαλεῖν, ἐκείνην τὸν ὑποκρασθεῖσαν, φησὶ, μὴ μοι πλησίον γένῃ. ὅς μοι τῶν θεῶν ἐμοῦ, καὶ ἀπολοῦσθαι μοι. νῦν γὰρ ἂν μείναιμι ζωὸς σοι τὴν τοῦδε. σὺ δ' ἀπιθὼν τῶν κύνα κολάκιδα, ἢ πέμπομαι τὰς μερίδας. καὶ ὁ Ξάνθος ἐκπλαγεὶς, λέγει, ὦ κ ἔστι ὅπως ὦ κ ἀρτυσί μοί τι κακὸν σαλιν Αἴσωπε. καὶ θεὸς ἡ γυναῖκά φησι, κυρία, ἐμὲ πεπωκότος σὺ μαθύεις; τίνι τὰς μερίδας πέμπεται, σὺχὶ σοί; μὰ Δί' ἐμοὶ μὲν, φησὶν ἐκείνη, τῇ δὲ κυνί. ἐ ὁ Ξάνθος τῷ Αἰσώπῳ κλαθέντι φησὶ, τίνι δέδωκας τὰς μερίδας; κἀκεῖνος, τῷ δικούσῃ σοί. καὶ θεὸς τῶν γυναῖκα ὁ Ξάνθος, οὐδὲν ἔλαθες; κἀκείνη, οὐδὲν. καὶ ὁ Αἴσωπος, τίνι γὰρ ἐκίλθασας δίκαιος τὰς μερίδας δοθῆναι; κἀκεῖνος, τῷ δικαίῳ μοι. καὶ ὁ Αἴσωπος τῶν κύνα φωνήσας, αὖτη σοι, φησὶν, δίκαιος ἡ δὲ γυνὴ κἀν δίκαιος λέγῃ, ἀλλ' ἐπ' ἐλαχίστῳ ἀληθήσασα, ἀντὶ

sa contradicit, conviciatur, abit. Canem vero verberato, expellito, non tamen discedet, sed oblita omnium, statim benigne blanditur & cum gratia hero. Oportebat igitur dicere, here, Uxori has partes ferto & non benevolæ. Et Xanthus, Vides, domina, non meam esse culpam, sed ejus, qui tulit? Tolera itaque, nec deerit mihi occasio qua eum verberem. Illa vero non credente, verum etiam ad suos parentes regressa, Æsopus inquit, Num recte dixi, O here, canem tibi magis bene velle quam meam heram? Diebus autem aliquot præteritis, & uxore irreconciliata manente, & Xantho affines quosdam ad ipsam, ut reverteretur domum, mittente, illa verò quum cedere nollet, & inde Xanthus in mœrore esset, Æsopus adiens ad eum inquit, Ne te afflictes, here; ego enim cras venire sponte & citissime faciam ad te. Et accepta pecunia in forum ivit, ac emptis anseribus & gallinis, & aliis quibusdam ad convivium idoneis, ambulans domos circuibat. Transibat igitur & ante domum parentum heræ suæ, ignorare simulans illorum esse, & in ea heram manere. Et quum in quendam ex domo illa incidisset, rogabat, an aliquid ad nuptias utile domestici possent sibi vendere. Illo autem, & cui opus est, rogitante; Xantho, inquit, philosopho: cras enim uxori copulandus est. Eo vero ascendente, & uxori hæc Xanthi, ut audivit, renunciante, illa cursim & propere ad Xanthum ivit statim, & contra ipsum clamabat, dicens inter alia & hæc. Non, me vivente, O Xanthe, alteri uxori conjungi poteris. Et sic mansit in domo per Æsopum, quemadmodum propter illum discesserat. Post dies rursus aliquot, invitans Xanthus discipulos ad prandium, Æsopo inquit, I, eme optimum quodque & præstantissimum. Ille inter eundum secum dicebat, Ego docebo herum non stulta mandare. Quum linguas igitur solum suillas emisset, & apparasset discumbentibus, linguam

ἀντιπλέγῃ, λειδορεῖν, ἀναχωρεῖ. τὼ μὲν τοι πύνα τύφοι, ἀπέλασιν, καὶ ἂν ἀναχωρήσειεν ἂν, ἀλλ' ὅπλα δομένη πάντων, αὐτίκα φιλοτέρνως σαίνῃ καὶ ζωὸ χάρεπτ τ διαστόλω ἔδῃ σὲ ἔν εἰπεῖν δίσσοστα, τῇ γωναικὶ τὰς μερίδας κόμσον, καὶ ὠὰ, τῇ βύνοσῃ. καὶ ὁ Ξάνθος, ὁρᾷς κυρία, ὡς ἂν ἐωὸν τὸ ἁμάρτημα, ἀλλὰ τῶ κεμίσαντος; ἀνάσχε πιγαρέν, καὶ ἂν ἀπορήσω θεοφάσιος, δί ἣν αὐτον μαιγάσω. τῆς δὲ μὴ θεὸν δομῆς, ἀλλὰ λαύδρα φρὸς ζοῦ ἰαυτῆς γονῆς ἀποχωρησάσης, Αἴσωπος εἶπεν, ἐκ ὀρθῶς εἶπον, ὦ δέσποτα, ὡς ἀκίων σοι μᾶλλον δύνοῖ, καὶ χὴ ἐμὴ δίσσοινα; ἡμερῶν δέ τινων παροιχημένων, καὶ τῆς γωναικὸς ἀδιαλάκτω μύσης, καὶ τῶ Ξάνθῳ τ θορσικόντων τηὰς εἰς αὐτὼ, ὡς ἂν ὑποστρέψειν ὄικαδε, πέμψαντος, τῆς δὲ μὼ ὑπακοῦσης, καὶ τῶ Ξάνθῳ δι' αὐτὼ εἰς ἀθυμίαν πιστάντος. Αἴσωπος στελὼν αὐτῷ φησι, μὴ ἀνίᾳ, δέσποτα· ἐγὼ γὸ αὐτὴν αὖθις ἥκειν αὐθαίρετον καὶ σπαρέλλακτον δράσω φρὸς σὲ, καὶ λαβὼν κέμα, πρὸς τὼ ἀγορᾶν ἦλθε· ἐ ὠνησάμενος χιλίας καὶ ὄρνιθας, καὶ ἀλλ' ἅπαντ πρὸς θάχίαν ὁπτηθέσαν βαδίζων τὰς οἰκίας ἀφικνεῖτ. παρῆν πίνων καὶ τὼν ἦδ τῆς αὐτῆ δίσσοινος γλυκυτέρων οἰκίαν, μήτε ταύτην εὐθέως φοσπεσὼν ἐκείνων τυγχάνουσαν, μήτε μὼν ἐ αὐτῆ τὼν δίσσοινων μύσασαν. καὶ δή τινες τῆδ τῆς οἰκίας ἐκείνης ἐντυχὼν, ἠρώτα, εἴ τι πῆ τῆδ εἰς γάμους χρησίμων οἱ κῆ τὼν οἰκίαν ἔχειν αὐτὴ πωλῆσαι. τῆ δὲ, καὶ τίς οὐκ ἂν ἔχῃ τὼν χοίρων πυνθάμενος Ξάνθος, φησὶν, ὁ φιλόσοφος, αὐγέον γὰρ γωναικὶ μέλῃ σωφρόνειν. τῆ δὲ ἀναβάντος, καὶ τῆ γωναικὶ ταῦτα τῶ Ξάνθῳ, ὡς ἥκουσεν, ἀναγείλαντος, ἐκείνη ζωὸ δρόμῳ καὶ σπουδῇ πρὸς τ Ξάνθον ἦλθεν αὐτίκα, καὶ αὐτῷ κατιδοῦσα, λίχνα φρὸς πῖς ἄλλοις καὶ ταῦτα, ὡς ἂν ἀνὴμ ζάσαν, ὦ ἄνδρ, ἵππρα γωναικὶ δωκθόσῃ σωφρονεῖν. καὶ ὅτος ἔμεινεν ὅπ τῆς οἰκίας δι' Αἰσώπου, ὡς καὶ δι' ἐκείνου ἀπῆρι. μῦ δ' ἡμέρας πάλιν πινὰς, καλέσας ὁ Ξάνθος σχολαστικὸς εἰς ἄριστον, τῷ Αἰσώπῳ ἔφησιν, ὀφώπερ ἀπλοῦν πᾶν ὅ τι χρηστὸν τὸν τε βέλτιστον. ὁ δὲ ἀπαὼν, καθ' ἑαυτὸν ἔλεγεν, ἐγὼ δι' ἀλάζω τ δισσοτίαν μὴ μωρὰ διατάττεσθαι. γλαύπας δ' μέγας

guam assatam singulis cum salsamento apposuit. Discipulis laudantibus ut philosophicum primum ferculum, propter linguæ ad loquutionem ministerium, rursus elixas Æsopus linguas apposuit; atque iterum etiam ferculo alio atque alio petito, ille nihil aliud quam linguas proponebat. Discipulis autem eodem subinde cibo repetito indignatis, Quousque linguas? inquientibus, quippe nos per diem linguas edendo nostras doluimus; Xanthus inquit iratus, Nihil aliud tibi est, Æsope? Et is, Non certe. Tum ille, Nonne mandavi tibi, sordidissime homule, optimum quodque & præstantissimum opsonari? Et Æsopus, Multas habeo tibi gratias increpanti me philosophis viris præsentibus. Quid igitur fuerit lingua melius & præstantius in vita? omnis enim doctrina & philosophia per ipsam monstratur ac traditur: per ipsam dationes, acceptiones, fora, salutationes, benedicentiæ, musa omnis: per ipsam celebrantur nuptiæ, civitates eriguntur, homines servantur: &, ut breviter dicam, per ipsam tota vita nostra constitit: nihil ergo lingua melius. Ob hæc discipuli Æsopum recte loqui dicentes, abertasse vero magistrum, abiere singuli in domum. Postridie rursus accusantibus ipsis Xanthum, ille respondebat, Non secundum voluntatem suam hæc facta fuisse, sed inutilis servi nequitia: hodie autem permutabit cœnam, & ipse præsentibus vobis cum eo colloquar. Ac vocato eo, viliſſimum quodque & pessimum opsonari jubet, quod discipuli secum forent cœnaturi. Ille autem nihil mutatus, rursus linguas emit, & apparatas discumbentibus apposuit. Hi inter se submurmurabant, Porcinæ rursus linguæ. Et paulo post iterum linguas apposuit, & valde iterum atque iterum. Xantho autem iniquo animo ferente, &, Quid hoc, Æsope? dicente; num rursus mandavi tibi optimum quodque & præstantissimum opsonari, ac non potius viliſſimum

μόνας ὑείας φειάμενος, καὶ ἱπποµήσας ἀναπλησθῆναι, γλώτταν ὀπίσω ἑκάστου ξυλοξέστρῳ παρέπηκα. τῶν δὲ σχολαστικῶν ἐπαυτισάντων αἷς φιλόσοφον τὸ πρῶτον ἔδοσαν, διὰ τὴν τῆς γλώττης πρὸς τὸ λόγον ὑπηρεσίαν, πάλιν λίσωπος ἐφθὰς γλώττας παρέπηκα. καὶ αὖθις αὖ βεμμάτων αἰτησάντων ἄλλα καὶ ἄλλα, δὸς ἔδην ἕτερον ὅτι μὴ γλώττας φρυτίδη. τοῖς δὲ σχολαστικῶν ὅλη τῇ ταυτῇ τῆς τροφῆς ἀηδίᾳ πλησθέντων, μίχει τὴν γλώτταν ἐπέτων καὶ οἷς ἡμεῖς δὶ ἡμέρας γλώττας ἐδίδοντες τὰς ἡμετέρας ἀληθῶς ἐμάν, ὁ Ξάνθος φησὶ πρὸς ὀργὴν, ἐδὲν σὶ παρέσχεν ἕτερον, Αἴσωπε; καὶ ὅς, ἔδην. κακεῖνος, ἔκκυ ἐπιθειλάμιν σοὶ, κατάφατον ἀνθρώπου, πᾶν ὅ, τι χρηστότατόν τι καὶ ἄριστον ὠνόμασας; καὶ ὁ Αἴσωπος, πολλὰς ὁμολογῶ σὶ τὰς χάριτας μεμφόμενός με φιλοσόφων ἀνδρῶν παρέχειν. τί ἂν ἦν γένοιτο γλώττης χρηστότερόν τι καὶ βέλτιον ἐν τῷ βίῳ; πᾶσα γὰρ παιδεία καὶ φιλοσοφία δι' αὐτῆς παιδεύεται καὶ διδάσκεται. δι' αὐτῆς δόξεις, λύπας, ἀγορεύει, ἀσπασμοί, βλασφημίαι, μῖσοι πᾶσι. δι' αὐτῆς γὰρ ζυγκροῦνται γάμοι, πόλεις ἀνορθοῦνται, ἀνθρώπους διασώζονται, καὶ ζωὴ ὅλη φάναι, δι' αὐτῆς ἅπας ὁ βίος ἡμῶν σώζεται. εἰ δὲν ἄρα τῆς γλώττης ἄμεινον ὅτι πότνις οἱ σχολαστικοὶ τὸ μὴ Αἴσωπον ὀρθῶς λέγειν φάσθαι, ἡμαρτήκασι δὲ τὸ διδάσκαλον, διελυδάσαν ἴκαστος ἐν' ὄικον, τῇ δ' ὑστεραίᾳ πάλιν αἰτησάμενον αὐτῆς τὸν Ξάνθον, ἐκεῖνος ὑπολογεῖτο, μὴ χρῆναι μάλιστα αὐτῷ ταῦτα γιγνόμενα, ἀλλὰ τὰ ἀχρεῖα δῆλα τῇ κακηγορίᾳ. σήμερον δὲ διαμείψαι τὸ δεῖπνον, καγὼ δὲ παρέσομαι ὑμῖν αὐτὸς διαλέξομαι. καὶ καλέσας αὐτὸν, πᾶν ὅ, τι φαυλότατόν τι καὶ χείριστον ὠνόμασας κολοβύλη, ὡς τοῖς σχολαστικοῖς ζωὴ αὐτὸς δειπνήσοντας. ὁ δὲ μηδὲν διαλεχθεὶς, πάλιν γλώσσας ἐπέταττο, καὶ ἱπποµήσας, ἀναπλησθῆσι παρέπηκα. οἱ δὲ ἐπεὶ ἀλλήλους ὑπεφώνουν, χείρεσι πάλιν γλῶσσαι. καὶ μετὰ μικρὸν αὖθις γλώττας παρέπηκα, καὶ μέλα αὖθις καὶ αὖθις. τῷ Ξάνθῳ δὲ δυσωπασχλήσαντος, καὶ, τί τοῦτο Αἴσωπε; εἰρηκότος· μὰ πάλιν ἐπιθειλάμιν σοι πᾶν ὅ, τι χρηστότατόν τι καὶ βέλτιστον ὠνόμασας; οὐχὶ πᾶν ὅ, τι φαυλότατον

mum quodque & peſſimum? Ille autem, Et quid unquam pejus lingua. O here! nonne urbes per ipſam corruunt? non homines per ipſam interficiuntur? non mendacia omnia, & maledicta, & perjuria per ipſam perficiuntur? non nuptiæ & principatus & regna per ipſam evertuntur? non ut ſummatim dicam, vita omnis per ipſam infinitorum errorum referta eſt? Hæc Æſopo dicente, quidam ex diſcumbentibus una cum Xantho, inquit, Hic, niſi valde teipſum munieris, non dubia erit inſaniæ cauſa tibi, qualis enim forma, talis & anima. Et Æſopus ad eum, Tu mihi videris, O homo, parvus quidam & curioſus eſſe, herum irridens contra ſervum. Et Xanthus ad hæc, occaſionem cupiens verberandi hominem, Fugitive, inquit, quoniam curioſum dixiſti amicum, oſtende mihi incurioſum hominem adductum. Egreſſus igitur poſtridie in plateam Æſopus, & eos qui præteribant circumſpiciens, videt quendam in loco quodam diu ſedentem quem judicans ſecum ocioſum & ſimplicem eſſe, accedens inquit, Herus te invitat ſecum pranſurum. Et ruſticus ille nihil ſciſcitatus, neque quis eſſet à quo invitaretur, ingreſſus eſt in domum, & cum ipſis calceis, ut erant viles, diſcubuit. Rogante autem Xantho, Quis hic? Æſopus ait, Incurioſus homo. Et Xanthus in aurem fatus uxori ut ſibi obſequeretur, & quod ipſe juſſerit faceret, ut honeſta ratione plagas Æſopo inferret; deinde coram omnibus inquit, Domina, aquam in pelvim injice, & pedes hoſpitis lava. Cogitabat enim ſecum, omnino hoſpitem recuſaturum: Æſopum vero, illo curioſo apparente, verberibus exſum iri. Illa igitur jacta aqua in pelvim, ibat pedes hoſpitis lotura. At ille cognoſcens hanc eſſe domus dominam, ſecum loquebatur, Honorare me omnino vult, atque hujus rei gratia ſuis manibus pedes meos vult lavare, cum ancillis queat hoc mandare. Extenſis igitur pedibus, Lava, inquit,

hera:

λότατόν τι ἢ χείρισον; ὁ δὲ, ἢ τί πότε χεῖρον τῆς γλώττης, ἃ διέπουτα; ἡ πόλις δι' αὐτὴς κατοικεῖται, εἰς ἄνδρωπος δι' αὐτῆς ἀναιρεῖται; ἡ φθόνος πάντα, καὶ βλασφημία, ἢ ὀπορμία διὰ ταύτης πηρύττει; ἐ γάμοι ἢ ἀρχαὶ ἢ βασιλεῖαι δι' αὐτῆς ἀνατρέπονται; ἵνα, ὡς κεφάλαιον εἰπεῖν, ὁ βίος ὁ αὐτῆς ἅπας μυρίων κακῶν μεστός ἐστιν; ταῦτα τῷ Αἰσώπῳ φαυλίζει τις τῶν σωματοκενεμβόων τοῦ Ξάνθου φησίν, ἅτινες, εἰ μὴ πάνυ σαυτὸν ἀσφαλίσῃ, εἰς μανίας ἀφορμὴ σοι γενήσῃ. οἷα γὰρ μερφὴ, τοιάδε καὶ ἡ ψυχή. καὶ ὁ Αἴσωπος πρὸς αὐτὸν, σὺ μοι δοκεῖς, ἄνδρωπε, κακοντριχίς τις καὶ πολέμιος εἶναι, διασοβεῖν παρεσκευακὼς οἰκέτας. ἐ ὁ Ξάνθος πρὸς ταῦτα, προφάσεως ἐνίκησε μεσιτεύσης ἡ ἄνδρωπος, δεσπότα, φησὶν, ἐπαίνῳ πολέμιον εἶπας ἡ φίλον, δέξόν μοι ἀπολέμιον ἄνδρωπον ἀγαθόν. ἐξελθὼν τοίνυν τῆς ὀπτήσεως ὁ τῆς λεωφόρου ὁ Αἴσωπος, ἢ δὲ παρόντας ἐπεσκόπει, ὁρᾷ πρὸ ἐν ἑνὸς τόπου ἱκανὸν χρόνον καθίσαντα, ὃν καὶ δουλάσας καθ' αὑτὸν ἀπορήματά τινα καὶ ἀπλᾶ ἤρετο, πορευθεὶς, φησὶν, ὁ δεσπότης σε κελεύει σὺν αὐτῷ ἀριστῆσαι. καὶ ὁ ἀγροικος ἐκεῖνος μηδὲν πεφροντικὼς, μήτε τίς ὢν ὑπὸ τινος καλοῖτο, εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ σὺν αὐτοῖς ὑπεδήσατο φαύλοις ὄντα ἀνίπτοις. ἐρομένῳ δὲ τῷ Ξάνθῳ, τίς ἐστιν; Αἴσωπος εἶπεν, ἀνεψιὸς ἄνδρωπος. καὶ ὁ Ξάνθος εἰς ὃς εἶπεν τῇ γυναικὶ συμποσιαρχούσῃ αὐτῷ, καὶ ὅσον ἂν αὐτὸς ὀπτήσῃ, ποιεῖν, ὡς ἂν θέρος πόλεμον πλήσας τὴν Αἰσώπου εἰλείσειεν. εἶτα ἐν ἐπικαίρῳ πάντων, φησὶ, κυρία, ὕδωρ δὸς τῆς λεκάνης βαλοῦσα, ἵνα πόδας τὸν ξένον νίψω. διενοεῖτο γὰρ καθ' αὑτὸν, ὡς πάντες ὁ μὲν ξένος βλαβήσεται. ὁ δ' Αἴσωπος, ὡς ἐκεῖνος θέρος ἔφαινεν, πλήσας λέψειεν. ἡ μὲν ἂν βαλοῦσα τὸ ὕδωρ εἰς τὴν λεκάνην, ἵνα τοῦ πόδας τοῦ ξένου νίψωσα. ὁ δὲ γνοὺς παυτὸν ὄντα τῶν τοῦ οἴκου διασοβούντων, καθ' ἑαυτὸν εἶπε, τιμωρεῖ με πάντες βέλεται, καὶ ταῦτα δὲ χάριν αὐτοχειρίας τοῦ πόδας μου βούλεται νίψαι, ἐπεὶ δεξαμενίσιν εἶχεν ἂν τῷ ὀπτάξαι, προσείπας ἂν τοῦ πόδας, νίψον κυρία, φησί. καὶ

hera : ac lotus discubuit. Xantho autem jubente vinum hospiti dari quod biberet, rursus ille considerabat secum, ipsos ante oportere bibere; sed quia sic ipsis visum est, non opus mihi hæc inquirere. Accipiens igitur bibit. Prandentibus vero, & ferculo quodam hospiti appositio, atque illo suaviter comedente, Xanthus coquum, quod male hoc condivisset, criminabatur, atque etiam nudum flagellabat. Rusticus autem secum dicebat, Ferculum quidem optime coctum est, & nihil ei deest quo minus recte paratum sit: si autem absque causa suum servum velit flagellare paterfamilias, quid ad me? Xantho autem ægre ferente, neque jucunde affecto, quoniam nihil hospes curiose inquirebat, tandem placentæ allatæ sunt. Hospes vero, tanquam nunquam placentam gustasset, convolvens & accipiens ipsas, ut panes comedebat. Xantho autem pistorem accusante, & curnam, O exsecrande, dicente, & absque melle ac pipere placentas præparasti? ille inquit, Si cruda est, O here, placenta, me verbera: si vero non ut oportebat præparata est, non me, sed heram accusa. Et Xanthus, Si à mea hoc factum est uxore, vivam ipsam nunc comburam. Atque iterum uxori innuit, ut sibi obsequeretur propter Æsopum. Jussis igitur sarmentis in medium afferri, pyram succendit, & arreptam uxorem prope pyram egit, ut exspectaretur ipsam in ignem immittere. Differebat autem aliquo modo, & circumspiciebat rusticum, si quo modo assurgens à tali audacia prohibere ipsum aggrederetur. Sed is secum rursus considerabat, Cum nulla adsit causa, quidnam sic irascitur? Deinde inquit, O paterfamilias, si hoc judicas oportere fieri, exspecta me parumper, dum digressus adducam & ipse meam ex agro uxorem, ut ambas simul comburas. Hæc à viro Xanthus audiens, & hujus sinceritatem ac generositatem admiratus, Æsopo inquit, Ecce vere homo incuriosus: habes accepta præmia victoriæ, O Æsope. Satis

est

μφάμβῳ ἀνεκλίνθη, τῷ δὲ Ξάνθῃ κιλλύσαντος οἶνον τῷ ξένῳ δοθῆναι πεῖν, πάλιν ἐκεῖνος διελογίσατο καθ' αὑτὸν, ὡς οὐδὲν μᾶλλον τὸ φάρμακον ἔδει πιεῖν. ἐπεὶ δ' ἅπαξ οὕτως ἔδοξεν, κἀδὲν ἔργον ἐμοὶ τὰ τοιαῦτα ἰᾶσθαι. καὶ λαβὼν ἔπιεν. ἀριστήσαντων δὲ, καὶ πάλιν ἐδεήθη τοῦ ξένου παρατιθέντος, κρέκεινα ἤδιον ἐφάνη, ὁ Ξάνθος τῷ μαγείρῳ ὡς κακῶς τοῦτο ἀρτύσαντι ἐπεκάλει. καὶ μᾶλλον καὶ ἀποδυσάμενος πλησίον ἐφόρει. ὁ δ' ἀγερώχως καθ' αὑτὸν ἔλεγε, τὸ μὲν ἔδισμα ἄριστα ἔψεσθαι, ἡ ὑδρὼς αὐτοῦ δεῖ πρὸς τὸ καλῶς ἔχειν. εἰ δὲ καὶ δίκαι προφάσεως βέλτιστα τὸν αὐτῷ δοῦλον μαστιγῶν ὁ οἰκοδεσπότης, τί πρὸς ἐμέ; τῷ δὲ Ξάνθῃ ἀσχάλλοντι, καὶ οὐχ ἡδέως διακειμένῳ, ἐπεὶ μηδὲν ὁ ξένος προσηγάζετο. τέλος πλακοῦντι ἐνέβησαν. ὁ δὲ ξένος, ἅτε δὴ μή πω πλακοῦντι γλυκάμβῳ, σαρῶσαι καὶ ζωσθεῖσαν αὐτὸν ὡς φαμὲν ἤδει. τῷ δὲ Ξάνθῃ τὸν ἀρτοποιὸν αἰτιασαμένῳ, καὶ τί δύ' ὤβολοι, ὦ κατάρατε, φαμένῳ, καὶ μίλιτι δίκαι καὶ πυρίτας τοῦ πλακοῦντος ἐσθίασαι; ἐκεῖνος ἔφη, εἰ μὴ ὑμὸς ὄζω, ὦ δέσποτα, ὁ πλακοῦς, ἐμὲ τύπτε. εἰ δ' ἐχ ὡς ἔδει ἐσθίασεν, μὴ ἐμὲ, ἀλλὰ τὼ δέσποινον αἰτιῶ. καὶ ὁ Ξάνθος, εἰ ποῦς τῆς ἐμῆς τοῦτο γέγονε γυναικὸς, ζῶσαν αὐτὼ ἀρτιως κατακαύσω. καὶ πάλιν τῇ γυναικὶ ὑδὶ αὐτῷ συμπεκρεθῶαι δ' Αἴσωπον. κιλλύσας δ' κλινατίδας εἰς τὸ μέσον ἀχθῶαι, πυρὶ ἀνῆψε. ἡ λαβοῦσαι τῆς γυναικὸς, ἰσχὺς τῆς πυρὸς ἄγαν, ποσδοκήσιμος ἐν αὐτῷ εἰς τὸ πυρίπαφεῖν. διέτριβε δέ πως ἡ φειδιλίπολις ἡ ἀγρεικὸν, εἴπως ἀναστὰς τῷ τοιῶδε πλημμελοῦντι εἴρξαι αὐτὸν ἐχειρήσειν. ὁ δὲ καθ' αὑτὸν αὖθις διεσκοπεῖτο, ὡς αἰτίας μὴ παρούσης, τί δύ πεπεῖσθαι ἐρίζεσθαι; εἰ τί φησιν, οἰκοδέσποτα, εἰ τοῦτο κίνδυνος δεῖν γίνεσθαι, ὑπόμενόν με μικρὸν, μάχεις ἂν ἀπελθὼν ἐνίκων με ἡ αὖπις ἐξ ἀγορᾶς τὴν γυναῖκα, ὡς ἂν ἄμφω κρίνετ' αὐτὸ κατακαύσητε. ταῦτα τῷ ἀνδρὶ ὁ ξάνθος ἀκούσας, ἡ τὸ τέκνα ἀκόμενον ἡ γλυκαῖον θαυμάσας, τῷ Αἰσώπῳ φησὶν. ἴδε ἀληθῶς ἄνθρωπος ἀσφαλέστερος. ἔχεις τὴν νικητήρια λαβών; Αἴσωπε, ἄλλ

est tibi de extero: dein vero libertatem tuam assequeris. Postridie autem Xanthus jussit Æsopo in balneas ire, & scrutari an multa adesset turba, velle enim lavari. Abeunti autem prætor occurrens, & Xanthi ipsum esse cognoscens, interrogavit quonam iret. Quod cum se is negasset scire, existimans prætor interrogationem suam floccipendi, in carcerem ipsum abduci jubet. Cum igitur abduceretur Æsopus, clamavit, Vides, O prætor, quemadmodum recte responderim: quæ enim non exspectavi, & occurri tibi, & in carcerem jam trahor. Tum prætor stupefactus responsi promptitudine sivit abire. Æsopus autem profectus in balneas, multam turbam in ipsis intuitus est; sed & lapidem videt in medio ingressu positum, in quem singuli ingredientes & egredientes pedem offendebant. Hunc autem unus quis ingrediens ut lavaretur, sublatum transposuit. Reversus igitur ad herum, Si vis, inquit, here, lavari, unum hominem in balneis vidi. Et Xantho profecto, ac multitudinem lavantium videnti, & Quid hoc, dicente, O Æsope? nonne unū hominem dixisti te vidisse? Et Æsopus, Certe, inquit: nam lapidem illum (manu ostendens) ante ingressum positum reperi, in quem ingredientes omnes & exeuntes offendebant: unus vero quidam antequam illideret, elevatum transposuit. Illum igitur unum hominem dixi vidisse, pluris faciens quam alios. Tum Xanthus, Nihil apud Æsopum tardum est ad responsionem. Aliquando alias Xantho ex latrina redeunte & interrogante Æsopum, Quid ita homines post cacationem ventris excrementa adspiciunt? ille ait, Antiquis temporibus vir quidam delicatius vivens multo tempore præ deliciis in latrina sedebat, ut & sua illic immorans cacaverit præcordia. Ex illo tempore igitur timentes exteri homines, ventris inspiciunt sordes, ne quo modo & ipsi hoc patiantur. Sed tu, here, ne time, non enim sunt tibi præcordia. Die autem quodam celebrato

ἔχῃ σοι τῶ λοιπῶ· τὸ δ' ὑπόδημα ἐλευθερίας τῆς σῆς ἀπόδεξη. τῆς δ' ὑπάσης ὁ Ξάνθος ἐπέτρεψε τῶ Αἰσώπῳ εἰς τὸ βαλανεῖον ἀπελθεῖν, ἐς σκίφους εἰ μὴ πολλοὺς πάρεστιν ὄχλῳ, βέλεσθαι γὰρ αὐτὸν λουσάμενον. ἀπόντι δ' ὁ ἐργάτης σωματίσας, ἐς τῶ Ξάνθε γνὺς αὐτὸν ἔστιν, ἤρετο ποῦ πορεύοιτο. τῶ δ', οὐκ οἶδα, φησὶν, νομίσας ὁ ἐργάτης ἐρώτησιν αὐτῶ παρ' ὑδὲν λογαδιῶαι, εἰς εἰρκτὸν αὐτὸν ἀπαχθῆσαι κελεύει. ἀπαγόμενον τοίνυν ὁ Αἴσωπον ἴκραξεν, ὁρᾷς, ὦ ἐργάτη, ὅπως ὀρθῶς ἀπεκρίθην. ἃ γὰρ μὴ ἐφρόνησα, καὶ συμβήσεταί σοι, καὶ εἰς εἰρκτὴν ἤδη ἀπάγομαι. καὶ ὁ ἐργάτης ἐπλάγιασε δῆθεν τῆ τῆς ἀπολογίας ἐπίμονῃ, ἀφῆκεν ἀπίεναι. Αἴσωπον δὲ παραγενόμενον εἰς τὸ βαλανεῖον, καὶ πλῆθος ἐν αὐτῶ διατρίβοντα ὄχλου, καὶ λίθον ὁρᾷ κεῖ τῶ εἰσόδῳ μισαίτερον κείμενον, ἐφ' ὃν ἔχοις τῆν εἰσιόντων τε καὶ ἐξιόντων τὸν πόδα φορεῖσθαι. τοῦτον δὲ εἷς τις εἰσιὼν ἐφ' ἃ λέγομεν, ἄρας κατέδυκεν. ὑπεσρίφας ἕν φησὶ τῶν δεσπότῃ, εἰ καλοῦσι, φησὶ, δέσποτα, λέγεσθε, ἵνα ἄνθρωπον ἐπὶ τῶ βαλανείῳ τεθέαμαι. καὶ τῶ Ξάνθε ἐλθόντος, καὶ τὸ πλῆθος τῆς λεωφόρου ἰδόντος, καὶ τί τοῦτο, εἰπόντος, Αἴσωπε; ἐχ ἵνα ἄνθρωπον ἴδῃς ἐωρακέναι; ὁ Αἴσωπος, ναί, φησιν. ἐ γὰρ λίθον ἐκεῖνον (τῆ χειρὶ δείξας) φορεῖς τῆς εἰσόδε κείμενον δέον, ἐφ' ὃν οἱ εἰσιόντες πάντες καὶ ἐξιόντες φορεῖσθαι· εἷς δέ τις πρὶν ἢ φορεσθῆναι, ἄρας κατέδυκεν. ἐκεῖνον δ' ἵνα ἄνθρωπον εἶπον ἑωρακέναι, φορτιμήσας τῆ ἄλλαν. καὶ ὁ Ξάνθος, ὑδὲν παρὰ τῶ Αἰσώπῳ ἄρχον εἰς ὄπλασίαν. ἄλλοτε ποτὲ ὁ Ξάνθος ἐξ ἀφίδρυ ἐπανιόντος, καὶ πυθομένῳ τὸν Αἴσωπον, τί δή ποτε οἱ ἄνθρωποι μετέχουσι τῶν τῆς γαστρὸς ἐκκενήματα βλέπεσιν; ἐκεῖνος ἔφη, οὐ δῆτα παλαιὸς χρόνος ἀνήρ τις τῆ πρωΐ ἐσθίοντα ζωμὸν, πολὺ χρὸ τοῦ ἀπαντᾶν εἰς ἀφέδρῳ ἐκάθητο, ὡς τὰς οἰκείας ἐκεῖ διαλήψεσθαι δόξας. ἐξ ἐκείνε τοίνυν ἐνδικότις αἰσχυνὴ τῆ ἀνθρώπων, φορεῖ τὰ τῆς γαστρὸς ἀφόρητον λύμασι, μή πως τῆ αὐτοῖ τοῦτο πεπόνθασιν· ἀλλὰ σὺ, δέσποτα, μὴ φοβοῦ· ἐ γὰρ ἔχεις ἐρέας, ἐν ᾗ μέ δή πως συμ-

brato convivio, & Xantho cum aliis philosophis discumbente, & potu jam invalescente, crebræ quæstiones inter hos versabantur. Atque Xantho incipiente turbari, Æsopus adstans ait, Here, Bacchus tria possidet temperamenta: primum voluptatis, secundum ebrietatis, tertium contumeliæ. Et vos igitur poti jam & lætati, quæ reliqua sunt omittite. Tum Xanthus jam ebrius ait, Tace: infetis consule. Et Æsopus, Igitur & in inferos distrahere. Ex discipulis autem quidam subebrium jam Xanthum videns, & ut in universum dicam, temulentum, O præceptor, inquit, potestne quis ebibere mare homo? Et ille, Admodum quidem: ego enim ipse hoc ebibam. Et discipulus, At si non poteris, quamnam tibi multam irrogabo? Tum Xanthus, Domum meam depono totam. Atque interim depositis anulis pacta firmaverunt, tum discesserunt. Postridie diluculo excitato Xantho, ac faciem lavante, & anulum inter lavandum non videnti, & Æsopum de eo interrogante, ille, Nescio, inquit, quidnam factum fuerit: sed unum scio tantum, quod à domo decideris tua. Tum Xanthus, Quamobrem? Et Æsopus, Quoniam heri ebrius pepigisti mare ebibere, atque in pactis deposuisti & anulum. Et is, Et quomodo majus fide opus potero? Verum te nunc rogo, si quod commentum, si qua versutia, si qua experientia, præsto sis, ac opem porrige, ut vincam, aut pacta dissolvam. Et Æsopus, Vincere quidem haud licet, sed ut solvas pacta efficiam. Cum hodie rursus in unum conveneritis, nullo modo videaris timere, verum quæ pactus es bene potus, eadem nunc etiam sobrius dic. Jubeas itaque stramenta & mensam in litore poni, & pueros paratos cum poculis porrigere tibi marinam aquam. Cum autem omnem videris turbam concurrisse ad spectaculum, ipse discumbens jube ex mari impleri poculum: atque hoc accepto, omnibus audientibus dic pactis præfecto, Quanam apud vos fœdera

ποσὶν συλλεγησόμενος, καὶ τῷ Ξάνθῳ ζωὸς τοῖς ἄλλοις
ἡμῖν φιλοσόφων ἀναπλησθέντες, καὶ τῶν πότε ἤδη ὑπερφρονη-
σάντων, συχνὰ φορτία μεταξὺ τῶν ἀναπλησθέντων.
καὶ τῷ Ξάνθῳ ἀρξαμένῳ παρρησίας. Αἴσωπε φίλτατε,
ἔφη, δίκαιος, ὁ Διόνυσος πρὸς κάκιστα κρίσεως, τῶν μὲν
φώτων ἡδονῆς, ἢ δὲ τυφλὸν ἔφυν μάθης, ἢ δὲ πρὸ τῶν ὄψεως.
καὶ ὑμᾶς δὲ ὑπονοήσας ἤδη καὶ ἀδίκως, τὰ ἰφύξης κα-
ταλίπῃς. καὶ ὁ Ξάνθος ἤδη μεδύων φησὶ, σώσατε τῆς
ἐμῆς συμζεύξεως. καὶ ὁ Αἴσωπος, ἰκὼν καὶ εἰς ἅδου
καταπαθήσῃ. ἢ δὲ γελασικὰ τις ὑποζυγοσυμβούλου ἤδη
τῷ μίθῳ ἢ Ξάνθου ἰδὼν, ἢ, ὅλον εἰπεῖν, οἰονεὶ λῆρε καὶ
δηγητά, φησι, δικαιεῖ τις ἐμπεῖν ἢ θαλάττας ἀνθρώ-
πους; ἢ ὅς, πάνυ μὲν δῆτ' ἐγὼ γὰρ αὐτὸς ταύτῃ ἐμπί-
πτω· καὶ ὁ γελασικὸς, εἰ δ' ἐ δικαίη, τί ποτὶ σοὶ τὴ-
μιμαθὴς ἐφῶ; ἢ ὁ Ξάνθος, ἢ οἰκίαι μετὶ ἔμοι πᾶ-
σαι. καὶ ὃν τούτοις κατὰ θάλατταν ζῶν δακτυλίῳ τὰς σω-
θείσας ἐκύρωσαν· τότε μὲν δὴ διαλυθησαν· τῇ δ' ὑστεραίᾳ
φορτίας ἐξεγερθέντος ἢ Ξάνθῳ, καὶ τὴν τῶν ὄψιν πλαυθῆ-
ναι ἢ δακτύλιον ἐν τῷ γνάθῳ μὴ ἰδόντος, καὶ τὸν Αἴσωπον
ἀεὶ αὐτῷ πυνθανόμενον, μὴ οἶδα, φησὶ, τί ποτὶ γέγονε
ἐν δ' οἶδα μόνον, ὅτι τῆς οἰκίας σαυτῷ ἄλλος τις γέγονας·
καὶ ὁ Ξάνθος, ὅτι τί δή; ἢ ὁ Αἴσωπος, ὅτι ἢ χθὲς μὴ
δύναι, σωιθῆ ἢ θαλάτταν ἐκπεῖν, κἀπὶ ἢ ὁμολογίας
κατίθη ἢ τὸν δακτύλιον. κἀκεῖνος, ἢ πῶς ἂρ' ἐγὼ μεῖ-
ζον πίστεως ἔργον δυνήσομαι; ἀλλὰ σὺ τῶν δίκαιος, εἴπερ
ζώσῃς, εἴπερ δεινότης καὶ ἐμπειρία, ξυμπαρίζατε,
καὶ βοηθεῖατε ὅρμῃ, ὡς ἀσεμβιώδης, ἢ πάς γε ζωὸς
κλύσαι. κ' ὁ Αἴσωπος, ἀσεμβιώδαι μὲν οὐκ ἴσι, λυ-
θεῖσαι δὲ πᾶς ὁμολογίας ποιήσω. ἐπειδὴ γὰρ αὖ δὶς σή-
μερον εἰς ταυτὸ συμβάλητε, μιᾷ· ὅτιον φαῖης δεκαέ-
σαις, ἀλλ' ἄτερ ὁμολόγησας παρρησίᾳ, ταῦτα καὶ τὴ-
σων λέγε. κἀλθουσι μὲν τὸ ῥόμματα καὶ τρέφεσθαι πα-
ρεσκ ἢ κόσμα τοῖς, καὶ φαῦσας ἑτοίμως σὺν ἐκπέμπε-
σιν ὁρίζειν σὺ τὸ θαλάττιον ὕδωρ. ἐπειδὴ δὲ σῶμα τὰ
θαλάττης θαλάσσης τὸν ὄχλον ζωὸς ἐφεμμένα ὑπὸ ἢ θάλ-
ασσα τὸ ἀναπίσω κίνθουσιν ἐκ τῆς θαλάττης φλη-
δῶν, τὸ ἐκπεμπε· καὶ τοῦτο λαοῖς, ἐν ἐκκόψ πάντων
ὑπὸ τῷ σωθηκοφύλακι, πῖτας παρ' ὑμῖν πεποίηκα-

μὲν

dera inivimus? Atque is respondebit tibi, quod pepigeris mare ebibere. Conversus igitur tu ad omnes sic dicito, Viri Samii, scitis & vos penitus quam plurimos fluvios prorumpere in mare; ego autem pactus sum solum mare ebibere, non etiam exeuntia in ipsum flumina. Hic itaque scholasticus erat prius retenturus flumina omnia, deinde statim mare solum ebibam. Xanthus autem futuram ex hoc pacti solutionem cognoscens, vehementer lætatus est. Populo igitur ad littus confluente ad spectaculum ejus quod faciendum erat, cumque Xanthus quæ edoctus fuerat ab Æsopo fecisset, ac dixisset, Samii acclamarunt laudantes ipsum & admirantes. Sed scholasticus tum ante Xanthi pedes provolutus, & victum se confitebatur, & pacta rogabat dissolvi. Quod & fecit Xanthus exorante populo. Profectis autem ipsis in domum, Æsopus adiens Xanthum inquit, Per omnem tibi vitam gratificatus ego, nonne dignus sum, O here, consequi libertatem? Et Xanthus objurgando ipsum repulit, dicens, An nolo ipse hoc facere? sed exi ante vestibulum, & speculare, & si videris duas cornices, renuncia mihi; bonum enim augurium hoc: quod si unam videas, hoc malum. Accedens igitur Æsopus, & eum forte duas sic cornices supra quadam vidisset arbore sedentes, accedens Xantho renunciavit. Exeunte autem Xantho altera harum avolavit: & Xanthus alteram solam videns, ait, Nonne dixisti mihi, exsecrande, duas vidisse te? Et is, Ita, sed altera evolavit. Tum Xanthus, Reliquum erat tibi, fugitive, ut derideres me? & jubet eum denudatum verberari. At dum Æsopus verberabatur, profectus quidam invitavit ad cœnam Xanthum, ac Æsopus inter verbera exclamavit, Hei misero mihi! ego enim qui duas vidi cornices verberor: tu vero qui unam tantum, in convivium abis, vanum itaque fuit augurium. Tum Xanthus

μὴν τὰς ζωοθήκας; καὶ ὃς ἀποκρινεῖταί σοι, ὡς ὁμολόγησας ἢ θάλασσαν ἐκπιεῖν. γεγραφὼς ἦν σὺ πρὸς ἅπαντας ὅτῳ φρόνιμος, ἄνδρες Σάμιοι, ἵνα καὶ ὑμεῖς πάντως πλείονες ὄντες ποταμὸν ἐκβάλλοντας εἰς τὴν θάλασσαν, ἐγὼ ἢ ζωοθήκην μόνην ἢ θάλασσαν ἐκπιεῖν, ἃ μὴν καὶ δεῖ ἐξιόντας εἰς αὐτὴν ποταμούς. ὅπως ἂν ὁ σχολαστικὸς ἀπολωλὼς προσέτι ὀφείλῃ τοὺς ποταμοὺς ἅπαντας, εἶτα δ' οὕτως ἐγὼ τὴν θάλατταν μόνην ἐκπίομαι. ὁ ἢ Ξάνθος τὴν μίλτον ἐν τέλει τῆς συνθήκης διάλυσιν ἔσεσθαι γνοὺς, ὑπῆλθε. τῷ δήμῳ τίνων παρὰ τὸν αἰγιαλὸν συρρέοντων ὅτι δίκαι τῷ προσχθίστῳ μέλλουσι, ἢ τῷ Ξάνθῳ καὶ τὰ διδαχθέντα πρὸς τῷ Λισώτῳ δράσουσι, ἢ εἰπόντι, οἱ Σάμιοι ἀνιζόησαν θορυβοῦντες αὐτὸν ἢ θαυμάζοντες. ὁ ἢ σχολαστικὸς προσιστῶν τινι καὶτῶν τῷ Ξάνθῳ, νικήσαι τε ὡμολόγει, καὶ τὰς συνθήκας ἐσῆγε λύσαι. ὃ καὶ ποιοῦντα Ξάνθῳ δυσωπεῖσθαι τῷ δήμῳ. ἀφικομένων δ' αὐτῷ εἰς τὴν οἰκίαν, Λίσωπος προσελθὼν τῷ Ξάνθῳ φησὶν, ὁ πάντα σοὶ τὸ βίον χαρισάμενος ἐγὼ, ἆρα ἄξιός εἰμι δίκαιόν τυχεῖν ἐλευθερίας; καὶ ὁ Ξάνθος λοιδορήσας αὐτὸν, ἀπήλασεν. λέγων, μὴ γὰρ ἐβλωμύκω μοι ἦν τῶν προβάτων; ἀλλ' ἔξελθε πρὸ τῶν πυλῶν, καὶ σκέψαι, καὶ ἴδῃς δύο κεφάλας, ἀνάχειλόν μοι ἀγαθὸς γὰρ εἶ. ἐλθὼν ἔν ὁ Λίσωπος, καὶ ζυμβαὶν, ὅτι δύο κεφάλας ὅτι τινῶν ἰδὼν δύνδρα καθεζομένας, προσελθὼν τῷ Ξάνθῳ ἀνήγειλεν. ἐξιόντι ἢ τῷ Ξάνθῳ, ἡ ἑτέρα τάχιον ἀπέπτη. καὶ ὁ Ξάνθος θατέρᾳ μᾶλλον ἰδὼν, ἔφη, ἀπ' ἐμοῦ, καταράτε, δύο ἐπαρκίνας; καὶ ὅς, ὅτως, ἀλλ' ἡ ἑτέρα ἀπέπτη. καὶ ὁ Ξάνθος, ἀπόλιπέ σοι θεραπείαν τὸ χλευάζειν με; καὶ καθὼς αὐτὸν γυμνωθέντα τύπτειν. τῷ δ' Λισώπῳ μαστιγωμένῳ, προσελθών τις ἐκάλει ὅπῃ τὸ δίκαιον τὸν Ξάνθον. καὶ ὁ Λίσωπος ὑπὸ τυπτόμενος ἀνιζόησεν οἴμοι τῆς δυσμοίρου· ἐγὼ μὲν γὰρ ὁ τὸ δίκαιον ἰδὼν, τύπτομαι· σὺ δ', ὁ μίαν ἰδὼν μόνην, εἰς βαλάντιον ἄπει. ἴσαν ἀρ' ἦν ἡ οἰκουσοκαπία. καὶ ὁ Ξάνθος τὸ ἀγχί-

solertiam ejus admiratus, cessare jubet verbera. Non multis autem post diebus philosophos & rhetoras cum invitasset Xanthus, jussit Æsopo ante vestibulū stare, & nullum idiotam ingredi sinere, sed sapientes solos. Hora autem prandii clauso vestibulo Æsopus intus sedebat. Ex invitatis autem quodam profecto, & januam pulsante, Æsopus intus ait, Quid movet canis? Ille putans canis vocari, iratus discessit. sic ergo unusquisque veniens, redibat iratus, putans se injuria affici, Æsopo eadem omnes intus interrogante. Quum autem unus ipsorum pulsasset, &, Quid movet canis, audivisset, & Caudam & aures respondisse, Æsopus ipsum recte judicans respondisse, aperta janua ad herum duxit, ac inquit, Nullus philosophus ad convivium tuum venit, O here, præter hunc solum. Et Xanthus valde tristatus est, deceptum se existimans ab invitatis. Postridie cum veniissent invitati ad literarium ludum, accusabant Xanthum, dicentes, Ut videris, O præceptor, cupiebas quidem ipse contemnere nos; sed veritus, putridum in vestibulo constituisti Æsopum, ut nos injuria afficeret, & canes vocaret. Et Xanthus, Insomniumne id est, an vera res? Tum illi, Nisi stertimus, vera res. Et celeriter vocatus Æsopus & rogatus cum ira, cujus rei gratia amicos ignominiose amolitus esset, ait, Non tu mihi, here, mandasti, ne quem vulgarem ac indoctum hominem permitterem in tuum convenire convivium, sed solos sapientes? Tum Xanthus, Et quales hi? nonne sapientes? Et Æsopus, Nullo pacto: ipsis etenim pulsantibus januam, & me intus rogitante, quidnam moveat canis, neque quisquam eorum intellexit sermonem. Ego igitur cum indocti omnes viderentur, nullum ipsorum introduxi, nisi hunc qui sapienter respondit mihi. Sic igitur quum Æsopus respondisset, recte omnes dicere ipsum confirmarunt. Ac post dies rursum aliquot Xanthus, sequente. Æsopo, ad monumenta accessit, & quæ in arcis erant epigram-

ἀγχίνοιαν αὐτῷ θαυμάσας, παύσασθαι κελεύει τοῦ θεάτρου. μὴ δ' ἐ πολλὰς ἡμέρας φιλοσόφως ἢ μὴ πορεύεσθαι καλέσας ὁ Ξάνθος, ἐκέλευσε τῷ Λισώπῳ πρὸ τῶν πυλῶν φυλάττειν, καὶ μηδένα ἧττον ἰδιωτῶν εἰσελθεῖν συγχωρῆσαι, ἀλλ' ἢ σὺν σοφῷ μόνῳ. τῇ δ' ὑστεραίᾳ τῶν ἀρίστων κλείσας Λίσωπον τὸν πυλωρὸν, αὐτὸς ἐκαθέζετο. πολλῶν δὲ τῶν ἀλλοτρίων, ἐπὶ θύραν κόπτοντος Λίσωπος ἐνδοθεν ἔφη, τί σείει ὁ κύων; ὁ δὲ νομίσας κύνα κλητῶνα, ὀργισθεὶς ἀνεχώρησεν. ἕτερος δ' ἐκ ἀφικνεῖτο, αὖθις ἀπὸ φυλῆς ὀργῆ, νομίσας ὑβρίζεσθαι, τῷ Λισώπῳ ταυτὸ πάντας ἐνέβαλεν ἐρωτῶντι, ἵνα δ' αὐτῶν κόψαι τὸν σείει ὁ κύων ἀκούσαντος, καὶ τὸν τε κίρκον καὶ τὰ ὄρνεα ἀποκριθέντος, Λίσωπος αὐτὸν ὀρθῶς δικάσας ἀποκιρίδαν, ἀνοίξας πρὸς τὸ διαφεύγειν ἔλαχε, καί φησιν, ὦδέ σοι φιλοσόφων σωτῆρι σθῶναί σε ἔδει, ὦ δέσποτα, πλὴν ὅπερ μάχῃ. καὶ ὁ Ξάνθος σφόδρα ἠθύμησε, παρακαλοῦντος δὲ αὐτὸν ἐπὶ τὴν κλῆσιν τῶν κλητόντων. τῆς δ' ὑστεραίας συνελθόντες οἱ κλητῆρες ὅτι τὸν διατριβὸν, ἐκάλεσαν τὸν Ξάνθον, φάσκοντες, ὡς ἔοικας, ὦ καθηγητὰ, ἐπιθύμεις μὲν αὐτὸς ἐξαδικάσαι ἡμᾶς, αἰδοῦμεν δ', ἐπαφεῖναι δὲ τῷ πυλωρῷ ἔρημος Λίσωπον, ὡς φρουρήσαι, ἐκκύνας ἡμᾶς δακαλίσαι. καὶ ὁ Ξάνθος, ὄναρ τοῦτ' ἔστι, ἢ ὕπαρ; κἀκεῖνοι, εἰ μὴ ῥᾴδιον ἦν, ὕπαρ. καὶ δὲ πάλιν μανθανόντες Λίσωπος, καὶ ἐρωτηθεὶς ὅτου ἕνεκα ἔλεγεν, τῷ χαίρειν δοῦ φίλος ἀτίμως ἀπέστελλεν, ἔφη. ἀλλ' σύ μοι δέσποτα συνέλαβε, μή τινα τῶν ἰδιωτῶν καὶ ἀμαθῶν ἀνθρώπων ἐάσαι πρὸς τὸ σωθῆναι θύραζε, ἀλλ' ἢ σὺν σοφὸς μόνος; καὶ ὁ Ξάνθος, καὶ τίνες εἰσὶ; καὶ σοφῶν; καὶ Λίσωπος, ἀδημιᾷ μαχανῇ. αὐτῷ καὶ ὁ κατθέντων τῶν θυρῶν, καμὲ ἐνδοθεν ἐρωτῶντος, τί ποτε σείει ὁ κύων, ἐδ' ὁσιωθὲν αὐτῷ σωθῆκαι τὸν λόγον. ἐγὼ γὰρ οὐκ ἀμαθῶν πάντων φαίνεται, ἐδένα τέτταν εἰσήγαγον, πλὴν τὸν σοφὸν τοῦτον ἀποκριθέντα μοι, ὅτως ἂν τῷ Λισώπῳ ἀποκλεισμῷ, ὀρθῶς ἅπαντες λέγειν αὐτὸν ἐνόησαντο. καὶ μὰ ἡμέρας πάλιν πρὸς ὁ Ξάνθος, ἀπορίᾳ τῷ Λισώπῳ, πρὸς τὰ μιμήματα παρῆλθετο, καὶ ἃ ἐν ταῖς λάρναξιν ἐπεγεμ-

grammata legens seipsum delectabat. At Æsopo in quadam ex ipsis insculptas literas has videnti, α ζ δ ο ι ϑ χ, ostendenteque Xantho, atque rogante, an hasce novisset; diligenter ille scrutatus non potis fuit harum invenire declarationem, ac fassus est dubitare omnino. Tum Æsopus, Si per hanc columnulam, O here, thesaurum ostendam tibi, qua re me remunerabis? Et is, Confide, accipies enim libertatem tuam, atque dimidium auri. Tum Æsopus distans à cippo passus quatuor, & fodiens, accepitque thesaurum, & tulit hero, dicens, Da mihi promissum, cujus causa invenisti thesaurum. Et Xanthus, Non si & ego sapiam, nisi & sensum literarum mihi dixeris: nam scire hoc multo re inventa mihi preciosus. Et Æsopus, Qui thesaurum infodit hic, ut vir sapiens, literas insculpsit has, quæ & inquiunt, α recedens, ζ passus, δ quatuor, ο fodiens, ι invenies, ϑ thesaurum, χ auri. Et Xanthus, Quia ita solers es & astutus, non accipies tuam libertatem. Et Æsopus, Renunciabo dandum aurum, O domine, regi Byzantinorum: illi enim reconditum est. Et Xanthus, Unde hoc nosti? Et ille, Ex literis; hoc enim inquiunt: α redde, ζ regi, δ Dionysio, ο quem, ι invenisti, ϑ thesaurum, χ auri. Et Xanthus audiens regis esse thesaurum, Æsopo ait, Accepto dimidio lucri, tacebo. Et ille, Non tu mihi nunc hoc præbes, sed qui aurum hic infodit: ac quemadmodum audi, hoc enim dicunt literæ: α acceptum, ζ vadentes, δ dividite, ο quem, ι invenistis, ϑ thesaurum, χ auri Et Xanthus. Veni, inquit, in domum, ut & thesaurum dividamus, & tu libertatem accipias. Profectis ergo, Xanthus timens Æsopi loquacitatem, in carcerem ipsum jussit injici. Et Æsopus inter abducendum, Hujusmodi, inquit, sunt promissa philosophorum? non solum enim non accipio meam libertatem, sed & in carcerem jubes injici me, Xanthus igitur

γεγράμματα ἦν ἀναγινώσκειν, ἑαυτὸν ἔπεμπε τῷ δ' Αἰσώπῳ ἐν μιᾷ τάξει τὰ ἴσα στοιχεῖα ταῦτα ἰδόντες, α β δ ο ε χ, ὀπτὸς εἶ σὺ τὴν Ξάνθην, καὶ ἐρρωμένος, εἰ ἄρα ταῦτα εἰδείη· ὅπως δὲ ἐκεῖνος σκωφαλίσῃ, ἐχ οἷός τ' ἐγένετο ἢ τάττειν εὑρεῖν διαπορῆσαι, καὶ ἀμηχάνησεν ὑποπτήσας τῆς ὅλως. καὶ ὁ Αἴσωπος, εἰ διὰ ταύτης τῆς ῥήγλης, ὦ δέσποτα, ὑπεσκωφεῖν σοι, τίνι μὲ ἀμείψῃ; καὶ ὃς, σάρκῃ, λήψῃ γὰρ ἢ ἐλευθερίαν σε, καὶ τὸ ἧμισυ τῆς χρυσίου. τότε ὁ Αἴσωπος ὑποσχὼν τῆς ῥήγλης βάψας τὸ δάκτυλον, καὶ ὀρύξας, ἀνήλαβέ τι ἢ σκωφεῖν, καὶ ἤνεγκε τῷ δεσπότῃ, λέγων, δός μοι ἢ ἀπαγγελίαν, δι' ἧς δῶρες τὸ σκωφεῖν. καὶ ὁ Ξάνθος, ἐχ ἔστι καλὰ ἐνδίκως, εἰ μὴ καὶ τὸν νῶν τῶν στοιχείων μοι φράσῃς· τὸ γὰρ μανθάνειν τοῦτο, πολὺ τῶν δύο μεῖζον ἐμοὶ τιμιώτερον. ὁ δὲ Αἴσωπος, ὁ τὸν σκωφεῖν καταρύξας ἐνταῦθα, ὡς σοφὸς ἀνὴρ τὰ στοιχεῖα διεχάραξε ταῦτα, ἃ καί φησιν, α ὀπτὸς, β δῆμαλα, δ πατάξας, ο ὀρύξας, ε δύρησις, χ σκωφεῖν, χ χρυσός. ὁ δὲ Ξάνθος, ἐπειδὴ ὅπως ὑπέσκαλε εἰ ὁ πανοῦργος, ἐ λήψῃ σε τὴν ἐλευθερίαν· καὶ ὁ Αἴσωπος, ἀναγέλασε δολίως, ὦ δέσποτα, τὸ χρυσίον τῇ βασιλεῖ Βυζαντίαν ἐκείνῳ γὰρ τεταμίευται. ὁ δὲ Ξάνθος, πόθεν τοῦτ' εἶδας; καὶ ἐκεῖνος, ἐκ τῶν στοιχείων· τοῦτο γάρ φησιν· α ὀπτὸς, β βασιλεῖ, δ Διονυσίῳ, ο ὤν, ε δύρες, χ χρυσός. ὁ δὲ Ξάνθος ἀκούσας τῷ βασιλέως εἶ τὸ χρυσίον, τῷ Αἰσώπῳ ἐρμηλαβὼν τὸ ἧμισυ τῆς ἁρμαίης, ἤπύχαπεν· καὶ ἐκεῖνος, ἐ σύμοι νῦν τοῦτο παίχεις, ἀλλ' ὁ χρυσίον ἐνταυθοῖ κατορύξας· καὶ ὅπως, ἄκκπν, τοῦτο καὶ λέγει τὰ γεγράμματα· α ἀνελόμενος, β βαδίσαντες, δ διέλασθε, ο ὤν, ε δύρετι, χ χρυσός. καὶ ὁ Ξάνθος, ὀδυρό, φησιν, εἰς ἢ εἰπίαν, ὡς ἂν καὶ τὸν σκωφεῖν διελάμεθα, καὶ σὺ ἢ ἐλευθερίαν ἀπολάξῃς. ἐλθόντων δὲ, ὁ Ξάνθος φοβούμενος τὸ τῆς Αἰσώπου λάλον, εἰς ἐμπλῶ αὐτὸν ἐκάλεσεν ἐμοληθῶν. καὶ ὁ Αἴσωπος ἀναγόμενος, τοιαῦτά, φησιν, εἰσὶν αἱ ὑποσχέσεις τῶν φιλοσόφων; ἐχ ὅτι γὰρ ἐκ ὑπολαμβάνω με ἢ ἐλευθερίαν, ἀλλὰ καὶ εἰς δεσμωτήριον καλοῦντες ἐληθῶσί με. ὁ μὲν δὴ Ξάνθος

igitur jussit ipsum solvi, & ait ei, Nimirum recte inquis, ut parta libertate vehementior sis contra me accusator. Tum Æsopus dixit, Quodcunq; mihi potes facere, fac malum: omnino vel invitus liberabis me. Ea vero tempestate hujusmodi res Samii obrigit. Quum publice festum celebraretur, repente aquila devolans, & publicum rapiens anulum, in servi sinum demisit. Itaque Samii perterriti, & in plurimum ob hoc prodigium cum incidissent mœrorem, in unum coacti, cœperunt rogare Xanthum, quod primus civium esset & philosophus, ut sibi judicium prodigii manifestaret. At ille omnino ambigens, tempus petiit. Et profectus domum, multum erat tristis, & solicitudinibus immersus, ut qui nihil judicare posset. Sed Æsopus mœrore Xanthi cognito, adiens ait, Qua causa, O here, sic perseveras tristari? mihi committe, valere jusso mœrore. Cras in forum profectus die Samiis, Equidem neque prodigia solvere didici, neque augurari: sed puer mihi est multarum rerum peritus, ipse vobis quæsitum solvet. Et si ipse consecutus fuero solutionem, here, tu gloriam reportabis, tali utens servo: sin minus fuero consecutus, mihi soli erit dedecus. Persuasus igitur Xanthus, & postero die in theatrum profectus, & stans in medio juxta admonitiones Æsopi, concionatus est iis qui convenerant. Illi vero statim rogabant Æsopum acciri: qui quum venisset staretque in medio, Samii facie ipsius considerata, deridentes clamabant, Hæc facies prodigium solvet? ex deformi hoc quid unquam boni audiemus? atque ridere cœperunt. Et Æsopus extenta manu & silentio petito, inquit, Viri Samii, quid faciem meam cavillamini? non faciem, sed animum respicere oportet. Sæpe enim in turpi forma bonum animum natura imposuit. An vos exteriorem testarum formam consideratis, ac non potius interiorem vini gustum? Hæc ab Æsopo cum audissent omnes, dixerunt, Æsope, si quid

ἐπέλθοιεν αὐτὸν σοφὸν ὑθλῶσαι, καὶ φοβοῖς αὐτὸν ἔφη, πάνυ καλῶς φῄς, ἵν' ἐλευθερίας τυχὼν, σφοδρότερός μοι γένη κατήγορος. ὁ δ' Αἴσωπος εἶπεν, ὦ, τι ποτέ μοι ἔχεις κακὸν ποιεῖν, σοφὴ· πάντως καὶ ἄκων ἐλευθερώσεις με. καὶ ὁ δεσπότης τότε συμπαίσας τι τοιοῦτον εἰ σπουδὴν παιδιὰν ἰοχθὴς ἀγορεύῃς, αἴφνης αὐτὸς κατακλᾶς, καὶ ἡ δημόσιον ἁρπάσας σκυτάλιον, εἰς δέλτα κάλαμον ἀφῆκεν. οἱ μὲν οὖν σύμποσοι δορυξοῦντες, καὶ εἰς φιλοτιμίαν τῷδε τῷ σημείῳ πεσόντες ἡ ἀγωνίας, καὶ ταῦτα ἀθρυπτόντες, ἤρξαντο δείδειν τῷ Αἴσωπῳ, ὅπ φεύγοι τὴν πολιτικὴν ὕβριν καὶ φιλοσοφίαν, σφίσι τῶν κρίσιν τοῦ σημείου διασῳζούσαν. ὁ δ' οὐδὲν ὑπεπράγει χρῆσθαι κρίσει, καὶ ἀφικόμενος οἴκαδε, πελοὺς ἦν ἀθυμίᾳ, καὶ τῇ λύπῃ βαπτιζόμενος, οἷα δὴ μηδὲν κρῖναι δυνάμενος. ὁ δ' Αἴσωπος τὴν ἀθυμίαν συνιδὼν τοῦ Ξάνθου, φροντιδῶν, λέγει, τί χάρεν, ὦ δέσποτα, ὅτω διατελεῖς ἀθυμῶν; ἐμοὶ φροντιστέον, χαίρειν εἰπὼν τὴν λυπηδόνα. αὐτίκα δ' εἰς ἀγορὰν φροντιδῶν, εἶπε τοῖς συμπίναις, ὡς ἐγὼ μὲν ὅτε συμπεπλεῦκειν ἐπαιδάθλευν, ὅτ' οἰνοσκοπεῖτε. παῖδες, μὴ φύσεις πολλῶν πεῖσαν εἰδῶς, αὐτὸς ὑμῖν τὸ ζητούμενον λύσω. καὶ μὴν αὐτὸς ὕστερον τῆς λύσεως, δίκαιον, σὺ ἡ δίξω ἀποίσω, τοῦτο χαλεπῶν δέλω· ἂν δὲ τύχω, ἐμοὶ μόνῳ ἡ ἐκλοῦσθαι φοβερὸς ὕβρεως πειθεὶς δ' ὁ Ξάνθος, ἓ τῆς ἐσχάρας εἰς τὸ δίκαιον ἀπωτέρω. καὶ καταστὰς εἰς τὸ μέσον χῆ τοὺς ὑποδήκας Αἰσώπου, ἐκλέχθη τοῖς συμπόταις. οἱ δ' ἐθέλοις ἐξίεν τὴν Αἴσωπον κλυθῶσαν. τῷ δ' ἀφικομένῳ καὶ στὰν ὅτι τῷ μέσῳ, οἱ σύμποσι τῶν ὄψιν αὐτῷ καταπονήσαντες, ἐρισχλεῖσαν ἐφῶσιν, αὖτα ἡ ὄψις σημεῖον λύσῃ; ἐκ τῷ αἰσχρῷ τούτῳ τί ποτε καλὸν ἀκουσόμεθα; καὶ γελᾶν ἤρξαντο. καὶ ὁ Αἴσωπος καταστήσας τὴν χεῖρα, καὶ ἡσυχίαν αὐτῶν ποιήσας, φησὶν, ἄνδρες σύμποσι, τί μεμῶμαι ὄψιν σκώπτειν; οὐκ εἰς τοῦτ' ὄψιν, ἀλλ' εἰς τὸν νοῦν ἀποβλέπειν χρή. πολλάκις γὰρ καὶ τῷ φαύλῳ μορφῇ χρηστὸν νοῦν ἡ φύσις ἐνέθηκεν. ἢ τοῦ ἰξωδεῖν τὴν κεφαλὴν μορφοῦ σκοπεῖτε ὑμεῖς· ἀλλ' εὖ τοῦ ἐπὶς χίονι τὸ ὄπλον; ταῦτα τὸ Αἴσωπος παίζει

quid potes, die civitati. Et ille audacter ait, Viri Samii, quoniam fortuna quæ contentionis studiosa est, gloriæ certamen proposuit domino & servo; & si servus inferior videatur domino, verberibus cæsus abibit: sin autem præstantior, nihilominus & sic verberibus lacerabitur: si vos per libertatem loquendi mihi fiduciam indulseritis, ego nunc vobis intrepide quæsitum narrabo. Tunc populus uno ore clamabat ad Xanthum, Libertate dona Æsopum, obtempera Samiis, largire libertatem ejus civitati. At Xanthus non annuebat. Et prætor ait, Xanthe, si tibi non placet auscultare populo, ego hac hora Æsopum libertate donabo, & tunc tibi æqualis fuerit. Tunc igitur Xanthus necessario libertatem reddidit. Et præco clamavit, Xanthus philosophus liberum Samiis largitur Æsopum. Atq; interim finem sermo Æsopi accepit, dicentis Xantho, Vel invitus me libertate donabis. Æsopus itaque libertatem consecutus, stans in medio ait, Viri Samii, aquila, ut scitis, regina avium est: quoniam autem imperatorium anulum hæc raptum demisit in servi simum, hoc significare vult, quendam ex iis qui nunc sunt regem velle vestram libertatem in servitutem redigere, atque sanctas leges irritas facere. His auditis Samii mœrore repleti sunt. Sed non multo post tempore & literæ à Crœso Lydorum rege venerunt ad Samios, jubentes eis ab illo tempore ut tributa sibi penderent: sin minus obtemperaverint, ut ad pugnam se parent. Consultabant igitur universi, timuerunt enim subditi fieri Crœso, conducibile tamen esse & Æsopum consulere. Et ille consultus ait, Cum principes vestri sententiam dixerint de tributo dando obtemperandum esse regi, consilium jam minime, sed narrationem vobis afferam, & scietis quid conducat. Fortuna duas vias ostendit in vita, alteram libertatis, cujus principium accessu difficile, sed finis planus: alteram servitutis, cujus principium facile & accessibile

ἀκούσωσιν, ἔλεγον, Αἴσωπε, εἴ τι δυνάσῃ, λέγε τῇ πόλει. καὶ ὃς μὴ παῤῥησίας ἔφη, ἄνδρες Σάμιοι, ἐπιδέδωκε ἡ τύχη φιλόνεικος οὖσα, δίκης ἀγῶνα τίθεσθαι δεσπότῃ καὶ δούλῳ· καὶ μοὶ ὁ δοῦλος ἥττων φανῇ τῷ δεσπότῃ, διὰ μαρτύρων ἐλεύσεται· εἰ δ' ἀμείνων, οὐδὲν ἔλαττον καὶ ὑπὸ πλειόνων ξανθήσεται. εἰ ὑμεῖς διὰ τῆς ἐλευθερίας παῤῥησίαν χαρίσεσθέ μοι, ἐγὼ καὶ ὑμῖν ἀδήλως τὸ ζητούμενον φράσω. τότε ὁ δῆμος ὑπὸ μιᾶς γλώττης φησὶ τὸν Ξάνθον ἰδεῖν, ἐλευθεροῦσιν Αἴσωπον, ὑπακούσειν Σάμιοι, χάρεσθαι τὴν ἐλευθερίαν αὐτῷ τῇ πόλει. ὁ δὲ Ξάνθος οὐκ ὑπέμεινε. καὶ ὁ φύτανις ἔφη, Ξάνθε, εἰ μή σε δοκεῖ ὑπακοῦσαι τῷ δήμῳ, ἐγὼ τῆσδε τῆς ὥρας Αἴσωπον ἐλεύθερον ἀν ποιήσαιμι, καὶ τότε σοὶ ὁμόσημος ἴσομαι. τοιγαροῦν τοίνυν ὁ Ξάνθος ἀνάγκη τὴν ἐλευθερίαν ἀπέδωκε. καὶ ὁ κόρυξ ἰδὼν, Ξάνθε ὁ φιλόσοφος ἐλευθερεῖ Σαμίοις τὸν Αἴσωπον. καὶ τούτῳ πέσχε ὁ τῶν Αἰσώπου λόγων εἰλήφει, φαμένου τοῦ τὸν Ξάνθον, ὡς καὶ ἄκων ἐλευθερώσεις με. Αἴσωπος δὲ ἐλευθερίας τυχών, στὰς εἰς τὸ μέσον, ἔφη, ἄνδρες Σάμιοι, ὁ μὲν αἰτὸς, ὡς ἴστε, βασιλεὺς τῆς ὀρνίθων ἐστίν. ὅτι δὲ τὸ στρατηγικὸν δυκτύλιον ἔτος ἀρπάσας ἀφῆκεν εἰς δοῦλα κάλαθον, τοῦτο σημαίνει βάλλει, ὅτι τῷ νυνὶ βασιλέων τὴς βάλιται ὑμῶν τὴν ἐλευθερίαν δικλῶσαι, καὶ θεὸν κυρίως νόμιμος ἀκίμητος δέξαι. ταῦτα εἰ μὲν σάμιοι ἀκούσωσιν, κατηφείας ἐπλήσθησαν. μὴ δ' ὁ φολιὸς χρόνον καὶ γράμματα παρὰ Κροίσου τοῦ Λυδῶν βασιλέως ἦκε σαμίοις, κελεύοντα τὸν ὑπὸ τῆδε φόρμιγγα αὐτῷ παρέχειν, εἰ δὲ μὴ πείθοιντο, φησὶ μάχῃ ἐπίμιος εἶη. ἐξελεύσεσθαι μὲν ἐν ἅπασιν. ἰδόντα γὰρ ὑπήκοον γεγάθειν τῷ Κροίσου. ζωσίσιον μὲν τοι εἶη καὶ Αἴσωπον ἐρωτῆσαι. κἀκεῖνος ἐρωτηθεὶς εἶπεν, τὴν ἀρχόντων ὑμῶν γναμίμου ἀδωκότων εἰς φόρμιγγα ἀπαγαγὼν ὑπακούειν τῷ βασιλεῖ, συμβαλὼν μὲν οὐδ' ὡς, λόγον δὲ ὀργὴ ὑμῖν, καὶ ἐσπλεῖν τὸ συμφέρον. ἡ τύχη δύο ὁδοὺς ἰδιάζειν ἐν τῷ βίῳ. διπέραν μὲν ἐλευθερίας, ἧς μὲν ἀρχὴ δύσβατος, τὸ δὲ τέλος ἐμαλόν. διπέραν δὲ δουλείας, ἧς ἡ μὲν ἀρχὴ ὀυπιτής τε βασι-

bile, finis autem laborioſus. His auditis, Samii exclamaverunt, Nos, cum ſimus liberi, ſervi eſſe gratis nolumus, & oratorem infecta pace remiſerunt. His ergo cognitis, Crœſus decrevit bellum in Samios movere. Sed legatus retulit, Non poteris Samios debellare, quamdiu eſt apud eos Æſopus, & conſilia ſuggerit. Potes autem magis, ait, O rex, legatis miſſis, petere ab ipſis Æſopum, pollicitus eis pro eo & gratias alias relaturum, & ſolutionem juſſorum tributorum. Et tunc forte poteris eos ſuperare. Et Crœſus his perſuaſus, legato miſſo, dedi ſibi petebat Æſopum. Samii autem hunc tradere decreverunt. Quo cognito, Æſopus in media concione ſtetit, ac inquit, Viri Samii, & ego permulti facio ad regis pedes proficiſci; ſed volo vobis fabulam unam dicere: Quo tempore animalia inter ſe loquebantur, lupi bellum ovibus intulerunt. Ubi vero cum ovibus canibus præliantibus, ac lupos arcentibus, lupi legato miſſo dixerunt ovibus, ſi voluerint vivere in pace, & nullum ſuſpicari bellum, ut canes ſibi traderent. Oves vero quum ob ſtultitiam perſuaſæ eſſent, & canes tradidiſſent, lupi & canes dilaceraverunt, & oves nullo negotio interemerunt. Samii igitur fabulæ ſenſu percepto, decreverunt apud ſe detinere Æſopum. Ille vero non permiſit, ſed cum legato una ſolvit, & ad Crœſum ſe conferebat. Profectis itaque iis in Lydiam, rex ante ſe ſtantem Æſopum videns, indignatus eſt, dicens, Vide qualis homuncio obſtitit mihi ad tantam inſulam ſubjugandam. Tum Æſopus, Maxime rex, non vi neque neceſſitate coactus ad te veni, ſed ſponte adſum: ſuſtine autem me parumper audire. Vir quidam cum locuſtas caperet occideretque, cepit & cicadam: cum & illam vellet occidere, inquit cicada, Homo, ne me fruſtra occidas: ego enim neque ſpicam lædo, neque in alia re quapiam injuria te afficio: motu vero quæ in me ſunt membra-

μος, τὸ δὲ τέλος ἐπόδυσιον. ταῦτα ἀκούσαντες οἱ σάμιοι, ἀνεδόπαν· ἡμεῖς ἐλθόντες, ἐκόντες οὐ γινόμεθα δῆλοι· ἢν τὴν φρεσζευτικὴν σὺ σὺν εἰρήνῃ ἀπέτεμφαν. ὁ μὲν δὴ Κροῖσος ταῦτα μαθὼν, ἐξελθόντα πόλεμον κατ' ἐκείνων ἐποιέετο. ὁ δὲ φρεσζευτικὴν ἀνιώμενος, ὡς εἶχε ἂν δυνατὸς ἦν σάμιος ὑπὸ χεῖρα λαβεῖν, Αἰσώπῳ παρ' αὐτοῖς ὄντι, ἢ γνώμας ἀποδεξαμένῳ, δωρὴν δὲ μεῖζον, εἶπεν, ἢ Κασιλδῦ, φρίσσας δουλοσύνας, ἐξαιτήσαι παρ' αὐτοῦ Αἴσωπον, ὑπερχόμενος αὐτοῖς ἀνὴρ αὐτὸς ἀρετὰς ἄλλας τε δώσειν, ἢ λύσειν τὴν ὑπεραπομένην φόραν. καὶ τότε πάχα οἷός τε ἔσει τάντων φρεζωδῆν. καὶ ὁ μὲν Κροῖσος ἐπ' ταῦτα φρεσζευτικὴν δουλοσύνας, ἐκδόλου ἦτε τὸν Αἴσωπον. σάμιοι δὲ τῶν ἐκδόλῳ γνώμας ἐχρόνιζον. Αἴσωπος δὲ τὸ μαθὼν, ἐν μέσῳ τῆς ἀγορῆς ἔζη, καὶ φησι, ἄνδρες σάμιοι, κακὰ μὲν δὴ πολλὰ ποιεῦμαι παρὰ τοῦ πόλιος ἀφικόμενος τῷ βασιλέϊ, ἐθέλω δὲ ὑμῖν ἕνα μῦθον εἰπεῖν. καὶ ὃν χρόνον ὁμόφωνα ἦν τὰ ζῶα, πόλεμον οἱ λύκοι τοῖς προβάτοις ἐποιέοντο. τὴν δὲ κυνῆν συμμαχόντων τοῖς ἀρνεμασι, ἢ τοὺς λύκους δουλοσάντων, οἱ λύκοι φρισζευτικὴν δουλοσύλαξιν, ἔφασαν τοῖς προβάτοις, εἰ βούλοιντο βίᾳ ἐν εἰρήνῃ, ἢ μηδένα πόλεμον ἐπιφέρειν, τοὺς κύνας αὐτοῖς ἐκδόναι. τὴν δὲ προβάτων ὑπ' ἀνοίας πειθόντων, καὶ τοὺς κύνας ἐκδιδόντων, οἱ λύκοι τοὺς τε κύνας διαφθείραι, καὶ τὰ προβάτα ῥᾳδίως διέφθειραν. οἱ σάμιοι τοίνυν τὸ τῦ μύθου βέλτιον σωνιέντες, ἁρμοστὴν μὲν παρ' ἑαυτοῖς κατασχεῖν τὸν Αἴσωπον. ὁ δὲ ἐκ ηὐτοῦ, ἀλλὰ τὴν φρεσζευτὴν συναποπλεύσας, πρὸς Κροῖσον ἀπήει. ἀφικομένῳ δὲ αὐτῷ εἰς Λυδίαν, ὁ βασιλεὺς ὅπως προσέσται αὐτῷ πέντα τὸν Αἴσωπον δεκαπλάσιον ἠναγκάζετο, λέγων, ὡς οὐκ ἔστι ἀνθρώπον ἐμπορίων μεῖζον γίνοιτο τοσαύτας τοσαύτων. ὁ δὲ Αἴσωπος, μέγιστε βασιλεῦ, ἐ βίᾳ, οὐδὲ ἀνάγκῃ φορῆς σε παρεχόμενος, ἀλλ' αὐθαίρετον πάρεσιν· ἀνάσχε δέ μοι μικρὸν ἀκοῦσαι. ἀνὴρ τις ἀκρίδας συλλέγων, ἢ ὀπωρίζων, εἶδε τέττιγα. ἐπεὶ δὲ καὶκεῖνον ἐθέλετο κλεῖναι, φησὶν ὁ τέττιξ, ἀνθρωπε, μή με μάτην ἀνέλῃς, ἐγὼ γὰρ ἔτε σάχω βλάπτω. ἀτ' ἄλλό τι τὴν ἀπάντων σε ἀδικοῦντι κιτήσ ἢ τὴν ἐν ἐμοὶ ὑμέ-

τερον

membranularum ſuaviter canto, delectans viatores: præterigitur vocem in me amplius nihil invenies. Et ille cum hæc audiſſet, permiſit abire. Et ego itaque, O rex, tuos pedes attingo, ne me ſine cauſa occidas: non enim poſſum injuria quenquam afficere, ſed in vili corpore generoſum loquor ſermonem. Rex autem miratus ſimul & miſeratus ipſum, air, Æſope, non ego tibi largior vitam, ſed fatum. Ergo quod vis, pete, & accipies. Et ille, Rogo te, O rex, reconciliare Samiis. Cumq rex dixiſſet, Reconciliatus ſum, procidens ille in terram, gratiaſque ei agebat. Poſt hæc ſuas conſcripſit fabulas, quas in hunc uſque diem exſtantes apud regem reliquit. Acceptis autem ab ipſo literis ad Samios, quod Æſopi gratia eis reconciliatus fuerit, atque muneribus multis, navigavit in Samum. Samii igitur hunc videntes, coronaſque ei intulerunt, & tripudia ejus gratia conſtituerunt. Ille autem illis & regis literas legit, & oſtendit quod ſibi donatam à populo libertatem, libertate rurſus remuneratus fuerit. Poſt hæc vero ab inſula decedens, circumibat orbem, ubique cum philoſophis diſputando: profectus autem & in Babylonem & ſuam ipſius doctrinam demonſtrando, magnus apud regem Lycerum evaſit. Illis enim temporibus reges invicem pacem habentes, atque delectationis gratia quæſtiones viciſſim ſophiſtarum ſcribendo mittebant: quas qui ſolverent, tributa pacta à mittentibus accipiebant; qui vero non, æqualia præbebant. Æſopus igitur quæ mittebantur problemata Lycero intelligens diſſolvebat, & clarum reddebat regem: & ipſe Lyceri nomine altera itidem regibus remittebat: quæ cum remanerent inſoluta, tributa rex quam plurima exigebat. Æſopus autem cum non genuiſſet filios, nobilem quendam, Ennum nomine, adoptavit, atque ut legitimum filium regi allatum commendavit. Non multo autem poſt tempore Ennus cum adoptantis concubina rem habuit. Hoc ſciens

Æſopus,

ναν ἡδὺ φθέγξομαι, τέρπων σὸν ὀφθαλμόν. φωνῆς δ' ἕν παρ' ἐμοὶ πλέον ἄδεν ὀρήσεις. κἀπεῖν & ταῦτα ἀκούσας, ἀφῆκεν ἀπέναι. καὶ γὰ γῆν, ὦ βασιλεῦ, ἧς σῶν ποδῶν ἅπτομαι, μή με ἐκπῇ φοιτᾶσιν· ἀδίκ γὸ οἷός τ' εἰμὶ ἀδικῆσαί τινα· ἐν ἐλευθερίᾳ δ' σώσῃ & ἡμᾶς. ἡμνάων φθέγξομαι λόγον. ὁ δὲ βασιλεὺς θαυμάσας ἅμα & οἰκειότητι αὐτοῦ, ἔφη, Αἴσωπε, ἔκων ἐγώ σοι δίδωμι τὸ ζῆν, ἀλλ' ἢ μοῖρα. ὃ γὰν θέλεις, αὖτε, & λάβῃ. & ὃς, δέομαί σου, βασιλεῦ, διαλλαγῆναί μοι σαμίοις. τῷ δ' βασιλέως εἰπόντος, διήλλαξμαι, πρὸν ἐκεῖν & δεῖ τὴν γλῶ, χείρατός τι αὐτῷ ὁμολογῆ, κ' τοῦτο τοῦ οἰκείου συγγραφέως μύθου, ἕως μίχρι καὶ νῦν φερομένης, παρὰ τοῦ βασιλέως κατέλιπε. δεξάμεν & δ' παρ' αὐτοῦ γράμματα πρὸς σαμίους, ὡς ἔπεμεν Αἰσώπου τούτους διήλλακται, καὶ δῶρα πολλὰ, ἀναλύσας ἐπανῆλθεν εἰς σάμον. οἱ μὲν δὴ σάμιοι τῶν ἰδόντες, γράμματά τε αὐτοῦ προσηνέγκαν, & χρὰς ἐν αὐτῷ σωιζόμενα. ὁ δ' αὐτοῖς τάδε τὰ βασιλέως ἀνέγνω γράμματα, & ἀπέδειξεν ὡς ἀ εἰς αὐτὸν γνωμεύσαν παρὰ τοῦ δήμου ἐλευθερίαν, ἐλευθερία πάλιν ἠμείψατο. μ' δ' τοῦτο τῆς νήσου ἀπάσης, ἀφεὶς ἀ οἰκουμένου, τοῖς ἅπασιν ἀεὶ φιλοσόφοις διαλεγόμενον & ἀφικόμενον & δὲ κ' πρὸς Βαβυλῶνα, καὶ τὴν ἑαυτοῦ σοφίαν ὑπέδειξε μένον, μέγας παρὰ τοῦ βασιλέως Λυκήρου ἐγένετο. κατ' ἐκεῖνος γὸ τοῦ χρόνους, οἱ βασιλεῖς πρὸς ἀλλήλους εἰρήνην ἔχοντες, καὶ τέρψεως χάριν προβλήματα τῆς σοφιστικῶν πρὸς ἀλλήλους γεάφοντες ἔπεμπον. ἅπερ οἱ μὲν ὑπολυόμενοι, φόρους ὑπ' ῥητοῖς πρὸς τῆς πεμπόντων ἀπέμεχον· οἱ δ' μὴ, τοῦ ἴσους παρέχον. ὁ τύραννος Αἴσωπος τὰ πεμπόμενα τῆς προβλημάτων Λυκήρου ζωσὰν ἐπέλυε, καὶ διέδομεῖν ἐπεί τὸν βασιλέα. καὶ αὐτὸς δὲ διὰ Λυκήρου ἔπεμπε τοῖς βασιλεῦσιν ἀντέπεμπεν. ὧν ἀλύπων μενόντων, φόρους ὁ βασιλεὺς ὑπ' ἀπέστησε εἰσπράττειν. Αἴσωπος & δὲ μὴ σαυδοποιησάμενος, ἔπα τινὰ τῆς θηγελῶν, Ἔννον δ' κλῆσιν, εἰπεποίησατό τι, καὶ ὡς γνῶσιν παῖδα τῆς βασιλεῖ προσενέγκας, σωίζησε. μ' δ' ὁ πολεμῶν χρόνον τῷ Ἔννῳ τῇ τοῦ δεσπότου παλλακῇ συμβαίνοντος. Αἴσωπος & τὸ

Æsopus, expulsurus erat domo Ennum. Qui in illum ira correptus, epistolamque fictam ab Æsopo, scilicet ad eos qui sophismatis cum Lycero certabant, quod ipsis paratus esset adhærere magis quã Lycero, regi dedit, Æsopi signatam anulo. Rex & sigillo credens, atque inexorabili ira percitus, confestim Hermippo mandat, ut nulla examinatione facta, proditorem occideret Æsopum At Hermippus & amicus fuerat Æsopo, & tunc se amicum ostendit. In sepulchro enim quodam nemine sciente occultavit hominem, & secreto nutrivit. Ennus autem regis jussu omnem Æsopi administrationem suscepit. Sed quodam post tempore, Nectenabo rex Ægyptiorum audiens Æsopum occidisse, mittit Lycero statim epistolam, architectos sibi mittere jubentem, qui turrim ad ficeat, neque cœlum neqi terram attingentem; & responsurum semper aliquem ad omnia quæcunque rogaverit. Quod si fecisset, tributa exigeret: sin minus, solveret. His lectis Lycerus mœrore affectus est, cum nullus ex amicis posset quæstionem de turri intelligere Rex tamen & columnam sui regni dicebat interiisse Æsopum. Hermippus autem dolore regis ob Æsopum intellecto, adiit regem, & vivere illum renunciavit: addiditque ipsius causa Æsopum non interemisse, sciens quod pœniteret aliquando regem sententiæ. Rege autem non mediocriter super hisce exhilarato, Æsopus sordens ac squallens totus adductus est. Quumque rex, ut eum vidit, illacrymasset, atque ut lavaretur, aliaque cura ut efficeretur, jussisset; Æsopus post hoc & de quibus accusatus fuerat, causas confutavit: ob quæ quum rex Ennum esset occisurus, Æsopus ei veniam petiit. Post hæc autem rex Ægyptii epistolam Æsopo dedit legendam. At ille statim solutione cognita quæstionis, risit, ac rescribere jussit, ut quum hyems præteriisset, missum iri & qui turrim essent ædificaturi, & responsurum aliquem ad rogata.

τὸ γνῶς, ἀπολαύειν ἤμελλε τῆς οἰκίας. ὁ δὲ τῇ κρίσει ἐκείνῃ ἀρχῇ ληφθείς, ὅπως τολμήσει τι πλημμέλημα παρ' Αἰσώπῳ δῶδιν φοβοῦσθαι ἀπεφοίζομένους Αυκήρῳ, οἷς αὐτοῖς ἑτοιμότερος ἦν φορτίοις μᾶλλον ἢ τῷ Λυκήρῳ, τῷ Ξανθῷ ἐπιχειρεῖσι, τῷ τὸ Αἰσώπου ταύτῃ σφραγισαμένῳ δακτυλίῳ. ὁ δὲ Ξανθὸς τῇ τοσαυτῇ πεισθείς, καὶ ἀπαραιτήτῳ ὀργῇ χρησάμενος, παρεκρίνατο τὴν Ἑρμίππου καλὴν ἐμπιδὼν ἐξαπίνης λαβεῖν, οὐκ ἐν τοσούτῳ διαχειρίσασθαι Αἴσωπον. ὁ δὲ Ἑρμιππος φίλος τι ἦν τῷ Αἰσώπῳ. καὶ τότε δὲ τὸ φίλον ἐπέδειξεν. ἦν γὰρ τὸ τάφου μηδένος εἰδότος κρύψας τὸ αἴσθαπον ἐν ἀπορρήτῳ ἔσχεν. Ἔννους δὲ τοῦ βασιλέως καλέσαντος, πᾶσαν τὴν οἰκίαν Αἰσώπου περιλαβεῖν. μὴ δὲ τινα κρύπτειν Νικτιναζὼ βασιλεὺς Αἰγυπτίων πυθόμενος Αἴσωπον τεθνηκέναι, πέμπει Λυκήρῳ παραχρῆμα ὅπως ἀλῷ, οἰκοδόμους αὐτῷ ὅπως εἶναι καλέσαντι, οἱ πύργον οἰκοδομήσουσι, μήτ' ἔρανον, μήτε γῆς ἀνέμιμνον, καὶ τὴν ἀπαιτηθησόμενον ἀεὶ φοβοῦ πάντ' ὅσα ἂν ἐρωτῶσι. καὶ τοῦτο ἀκούσαντα, φόβος εἰσπεσεῖται· εἰ δὲ μὴ, κατὰ τύχην. ταῦτα τῷ Λυκήρῳ ἀναπεισθέντα, ἀδυμίαν ἐνίσχει, μαθητὴν τῶν φίλων δωσαμένῳ τὸ φοβοῦσθαι τὸν πύργον συνεῖναι ὁ μὲν τοι Ξανθὸς, καὶ κίονα τῆς ἑαυτοῦ βασιλείας ἔλεγεν ἀπολωλεκέναι τὸν Αἴσωπον. Ἑρμιππος δὲ τὸν τοῦ βασιλέως δι' Αἴσωπον λύπην μαθὼν, φοβηθείς τι τὸν βασιλέα, καὶ ζῶν ἐκεῖνον διηγήσασθαι, φοβηθεὶς αὐτὸν δὲ χάριν αὐτὸν οὐκ ἀνελεῖν, ἐλπίδας ὡς μελλόντι ποτὲ τὸν βασιλέα τῆς ὀπωφάσεως. τῷ δὲ βασιλέως διαφερόντως ὅτι τάχιστα ἀθίντος, Αἴσωπος ῥυπῶν καὶ ἀυχμῶν ὅλως φοβουμένῳ καὶ τοῦ βασιλέως, ὡς εἶδεν αὐτὸν, διακρύσαντος, λύσαντά τι καὶ τῆς ἄλλης ὀπωμελείας ἀξιωθῆναι καλέσαντι Αἴσωπον μὴ τοῦτο καὶ ὑπὲρ ἂν κατηγορήσῃ τῆς αἰτίας ἀπαιτήσασθαι. ἐφ' οἷς καὶ τοῦ βασιλέως τὸν Ἔννουν αἰτιᾶσθαι μέλλοντα, Αἴσωπον αὐτὸν συγγνώμῃ ἠτήσατο. ἐπομένως δὲ τούτοις, ὁ βασιλεὺς τιμῶν τοῦ Αἰγυπτίων ὀπτοσυνὴν τὴν Αἰσώπου ἐπέσωκεν ἀναγνῶναι. ὁ δ' αὐτίκα τιμῶν λύσιν σωσεὶς τοῦ φοβεῖσθαι, ἐγλάσατο, καὶ αὐτηρέφειν ἐκέλευσεν, ὡς ἐπεισὲν χειμὼν παρελθὼν, πεμφθῶσι τάς τε τὸν πύργον οἰκοδομήσαντας, καὶ τὸν ὀπωμνύμενον φοβεῖσθαι τὰ ἐπερωτήμενα.

gata. Rex igitur Ægyptios legatos remisit, Æsopo autem pristinam administrationem tradidit omnem, deditum ei tradens & Ennum. Et Æsopus acceptum Ennum nulla in re tristitia affecit, sed ut filio rursus recepto, aliisque atque his admonuit verbis: Fili, ante omnia cole Deum. Regem honora. Inimicis tuis terribilem teipsum præbe, ne te contemnant: amicis facilem & communicabilem, quo longe benevolentiores tibi sint. Item inimicos male habere precare, & esse pauperes, ne te possint offendere: at amicos in omnibus bene valere velis. Semper uxori tuæ bene adhære, ne alterius viri periculum facere velit: leve enim est mulierum genus, ac adulatum minus malum cogitat. Velocem ad sermonem ne posside auditum: linguæ continens esto. Bene agentibus ne invide, sed congratulare: invidens enim teipsum magis offendes. Domesticorum tuorum satage, ut te non solum ut dominum timeant, sed etiam ut benefactorem venerentur. Ne pudeat discere semper meliora. Mulieri non unquam credas secreta: nam semper armatur, quomodo tibi dominetur. Quotidie in diem crastinum reconde, melius enim mortuum inimicis relinquere, quam viventem amicorum indigere. Salutato facile qui tibi occurrunt, sciens & catulo caudam panem comparare. Bonum esse ne pœniteat. Susurronem virum ejice domo tua: nam quæ à te dicuntur, ac fiunt, aliis communicabit. Fac quæ te non mœstum facient, contingentibus ne tristare, neque prava consulas unquam, neque mores malorum imiteris. His ab Æsopo Ennus admonitus, tum sermone, tum sua conscientia, ut sagitta quadam, percussus animum, paucis post diebus è vita discessit. Æsopus autem aucupes omnes accersivit, atque aquilarum pullos quatuor ut caperent jubet. Sic itaque captos nutrivit, ut dicitur, ac instruxit, (cui rei non magnam fidem adhibemus) ut pueros in sportis ipsis appensis gestando

in

να. ὁ βασιλεὺς ἔν τοῦ μὴν Αἰγυπτίοις φείσεται ἀπ-
ειλεῖν. Αἰσώπῳ δὲ τῷ ἐξαρχὴς διοικήσαντι ἐπιχείρη-
σαι, ἐκθλίψαι αὐτῷ παρεσκεύασε τὸν Ἔννον. ὁ δὲ Αἴ-
σωπος παρελαβὼν τὸ Ἔννον, οὐδὲν ἀνῆκε αὐτὸ ἐξερ-
γάσασθαι, ἀλλ' ὡς ἰῷ πάλιν ἐφεισχόν, ἄλλας τινὰς τάξας ὑπο-
τίθησι τοῦ λόγου. τέκνον, φησὶ πάντων σέβου τὸ θεῖον. τὸν
βασιλέα δὲ τίμα. μὴ τοῖς μὴν ἐχθροῖς σε δεινὸν σεαυτὸν πα-
ρασκεύασῃς, ἵνα μὴ καταφρονῶσί σου· τοῖς δὲ φίλοις ὡς ἄν
καὶ δι' ἀπιστίαν δόξειας σοι μᾶλλον γίνεσθαι. ὑπὲρ τοῦ
μὴν ἐχθροῦ νοσεῖν δύσχρηστον, ὡς μὴ οἷός τε ᾖς
λυπεῖν σε· τοῦ δὲ φίλου καὶ πάντα δι' ὠφέλειαν ζῆλε. αἰσ-
χρὸν γυναικί σε χρηστῶς ἐμιλῆ, ὅπως ἑτέρᾳ ἀνδρὸς πεῖ-
σαι μὴ ζητήσῃ λαθεῖν. κάφον γὰρ τὸ τὴν γυναῖκα ὅτι
φίλον, καὶ κολακευόμενον ἐλάττω φρονεῖ καιρόν. ἐξὸν
μὲν ὑπὸ λόγου κλῆσαι ἢ ἀκολουθῆσαι· τῆς δὲ γλώττης ἐγ-
κρατὴς ἴσθι. τοῖς δὲ ὠφελοῦσι μὴ φθόνει, ἀλλὰ σύγ-
χαιρε· φθονῶν γὰρ σεαυτὸν μᾶλλον βλάψεις. τὴν εἰκοῦ-
σάν σε ὄπτιλε, ἵνα μὴ μόνον ὡς ἀπιστοῦσι σοι φοβῶν-
ται, ἀλλὰ καὶ ὡς δικαίοις αἰδῶνται. μὴ αἰσχυνθῇς μαν-
θάνειν ἀεὶ τὰ κρείττω. τῇ γυναικὶ μηδὲ πιστεύσῃς
ὑπὲρ ῥητά· ἀεὶ γὰρ ὀπλίζεται, πῶς σε κυριεύσῃ. καὶ
ἡμέραν καὶ εἰς ἃ ἂν ἕλοιο ὑποταμεύου. βέλτιον γὰρ τε-
λευτῶντα ἐχθροῖς καταλῦσαι, ἢ ζῶντα τοῖς φίλοις ὑπο-
δεέσθαι. θύρας σήροις ἴσο τοῖς συναυτοῦσιν, εἰδὼς
ὡς καὶ τῷ κυναιρέῳ ἄρτον ὁ μὲν προσπαρέχει. ἀγα-
θὸς γενόμενος μὴ μεταπέσῃ. ψέγουσιν ἀνδρὸς ἐκβαλε
σῆς οἰκίας· τὰ γὰρ ὑπὸ σῶ λεγόμενα καὶ προσῳδύμε-
να ἑτέροις φέρειν ἀναδύσῃ. προσῴδει μὴ τὰ λυπήσοντά
σε· ὅθι δὲ τοῖς συμβαίνουσιν μὴ λυποῦ. μήτε πενηρὰ
βελθύσῃ ποτὲ, μήτε τέρψας κακῶν ὠμόσῃ. τέ-
τυπε τῷ Αἰσώπῳ τὸν Ἔννον παθετήσαι, ἐκεῖνο
τοῖς τε λόγοις καὶ τῇ οἰκίᾳ συνεθύσαι, εἰ τί βέ-
λτιον, πλησεὶς τῷ ψυχῷ, μετ' ὀλίγας ἡμέρας τὸν
βίον μετήλλαξεν. Κίστος δὲ τὰς ἰξευτὰς πάντας προσ-
καλεσάμενος αὐτὸς ποτὲ τὰ παρεσκευασμένα συλλοφθεῖσα κα-
λὰ εἶ. συλλοφθέντας δ' ὅτως ἐδριψεν, ὡς λέγει, καὶ
ἐπαίδευσεν, ὅπερ ὁ πάππος μὲν ἐδόκουν ἔχειν, ὡς παῖ-
δας διὰ δυλάκων ὠπὸς προσπεπαμένων βαστάζονται.

in altum tollerent: atque ita obedientes pueris eſſent, ut quocunque illi vellent volarent, ſive in altum, ſive in terram humi. Præterito vero hyemali tempore, & vere arridente, cum ad iter omnia paraſſet Æſopus, & pueros accepiſſet, & aquilas, deceſſit in Ægyptum, multa imaginatione & opinione ad ſtupefactionem illorum hominum uſus. Sed Nectenabo, audito adeſſe Æſopum, Inſidiis circumventus ſum, ait amicis, quia intellexeram Æſopum mortuum eſſe. Poſtridie autem juſſit rex, ut omnes magiſtratus candidis circumdarentur veſtibus: ipſe laneam induit, & coronam ac gemmatam citarin. Cumque ſedens in alto ſolio, Æſopum introduci juſſiſſet; Cui me aſſimilas, ingredienti inquit, Æſope, & eos qui mecum ſunt? Et ille, Te quidem ſoli verno: qui vero te circumſtant, maturis ariſtis. Et rex admiratus ipſum, donis eum proſecutus eſt. Poſtero autem die rurſus rex candidiſſimam indutus, amicis purpureas juſſis accipere, ingredientem Æſopum iterum eadem rogavit. Et Æſopus, Te, inquit, comparo ſoli: hos autem qui ſtant circum, radiis ſolaribus. Et Nectenabo; Exiſtimo nihil eſſe Lyceum præ meo regno. Et Æſopus ſubridens, Ne facile de illo ſic loquere, O rex: nam genti veſtræ veſtrum regnum collatum inſtar ſolis lucet; at ſi Lyceo comparetur, nihil aberit quin ſplendor hic, tenebræ appareant. Et Nectenabo appoſita verborum reſponſione ſtupefactus, Attuliſti nobis, ait, qui turrim ædificent? Et ille, Parati ſunt, ſi modo oſtendas locum. Poſtea egreſſus extra urbem rex in planiciem, demonſtrat dimenſum locum. Adductis itaque Æſopus ad demonſtratos loci angulos quatuor, quatuor aquilis, una cum pueris per ſacculos appenſis, ac puerorum manibus fabrorum datis inſtrumentis, juſſit evolare. Illi vero ſublimes, Date nobis, clamabant, lapides, date calcem, date ligna, & alia

εἰς ὕψος αἴρειν, καὶ ὅπως ὑπηκόους τοῖς παισὶν ᾖ, ὡς ὅπου ἂν ἐκεῖνοι βάλοιντο ἵπτασθαι, ἅντα εἰς ὕψος, ἂν τι εἰς γῆν χαμόζε. τῆς δὲ χειμερινῆς ὥρας παρελθούσης, καὶ ἦρος διαγλάσαντος, ἅπαντα τὰ περὶ τὴν ὁδὸν συνθεασάμενος Αἴσωπος, καὶ τοὺς τε παῖδας λαβὼν, καὶ τὰς αἴγας, ἀπῆρεν εἰς Αἴγυπτον, πολλῇ φαντασίᾳ καὶ δόξῃ περὶ καταπλῆξαι τὸν ἐκεῖ κηφηνόν. Νεκτεναβὼ δ' ἀκούσας παραγεγονέναι τὸν Αἴσωπον, ἐπῆλθεμαί, φησι τοῖς φίλοις, μιμαύλωνάς Αἴσωπον τινὰ γεγενῆσθαι. τῇ δ' ὑστέρᾳ καλέσας ὁ βασιλεὺς πάντας τοὺς ἐν τέλει λευκοὺς ἀφειδαλίδας στολὰς, αὐτὸς ἰδίαν ἐνεδύσατο, καὶ διαίθουσαν, καὶ διάλιθον κίταριν. καὶ κατέβη ὁ ἥλιος δίσκος, καὶ τὸν Αἴσωπον εἰσαχθῆναι κελεύσας· τίνι με εἰκάζεις, εἰσελθόντα φησὶν Αἴσωπε, ἐξ ἐμοῦ ζῶντι ἐμοί; καὶ ὃς, σὲ μὲν ἥλιῳ ἐοικέναι, ἐμὲ δ' ἀφ' ἑστίας τάττει, ὡραίοις χάρισι. καὶ ὁ βασιλεὺς θαυμάσας αὐτὸν, ἐξ ἡμέρας ἐδεξιώσατο. τῇ δὲ μετ' ἐκείνην ἡμέρᾳ πάλιν ὁ μὲν βασιλεὺς λευκοτάτην ἐσκευασάμενος, τοῖς δὲ φίλοις φιλικὰς κελεύσας λαβεῖν, εἰσελθόντα τὸν Αἴσωπον ἐφορτίσαν αὐθις πόδην ἐπύθετο. καὶ ὁ Αἴσωπος, σὲ μὲν, εἶπεν, εἰκάζω ἥλιῳ, τοὺς δὲ ἀφ' ἑστίας τάττει ἀκτῖσι. καὶ ὁ Νεκτεναβὼ· οἶμαι μηδὲν τὴν Λυκέρου φορτὶς ἐμοὶ βασιλείαν. καὶ ὁ Αἴσωπος μεσημέρας, μὴ δυχερῶς οὕτω φέρε ἐκείνῃ λέγε, ὦ βασιλεῦ. φορτὶς μὲν γὰρ τὸ ὑμέτερον ἔθνος ἡ ὑμῶν ὑποδεικνυμένη βασιλεία, δίκαιον ἥλιε σκιαγεῖ· εἰ δὲ Λυκήρῳ παραζληθείη, οὐδὲν ἂν δέοι μὴ τὸ φῶς τοῦτο ζόφῳ ὑποδεχθῆναι. καὶ ὁ Νεκτεναβὼ τὸν λόγον δυσχερῆ ἐποιήσατο, πόσην ἡμῖν, ἔφη, τὰς μίλτους τὰ πύργον οἰκοδομεῖν; καὶ ὃς, ὁπόσοι εἰσὶν, εἰ μόνον ὑποδείξεις τὸν τύπον. μᾶ τοῦτο ἐξελθὼν ἔξω τῆς πόλεως ὁ βασιλεὺς ὅσα τὸ πεδίον, ὑπέδειξε διαμετρήσας τὸ χῶρον. ἀγαγὼν τοίνυν Αἴσωπος ὅσα τὰς ὑποδεχθείσας τῷ τύπῳ γωνίας τέτταρας, τὰς τέτταρας σφῶν αὐτῶν, ἅμα τοῖς παισὶ διὰ τὸν βυλάκων ἀπαρτισθείσας, καὶ οἰκοδόμων τοῖς παισὶ μὴ χεῖρας δεῖς ἐργαλεῖα, ἐκέλευσεν, ἀναπλῶσαι. οἱ δὲ φῶς ὕψος γενόμενοι, δότε ἡμῖν, ἐφάνησαν, λίθους, δότε πονίαν, δότε ξύλα,

& alia quæ ad ædificationem apta sunt. Sed Nectenabo visis pueris ab aquilis in altum sublatis, ait, Unde mihi volucres homines? Et Æsopus, Sed Lycerus habet: tu autem homo cum sis, vis cum æquo diis rege contendere? Et Nectenabo, Æsopo, victus sum; quæ ã autem à te, tu responde. Et ait, Sunt mihi fœminæ hic equæ, quæ cum audierint eos, qui in Babylone sunt, equos hinnientes, confestim concipiunt. Si tibi ad hoc est doctrina, ostende. Et Æsopus, Respondebo tibi cras, O rex. Profectus vero ubi hospitabatur, felem jubet pueris comprehendi, & captum publice circumduci verberando Ægyptii autem illud animal colentes sic male tractari ipsum videntes, concurrerunt, & felem è manu verberantium eripuerunt, ac rem renunciant celeriter regi: qui vocato Æsopo, Nesciebas, inquit, Æsope, tanquam Deum à nobis coli felem? quare igitur hoc feciti? Et ille Lycerum regem injuria affecit, O rex, præterita nocte hic felis: gallum enim ejus occidit pugnacem & generosum, præterea & horas ei noctis nunciantem. Et Rex, Non pudet te mentiri, Æsope? quonam modo una nocte felis ab Ægypto ivit in Babylonem? Tum ille subridendo inquit, Et quomodo, O rex, Babylone equis hinnientibus, hic equæ fœminæ concipiunt? Rex autem his auditis, prudentiam Æsopi felicem esse dixit. Post hæc autē quum accivisset ex Heliopoli viros quæstionum sophisticarum peritos, atque de Æsopo cum eis disputasset, invitavit una cum Æsopo ad convivium. Discumbentibus igitur ipsis, quidam Heliopolita inquit Æsopo, Missus sum à deo meo quæstionem quandam rogare te, ut ipsam solveres Et Æsopus, Mentiris, deo enim ab homine nihil opus est discere. Tu autem non solum teipsum accusas, sed & deum tuum. Alius rursus ait, Est templum ingens, & in eo columna duodecim urbes continens, quarum singulæ triginta trabibus fulciuntur, quas circumcurrunt duæ mulieres. Tum Æsopus ait, Hanc

quæstio-

καὶ πάλλα τὴν πρὸς οἰκοδομὴν ὑπηρεσίαν. ὁ δὲ Νικτιναεὼς τὰς παῖδας διασάμενος ὑπὸ τὴν αὐτὴν εἰς ὕψος ἀναφερομένας, ἴφι, πόθι ἐμοὶ τῆλωσι ἄνθρωποι; καὶ ὁ Αἴσωπος, ἀλλὰ Λυκῆρος ἰχθύ. σὺ δὲ θέλεις ἄνθρωπος ὢν ἰσοθέῳ ἐριζειν βασιλεῖ; ὁ δὲ Νικτιναεὺς, Αἴσωπε, ἤπιπμι, ἱρήπιμι δέ σε, σὺ δέ μοι ὑπάκουσον. καὶ φησιν, ἱσί μοι θήλειαι ὧδε ἵπποι, αἵαφ ἱπειδὰν ἀκούσωσι τὴν ἐν Βαζυλῶνι ἵππων χρεμετιζόντων, δῆθεν συλλαμβάνουσιν. εἶ σι πρὸς τοῦτο πάρεσι σοφία, ὑπόδειξαι. καὶ ὁ Αἴσωπος, ὑποκρινοῦμαί σοι αὖριον, βασιλεῦ. ἐλθὼν δ' ὁ κατήγορος, αὖλιθρον τοῖς παισὶν ἐκέλευσε συλλαβεῖν, καὶ συλληφθέντα δημοσίᾳ πρεμάννυσθαι μαστιγούμενον. οἱ δ' Αἰγύπτιοι τὸ ζῶον σεβόμενοι, ὅπως κακῶς πάσχει αὐτὸ διασάμενοι, συνέβαινον, καὶ ἢ αὖλιθρον τῆς χειρὸς ἢ μαστιγόντων ἐκπαύσαιτο, ἀναχέλλυσιν ὡς ταχος τῷ βασιλεῖ τὸ πάθος. ὁ δὲ καλέσας τὸν Αἴσωπον, ἀκήκοεσ, φησὶν, Αἴσωπε, ὡς θεὸς σεβόμενος παρ' ἡμῖν ὄζει αὖλιθρος; ἵνα τί γὰρ τοῦτο ἐποίησας; καὶ ὃς, Λυκῆρον τὸν βασιλέα ἠδίκησεν, ὦ βασιλεῦ, τῆς παρελθούσης νυκτὸς ἔτος ὁ αὖλιθρος· ἀλεκτρύονα γὰρ αὐτοῦ ἐπόρθυνα μάχιμον καὶ γλυκύν, φοβοῦσι γὰρ μιν καὶ τὰς ὥρας αὐτῷ τῆς νυκτὸς σημαίνοντα. καὶ ὁ βασιλεὺς, ἐκ αἰχμῆς φθεγξάμενος, Αἴσωπε; πῶς γὰρ ἐν μιᾷ νυκτὶ αὖλιθρος ἀπ' Αἰγύπτου ἦλθεν εἰς Βαζυλῶνα; καὶ εἶπεν ὁ μεσιάσας φησὶν, καὶ πῶς, ὦ βασιλεῦ, ἐν Βαζυλῶνι τὴν ἵππων χρεμετιζόντων, αἱ ἐνθάδε θήλειαι ἵπποι συλλαμβάνουσιν; ὁ δὲ βασιλεὺς ταῦτα ἀκούσας, ἢ φρένησιν αὐτὸν ἐμακάρισε. μὴ δὲ ταῦτα μετὰ πομφολυγῶν ἀφ' Ἡλίᾳ πόλεως ἄνδρας ζητημάτων σοφιστικῶν ὀπηδήσαντας, καὶ ὡς τὸ Αἰσώπου διαλεχθὲν αὐτοῖς, ἐκάλεσεν αὖμα τοῦ Αἰσώπου ἐπ' ὀνοχίαν. ἐνακλινθέντων δ' αὐτοῖς, τὸ Ἡλίᾳ πολιτῶν τίς φησι πρὸς τὸν Αἴσωπον, ἀπεσκέλω παρὰ τὸ δεῖ μὴ σοφὸς γενέσθαι σε, ὡς ἂν αὐτὸν ὀπλύσῃς. καὶ ὁ Αἴσωπος, ψεύδῃ, ὅτι γὰρ ἀνθρώπῳ ἐδὲν δεῖ μαθεῖν. σὺ δ' ἐμὲ μὴ σαυτὸν κατηγορεῖς, ἀλλὰ καὶ ἢ θεὸς σε ἔτερόν πάλιν ἔσαν, ἔσι ναὸς μέγας, καὶ ἐν αὐτῷ σύλῳ δώδεκα πόλεις ἴχνη, ὧν ἑκάστη τριάκοντα δοκοῖς ἐστέγασε. τούτους δὲ ἐποίησε δώδεκα γυναῖκες. καὶ ὁ Αἴσωπος ἶφι, τοῦτο τὸ σοφὸν

quæstionem apud nos solvent pueri. Templum enim est hic mundus; columna, annus; urbes, menses; & trabes horum, dies; dies autem & nox, duæ mulieres, quæ vicissim sibi succedunt. Postridie convocatis amicis omnibus Nectenabo inquit, Propter Æsopum hunc debebimus tributa regi Lycero? At ex his unus ait, Jubebimus ei quæstiones dicere nobis ex iis, quæ neque scimus, neque audivimus. Et ille, Cras hac de re vobis respondebo. Decedens igitur, & composito scripto, in quo continebatur, Nectenabo confitens mille talenta Lycero debere; mane reversus regi scriptum reddidit. Regis autem amici prius quam aperiretur scriptum, omnes dixerunt, Et scimus hoc, & audivimus, & vere scimus. Et Æsopus, Habeo vobis gratiam restitutionis causa. At Nectenabo confessione debiti lecta, ait, Me nihil Lycero debere omnes vos testificamini? Et illi mutati dixerunt, Neque scimus, neque audivimus. Et Æsopus, Et si hæc ita se habent, solutum est quæsitum. Et Nectenabo ad hæc, Felix est Lycerus, talem doctrinam in regno suo possidens. Ergo pacta tributa tradidit Æsopo, atque in pace remisit. At Æsopus in Babylonem profectus, & narravit Lycero acta in Ægypto omnia, & tributa reddidit. Lycerus autem jussit statuam auream Æsopi erigi. Non multo autem post tempore Æsopus in Græciam decrevit navigare, atque cum rege compositione facta discessit, juratus ei prius, proculdubio rediturum se in Babylonem, atque illic reliquum vitæ victurum. Peragratis autem Græcis urbibus, & sua doctrina patefacta, profectus est & Delphos. Verum Delphi differentem quidem audierunt libenter, sed honore & observantia eum affecerunt nulla. Is autem ad eos suspiciens ait, Viri Delphi, succurrit mihi ligno vos comparare, quod in mari fertur. Illud etenim videntes ex multa distantia dum fluctibus agitatur, magni precii esse existimamus: postquam autem proxime advenerit, vilissimum apparet. Et ego itaque

ζκιμα ϗ οἱ παρ' ἡμῖν ὀπλύσονῦ παῖδες. ναὸς μὲν γάρ ἐστιν ὅπος ὁ κόσμ@. σύλ@ δ' ὁ ἐμαυτός· αἱ δὲ πόλεις, οἱ μῆνες, ϗ αἱ δδοὶ, αἱ τότων ἡμέραι. ἡμέρα δὲ ϗ νὺξ, αἱ δύο γωνίαι, αἱ παρελλάξ ἀλλήλας δ'χον@. τῇ δὲ ἰφεξῆς ἡμέρα συλλαλήσας τὰς φίλας ἅπαντας ὁ Νικήναξ@, φησὶ, διὰ τὸν Λίσωπον τῶτον ὀφείλεσθαι μόρε τῷ Ξασιλεῖ Λυκήρῳ; εἰς δέ τις αὐτῶν εἶπε, κλεδσαμεν αὐτῷ φοξλήματα φράσαι ἡμῖν, φὲλ ὧν ὅτ' οἰδαμεν. ϗ ὅς, αὐρεῖον ὅτι τὰ ὑμῖν ὄντα κινδυνεύομεν. ἀπολδν ἔν ϗ σωτᾶξ ἀλμος γεμμαλεῖον, εἰ ὦ φερείχηλο, Νικήναξ@ ὁμολογῶν χάλια πάλαλα τῷ Λυκήρῳ ὀφείλειν. φοξίας ἐπαγελθὼν τῷ Ξασιλεῖ τὸ γεμμαλεῖον ἐπίδωκεν. οἱ δὲ τῶ Ξασιλέως φίλοι πρὶν ἀνοιχθῆναι τὸ γεμμαλεῖον, πάντες ἔλεγον, ϗ ἐδόκδμεν τῦτο, ϗ ἠκούσαμεν, ϗ ἀλλῶς ὄντες ἐμάθομεν ϗ ὁ Λίσωπος, χάριν ὑμῖν οἶδα τῆς ὑποδόσεως ἔνεκεν. ὁ δὲ Νικήναξ@ τὴν ὁμολογίαν τῆς ὀφειλῆς ἀναγνὺς, εἶπεν, ἰμῶ Λυκήρῳ κδὲν ὀφείλοντος, πάντες ὑμεῖς μαρτυρεῖτε; κἀκεῖνοι μεταξὺ λόντες, εἶπον, ὅτ' εἰδόμεν, ὅτ' ἀκούσαμεν. ϗ ὁ Λίσωπος, ϗ εἰ ταῦθ' ὕτως ἔχει, λέγετ@ τὸ ζητούμενον. ϗ ὁ Νικήναξ@ πρὸς ταῦτα, μακάριός ἐστι Λυκήρος τοιαύτων σοφίαν ἐν τῇ Ξασιλείᾳ ἑαυτῷ κεκτημένος@. τὺς δὲ συμφωνδντας φῆσε παραδδτ τῷ Λισώπῳ, ἐν εἰρήνῃ ἀπιέναι. Λίσωπ@ δ' εἰς Ξαζυλῶνα παραγενόμενος, διεξῆλθέ τι Λυκήρῳ τὰ ὑ Αἰγύπτῳ πρεχθέντα πάντα, ϗ τὺς φόρυς ἀπέδωκε. Λυκήρος δ' ἐκέλευσεν αὐδρεάντα χρυσῦν τῷ Αἰσώπῳ ἀναπεδῆναι. μὴ δ' ἐ πολὺν χρόνον Λίσωπ@ εἰς Ἑλλάδα ἐξελθόντα πλδτῆσαι. ϗ δὲ τῷ Ξασιλεῖ σωτᾶξ ἀμῶσε, ἀπεδόμενον, ὅρκον δὲς αὐτῷ πρέτειν, ἢ μὴ ἐπανήξειν εἰς Ξαζυλῶνα, κἀκεῖ τῷ λοιπῷ διατρίψειν. περιῆλθε δὲ τὰς Ἑλλήνιδας πόλεις, ϗ τὴν ἑαυτῷ σοφίαν ὀνησεκτόμεν@, ἦλθε ϗ εἰς Δελφούς. οἱ δὲ Δελφοὶ διαλεγομένῳ μὲν ἠνείχοντο ἡδέως, πμᾶς δὲ ϗ θεραπείας εἰς αὐτὸν ἐδείκνυον ἀδοπόν. ὁ δὲ πρὸς αὐτὺς ὑπολαξὼν, ἔφη, ἄνδρες Δελφοὶ, πείσει μοι ξύλῳ ὑμᾶς εἰκάζειν τῷ ἐν θαλάττῃ φερομένῳ κἀκεῖνο γὰρ ὀρθῦσι ὀκ πολλὰ διατρίβ@ ὑπὸ κυμάτων φερόμενον, πολλὴ πνὶς ἄξιον εἶ ὁιόμεθα. ἐπειδὰν δ' ἐχθυπάτῳ προσέλθῃ, ὄπιλάστατον φάνεται. κἀγὼ γὰρ

que quum procul essẽ ab urbe vestra, ut eos qui existimatione digni sunt vos admirabar; nunc autem ad vos profectus, omnibus (ut ita dixerim) inveni inutiliores, sic deceptus sum. Cum hæc audivissent Delphi, & timerent ne aliquo modo Æsopus & ad alias urbes accedens male de se diceret, decreverunt dolo hominem occidere. Atque igitur auream phialam ex eo quod apud se erat, sacello Apollinis accipientes, clam in Æsopi absconderunt strągulis. Quũ Æsopus vero ignoraret quæ ab ipsis dolo facta fuerant, egressus ibat in Phocidem. At Delphi aggressi, & detinentes ipsum, percontabantur ut sacrilegum. Illo autem negante aliquid feciſſe ejusmodi, illi vi strągulis evolutis, auream invenerunt phialã, quã etiam acceptam omnibus civibus ostenderunt non eum parvo tumultu. Igitur Æsopus cognitis illorum insidiis, rogabat eos ut solveretur. Hi autẽ non solum non solverunt, sed ut sacrilegum in carcerem quoque injecerunt. morte ejus suffragiis decreta. Æsopus autem quum nulla astutia à mala hac fortuna liberari posset, seipsum in carcere lugebat sedens. Ex familiaribus autem ipsius quidam, Damas nomine, ad ipsum ingressus, & videns eum sic lamentari, causam rei rogavit. Et ille ait, Mulier quædam, quũ recenter suum virum sepeliviſſet, quotidie profecta ad tumulum, plorabat. Arans autem quidã non procul à sepulchro, amore captus est mulieris, & derelictis bobus ivit & ipse ad tumulum, ac sedens una oũ muliere plorabat. Cũ illa rogaret, curnã & ipse sic lugeret; Quoniam & ego, inquit, decentẽ mulierẽ sepelivi, & postea quam ploravero, mœstitia levor. Illa autẽ, Et mihi id ipsum accidit. Et ille, Si igitur in eadem incidimus mala, eurnam invicẽ non conjungimur? ego etenim amabo te ut illam, & tu me rursus ut tuũ virũ. His persuasit mulieri, & convenerunt. Interim autem fur profectus & boves solvens, abegit. Ille autẽ reversus, non inventis bobus, & plangere & lugere vehementer instituit. Profecta

igitur

χὴν πόρρωθεν τῆς ὑμῶν πόλεως ἀν, ὡς πᾶς τ' ἀξίων λόγων ὑμᾶς ἡθεώμεζον· νυνὶ δ' ἀλλων εἰς ὑμᾶς, πάντων, ὡς ἔπος εἶν, ἀνθρώπων δεῖται ἀχρειοτέρους, ὅτω πεπλάνηκεν αὐτὰ ἀκούσαντες οἱ Δελφοί, καὶ δείσαντες μὴ πρὸς Ἀίσωπος καὶ πρὸς τὰς ἄλλας πόλεις βαδίζων, κακῶς αὐτὰς λέγῃ, βουλῶ ἐξελθεῖν τὸ δόλα τὸν ἄνθρωπον ἀπολέσαι. καὶ δὴ τὰ χρυσᾶ ἐκάλουν ἐκ τοῦ παρ' αὐτοῖς ἱεροῦ τοῦ Ἀπόλλωνος ἀπολέμενοι. καὶ δρᾶ τοῦτ' ἐκπόνησαν κατεσκευάσαν τρόπον. τῷ δ' Αἰσώπῳ τὰ μὲν αὐτῷ ἀγνοοῦντι σκαπανήσαντα, ἐξελθόντι ἐπορεύετο πρὸς φωλέα. οἱ δὲ Δελφοὶ ὑποδεξάμενοι, καὶ καταχόντες αὐτὸν, ἀνέκριον ὡς ἱερόσυλήσοντα. τῷ δ' ἀπειπόντι μηδὲν πιστοποιεῖν τοιοῦτο, ἐκεῖνοι πρὸς βίαν τὰ χρήματα ἀναπύζαντες τοῦ χρυσοῦ δοῦναι φιάλην, ἣν καὶ ἀναλαβόντες, τοῖς ἐν τῇ πόλει πᾶσιν ἐπεδείκνυσαν ὡς Ζεὺς ὀλίγου σῴζοι. ὁ μὲν δὴ Αἴσωπος τοῦ ἐκείνων πωνοῦντος ὑποδυόμενος, ἐδέετο αὐτοῦ ὑποπλεῦσαι. οἱ δ' ἀ μόνον οὐκ ἀπέλυσαν, ἀλλ' ὡς ἱερόσυλήσαντα καὶ εἰς τὸ δεσμωτήριον ἐβάλοσαν, δύο ἄλλοι αὐτὸν καταψηφισάμενοι. Αἴσωπος δὲ μηδεμιᾷ μηχανῇ τῆς σωτηρίας τῆσδε τύχοι σωθῆναι δυνάμενος, ἐαυτὸν ὑπὸ τῆς εἱρκτῆς ἐρρύσατο καὶ δύο σωτῆρας. τοῦ σωθῆναι δέ τις αὐτῷ, Δαμᾶς τὄνομα, πρὸς αὐτὸν εἰσελθών, καὶ ἰδὼν ἔτως ὀλοφυρόμενον, τοῦ αἰτίαν τῆ παθεῖν ἤρετο· ᾧ ὃς ἔφη, γυνή τις ὑποσφάττω ἑαυτῆς ἄνδρα δόλῳ ἔπεισα, καθ' ἡμέραν αἰτοῦσα κρέας τὸ μνημεῖον, ἐορτάζοντα δέ τις ἐπορεύετο τῆ μνήμαι, εἰς ὅπως δυναίμην ἥκειν τῆς γυναικὸς, καὶ καταλιπὼν τοὺς βόας ἦλθε καὶ αὐτὸς πρὸς τὸ μνῆμα, καὶ καθίσας, σωτηρίαν τῇ γυναικί. τῆς δ' ὑποδυομένης, τί δύποτε καὶ αὐτὸς ἔπος ὀδύρεται· ὅπ κάγω, φησὶν, ἀνθρωπῳ γυναῖκα κατώρυξα, καὶ ἐπειδὰν κλαύσω, τῆς λύπης ἀνοίζομαι. ἡ δὲ, κἀμοὶ τοῦτ' αὐτὸ προσήνεγκεν. κἀκεῖνος, εἰ τοίνυν τοῖς αὐτοῖς πειστικῶμεν πάθεσι, τί δύ τοι ἀλλήλοις μὴ συνεσόμεθα; ἐγὼ τι γὰρ φιλήσω τὸ ὡς ἐκείνου, κἀμὲ σὺ πάλιν ὡς τὸν σωτῆρα ἄνδρα. ταῦτα ἔπεισε τὴν γυναῖκα καὶ δὴ σωθῆναι. ἐν τούτῳ δὲ κλείσιος ἐλθὼν, καὶ τοὺς βόας λύσας, ἀπήλασεν. ὁ δ' ἀπιὼν ἔθετο, καὶ τὰς βόας μὴ βύρκαλς, κἀπιδεῖ τι καὶ ὀμώζειν, ἰσχυρῶς ἐκπεσόντα. ἐλθὼν δὲ καὶ

igitur & mulier, & lamentantem inveniens, inquit, iterum ploras? Et ille, Nunc, ait, vere ploro. Et ego itaque multis evitatis periculis nunc vere fleo, solutionem mali necunde inveniens. Post hæc affuerunt & Delphi, & extractum ipsum è carcere trahebant violenter in præcipitium. Ille autē eis dicebat, Quando colloquebantur animalia bruta, mus ranæ amicus factus, ad cœnā eam invitavit, & abducta in penarium divitis ubi multa esculenta erant, Comede, inquit, amica rana. Post epulationem & rana murē in suam invitavit cœnationem: sed ne defatigeret, inquit, natando, filo tenui tuū pedem meo alligabo. Atque hoc facto saltavit in paludē. Ea autem urinam in profundum mus suffocabatur, & moriens ait, Ego quidem per te morior, sed me vindicabit major Supernatante igitur mure in palude mortuo devoians aquila hunc arripuit, cum eo autem appensam unā etiam ranam; & sic ambos devoravit. Ergo igitur, qui vi per vos morior habebo ultorē. Babylon enim & Græcia omnis meam à vobis exigent mortem. Delphi tamen ne sic quidē pepercerunt Æsopo. Ille autem in Apollinis confugit sacellū sed illi & illinc extraxerunt irati, & in præcipitiū rursus traxerunt. Æsopus cum abduceretur dicebat, Audite me, Delphi. Lepus aquila insectante, in lustrū scarabei confugit, rogans ut ab eo servaretur. Scarabeus autem rogabat aquilam, ne occideret supplicem, obtestando ipsum per maximū Jovem, saltē ne despiceret parvitatem suam. Illa vero irata, ala percutiens scarabeū, leporē rapiū est depasta. Scarabeus autem & cum aquila volavit, ut nidum ejus disceret; ac jam profectus, ova ejus devoluta disrupit. Illa autē quum grave existimaret, si quis hoc ausus fuisset, & in altiore loco secundo nidificasset; & illic rursus scarabeus iisdem hanc affecit. Sed aquila inops consilii penitus, ascendit ad Jovem (in ejus enim tutela esse dicitur) & in ipsius genibus tertiam fœturam ovorum posuit, deo ipsa commendans, & suppli-

χὴ μωμι, κὴ ὁλοφυρόμενοι δίρᾶσά, φησι, πάλιν κλαίεις; κἀκεῖνος, νωῖ, εἶπεν, ἀπ' ἀληθείας κλαίω. κἀγὼ γὲν πολλὲς διαφορὰς κιδυώνες, νωῖ τῷ ὅτι θρωῖα, λύσιν τῆ κακῆ μηδαμόθεν δυρίσκων. μὴ ταῦτα παρῆσαν ἓ οἱ Διλφοὶ, κὴ ἐκβαλόντες αὐτὸν τῆς εἰρκτῆς, ἐλθὸν ἐκείνως ὅθι τῆ κρημνῆ. ὁ ἓ πρὸς αὐτὲς ἔλεγεν, ὅτι ἦν ὁμόφωνα τὰ ζῶα, ὡς ἐαλωκὼς φιλιαθηνῆς, εἰς δεῖπνον αὐτὸν ἐκάλεσε, καὶ παραγαγὼν εἰς ταμεῖον πλεῖστα ἔ ἡδύσμων ἦν, ὀλυκῆ φησι, φίλ βάτραχε. μὴ ἓ τὸν ἐξίασιν καὶ ὁ βάτραχος ἔ μὴν ὅθι τὸν οἰκεῖον ἐκάλεσε δίαιταν. ἀλλ' ἴνα μὴ ὀπυκάμης, φησὶ, νηχόμενος, μηρίνθῳ λεπτῆ σ πόδα τῷ ἁλὶ μαυτῷ προσερρίπσω. καὶ τῦτο προῆξας ἤλατο εἰς ἔ λίμνλν. αὐτῆ ἓ κατεδύσατος εἰς βαθὲς, ὁ μῦς ἀπεπνίγλο, καὶ θνήσκων εἶπεν, ἐγὼ μὴν ὑπὸ σὲ θνήσκω, ἀδικκδύσομαι δὲ ὑπὸ μείζονος. ὅπλοῦν ἓν τῆ μῦς ἐν τῆ λίμνη νεκρὸν, καταπὰς ἀετὸς, τῦτον ἁρπάσε, σὺν αὐτῷ δὲ προσπτηκόμενον ὁμῆ καὶ τὸν βάτραχον, καὶ ἅπας ἅμφω κατεδοιπσαλο. κἀγὼ τοίνυν βίαν ὑμῶν ἀποθνήσκων, ἔξω τὸν ἀμυνῆτα. βαυλωνῶν ἓ κ' Ἕλλας πᾶσα τὸν ἐμὸν παρ' ὑμῶν ἀπαιτήσει θάνατον. οἱ μὴν ἓν Διλφοὶ ἓ δ' ὡς ἐφέσθιλο τῆ Αἰσώπε. εἰ δ' ὅθι τὸ τῆ Ἀπόλλωνος κατέφυγεν ἱερόν. οἱ δὲ κελεύσθεν ἀποπαύσαντες μὴ ὀργῆς, ὅθι τὸν κρημνὸν αὖθις ἦλκον. ὁ δ' ἀπαγόμενος ἔλεγεν, ἀκέσατέ μκ, Διλφοὶ, λαγωὸς ὑπ' ἀετῦ διακυμῶμαι, πρὸς κεῖτίων καταφάρε κατέφυγε, δεόμενος ὑπ' αὐτῆ σωθῆναι. ὁ δὲ κάνθαρος ἠξίε τὸν ἀετὸν, μὴ ἀνελεῖν τὸν ἱκέτλν, ἐρκίζων αὐτὸν κὴ τῆ μαίρε Διὸς, ἃ μὴν μὴ καταφρονῆσαι μὴ μικρότητ ἀυτῆ. ὁ δὲ μὴ ὀργῆς τῆ πτέρυγι ῥαπίσας τὸν κάνθαρον, τὸν λαγωὸν ἁρπάσας κατέφαγεν. ὁ δὲ κάνθαρος τῷ τε ἀετῷ συναπόπτη, ὡς τὸν ἠλιακὸν τόκον καταμαθεῖν. καὶ δὲ προσελθὼν, τὰ ὠὰ τύτε κατακυλίσας διέφθειρε. τῆ δὲ δεινὸν ποιησαμένω, εἰπὶς τῦτο τελμήσεις, καὶ μετιαφορτέρα τόκε τὸ δεύτερον ποιήσαμένω, κἀκεῖ πάλιν ὁ κάνθαρος τὰ ἴσα τῦτον ἠδίκησεν. ὁ δ' ἀετὸς ἀμηχανήσας τοῖς θεοῖς, ἀναβὰς ἐπὶ τὸν Δία (τύτε γὰρ ἱερὸς εἶναι λέγεται) τοῖς αὐτῦ γόνασι τὸν τρίτον γονὸν ἔ ὠὸν ἔθηκε, τῷ θεῷ ταῦτα παρακάλω-

ν.

ſupplicans, ut cuſtodiret. Sed ſcarabeus è ſtercore pilula facta, aſcendit, & in ſinum Jovis eam demiſit. Jupiter aſſurgens ut ſimum excuteret, & ova abjecit oblitus, quæ & contrivit dejectâ. Sed cum didiciſſet à ſcarabeo, quod hæc feciſſet ut aquilam ulciſceretur, non enim ſcarabeum tantum illa affecit injuria, ſed & in Jovem ipſum impia fuit, aquilæ reverſæ ait, Scarabeum eſſe qui affecit mœrore, & certe jure affeciſſe. Nolens igitur aquilarum genus deficere, conſuluit ſcarabeo ut aquilæ reconciliaretur. Quum hic non paruiſſet, ille in aliud tempus tranſpoſuit aquilarum partum, cum non apparent ſcarabei. Et vos igitur, O viri Delphi, ne deſpicite hunc deum, ad quem profugi, etſi parvum ſortitus eſt delubrum: neque enim impios negliget. Delphi vero hæc parum curantes, recta ad mortem itidem agebant. Æſopus nulla re à ſe dicta videns eos flecti, rurſus ait, Viri crudeles & interfectores, audite: Agricola quidam in agro conſenuit, & quum nunquam ingreſſus eſſet in urbem, precabatur domeſticos ut eam videret: at illi junctis aſellis, atque in curru eo impoſito, ſolum juſſerunt agere. Eunti autem procella & turbine aërem occupantibus, & tenebris factis, aſelli à via aberrantes in quoddam præcipitium deduxerunt ſenem. At ille jam præcipitandus, O Jupiter, ait, qua in re te injuria affeci, quod ſic inique occidor, præſertimque neque ab equis generoſis, neque à mulis bonis, ſed ab aſellis viliſſimis? Et ego itaque eodem modo nunc triſtor, quod non ab honoratis viris aut elegantibus, verum ab inutilibus & peſſimis interficior. Jamque præcipitandus ejuſmodi dixit rurſus fabulam: Vir quidam ſuam deamans filiam, rus miſit uxorem, ſolam autem filiam receptam violavit. Illa autem, Pater, ait, ſceleſta facis: mallem tamen à multis viris dedecore hoc affici, quam à te qui genuiſti. Hoc nunc & in vos, O iniqui Delphi, dico, quod eligerem

νῶν· καὶ ἱκετεύσας φυλάττειν· ὁ κάνδαρος ἐξ κόσμου σφᾶς ἔσεσθαι ποιήσας, καὶ ἀναβὰς ἐπὶ τὸ κέλητα τὸ Διὸς ταύτην κατῆκεν. ὁ δὲ Ζεὺς ἀναστὰς ἐφ' ᾧ τὸν ὄνον καταξαδαι, καὶ τὰ ὦα διέρριψεν ἐκλαδόμενος, ἃ καὶ συμβρίζει πτερόντα. μαθὼν δὲ πρὸς τὸ κανδάρου, ὅτι τῶν ἰδεχτὸ ἀετὸν ἀμυνόμενος· ἐ γὰρ δὺ τὸ κάνδαρον ἐκεῖνος μόνον ἠδίκησεν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ Δία αὐτὸν ἀσέβησεν, φοβεῖ τὸ ἀετὸν ἔσεσθαι ἐλάττονα, κἀνδιεργεῖναι τὸν λυπῆντα, καὶ δὴ δικαίως λυπεῖν. μὴ βεβλόμενος ἐν τὸ χάος τὸ κρὶ ἀετὸν ἀπαιωλῶσαι, συμβάλλει τῷ κανδάρῳ διαλλαγὰς ποεῖς τὸν ἀετὸν θέσθαι. τῷ δὲ ὡ πεισθομένῳ, ἐκεῖνος εἰς καιρὸν ἕτερον τὸν κρὶ ἀετὸν μετὰ ἔσεσθαι τοκετὸν, πέμπει ἐν μὴ φαίνειν κάνδαρος. καὶ ὑμεῖς ἔν, ὦ ἄνδρες Διλφοί, μὴ ἀπιμέσκετε τῶν ἐν τὸν θεὸν, εἰς ὃν καθέφυγον, ἐπεὶ μικρὰ τυγχάνει ἐμπεῖ. κρὶ γὰρ ἀσεβεῖς ἀφελεῖ. οἱ δὲ Διλφοὶ τάτων ἀλέγα φροντίζοντες, ἐπὶ ὠὸν θάνατον ὁμοίως ἦγον. Λέσωπος δὲ μαλιτὶ κρὶ ὑπ' αὐτῷ λεγομένων ὀρῶν κραμποδάμας, πάλιν φησὶν, ἄνδρες ἀνήμεροι καὶ φονῶντες, ἀκούσαντες τῆς ἐπ' ἀγρῷ γεγονοκώς, ἐπεὶ μηδέποτε ἐσβᾶδαι εἰς ἄεσυ, παρικαλεῖ ἐν οἰκείᾳ τῶτο θαυμάζειν. οἱ δὲ ζεύξαντες ὀνάρια, καὶ ὀπὶ τῆς ἀπήνης αὐτὸν ἀναζεσασεύμενοι, μόνον ἐκέλθοσαν ἐλαύνειν. ἐδάοντι δὲ χειμῶνος καὶ δυίλλης τὸν ἀέρα καταλαβόντων, καὶ ζόφου γιομένου, τὰ ὀνάρια τῆς ὁδῦ πλανηθέντα, ὡς πυκνὸν ἐξετύπωσαν τὸν φρισζύλιν, ὁ δὲ μάλλον κἂν κατακρημνίζεσθαι, ὦ Ζεῦ, ἔπη, τί ποτὲ σεβίδικησα, ὅτι κῶτω παρεχλόγον δοπόλυμον, καὶ ταῦτα ἐν ὑφ' ἵππων ζυγαίων, ἐν ἡμιόνων ἀγαθῶν, ἀλλ' ὀναρίοις δύτιλεσταπων; καίγε πίνω ὑπὸ τοῖς ἴσοις νῶ δυχειραίνα, ὅτι μὴ ὑπ' ἐμῶν ἀνδρῶν ἢ ἱλαγίμων, ἀλλ' ὑπ' ἀχρείων καὶ κακίστων δοπόλυμαι. μᾶλλον δὲ ἤδη χρὴ τῷ κρημνῷ ἀφίεσθαι. τοιαῦτ' ἐβόκα πάλιν μόθον. ἀνήρ τις τῆς οἰκίας ἐκαθεὶς ζυγατρὸς, εἰς ἀγρὸν ἀπέστειλε τὴν γυναῖκα, μάλιστα δὲ τῶν ζυγατέρα δοπολαβὼν ἰδιάζετο. ἡ δὲ, πάντα, ἔφη, ἀνύσια φρονεῖτε· δὺ χόμην αὐτὸς ὑπὸ πολλῶν ἀνδρῶν αἰσχυνθῆναι, ἢ ὑπὸ σᾶ τῶ γλυκυτάτου. τῶτο τοίνυν κἀγὼ ὑμῖν, ὦ παρακέλευσμαι Διλφοὶ, λέγω, ὡς γρέ-

rem in Scyllam & Charybdim potius incidere, ac in Africæ Syrteis, quam per vos injuste atque indigne mori. Exsecror igitur vestram patriam, & deos testor, me præter omnem justitiam interire, qui me ulciscentur exauditum. Præcipitarunt igitur ipsum Delphi de rupe, & mortuus est. Non multo post autem pestilentia laborantes, oraculum acceperunt, expiandam esse Æsopi mortem. Cui, quod & conscii sibi essent, injuste eum interfeciſſe, etiam cippum erexerunt. Sed primates Græciæ, ac sapientissimi quique, cum & ipsi quæ in Æsopum facta fuissent, intellexissent, & in Delphos profecti sunt, & cum illis habita inquisitione, ultores & ipsi Æsopi mortis fuerunt.

Finis Æsopi vitæ à Maximo Planude conscriptæ.

NO-

μὸν Σμύρνῃ καὶ Χαρυσὶ πολιτεύειν, ἢ ἐν Ἀφρικῇ Σύρτεσιν, ἢ παρ' ὑμῶν ἀδίκως καὶ ἀναξίας ἀποθανεῖν. καταψηφισμένοι γὰρ ὑμῶν τῇ πατρίδι, καὶ θεοῖς μαρτυρόμενοι, ὡς ἔξω πάσης δίκης ἀπόλλυμαι, οἱ μοι τιμωρήσονται ἐπασκούσαιεν. ἐρρίψαν ὑμᾶς ἐν αὐτῇ οἱ Δελφοὶ καὶ τῷ κρημνῷ, καὶ ἀπόθανον. ἐ πολλοὶ δ' ὕστερον λοιμῷ συσχεθέντες χρησμὸν ἔλαβον, ἐξιλάσκεσθαι τὸν Αἰσώπου θάνατον. οἳ καὶ, ἐς συμφορὰς ἑαυτοῖς ἀδίκως γενομένοις, καὶ ξύλινον ἀνέθηκαν. οἱ δ' ἐν τῇ Ἑλλάδι πορρωτέρω τε, καὶ ὅσοι τῶν σοφιστέων καὶ αὐτοὶ τὸ εἰς Αἴσωπον παρεγκλήμα μαθόντες, ὡς τι Δελφὲς παρηλόγησε, καὶ σφᾶς ἐκείνοις σκῆψαι. τιμωροὶ καὶ αὐτοὶ τῷ Αἰσώπου θανάτῳ γεγόνασι.

Τέλος τοῦ Αἰσώπου βίου, ὑπὸ Μαξίμου τοῦ Πλανούδου συγγραφέντος.

NOMINA RANARUM,

quarum hic fit mentio, & eorum Interpretatio.

Βορβοροκοίτης, quod in cœno cubet.
Καλαμίνθιος, ab herba calamintha.
Κραμβοφάγος, à brassicis quas comedit.
Κραυγασίδης, à clamore.
Λιμνίσκιος, à palude.
Λιμνόχαρις, quòd palude gaudeat.
Πηλεύς, à luto, in quo ranæ agunt.
Πηλείων, Pelei filius, qui à luto dictus.
Πηλοβάτης, quod in luto incedat.
Πηλύσιος, eodem modo à luto.
Πολύφωνος, à multo quem edit clamore.
Πρασιαῖος, à porro in quo versatur.
Πρασοφάγος, quod porrum comedat.
Σεύλαιος, à beta in qua versatur.
Ὑδροχάρις, quod aqua delectetur.
Ὑδρεπόσα, quod aquæ imperet.
Ὑψιβόας, ab alta voce, seu coaxatione.
Φυσίγναθος, à buccis, quas inflat.

NOMINA MURIUM,

quorum hic fit mentio, & eorum Interpretatio.

Ἀρτεπίβυλος, ab insidiis quas pani struit.
Ἄρτοφάγος, quod panem comedat.
Ἐμβασίχυλος, quod ollas intret ac penetret.
Κνισοδιώκτης, quod nidorem culinæ sectetur.
Λειχλύωρ, à lambendo dictus.
Μεσιδάρπαξ, à parte quam rapit.
Πτερνογλύφος, à rodendis pernis.
Πτερνοτρώκτης, ab esu pernarum.
Πτερνοφάγος, eodem modo.
Σιτοφάγος, à frumenti esu.
Τρωγλοδύτης, à rimis, quas rodendo efficit & subit. unde gens Troglodytarum: ad quam alludit autor.
Τρωξάρτης, à pane quem comedit.
Τυρογλύφος, quod caseum rodat.
Ψιχάρπαξ, quod micas rapiat.

ΟΜΗΡΟΥ

BATRAXOMYOMAXIA.

Ἀρχόμενον, σεσοῦτον, Μουσῶν χορὸν ἐξ Ἑλικῶνος
Ἐλθεῖν εἰς ἐμὸν ἦτορ ἐπεύχομαι, εἰνεκ' ἀοιδῆς,
Ἣν νέον ἐν δίκτυσσιν ἐμοῖς ἐπὶ γύαπι θῆκα,
Δῆριν ἀπειρεσίην, πολεμόκλονον ἔργον Ἄρηος,
Ἐν χέρσῳ τε μερόπεσσιν ἐς ἔατα πᾶσι βαλοῦσαν,
Πῶς μῦες ἐν βαλεάχρισιν ἀρεσθενέεσσιν ἔβησαν,
Γηγενέων ἀνδρῶν μιμήμενοι ἔργα γιγάντων.
Ὡς λόγος ἐν φρεσὶ πῆξεν ἑκών. τοίλιν δ' ἐγὼ ἀρχὸν ἀείδω.
Μῦς ποτὲ δηναλέος γαλέης κίνδυνον ἀλύξας,
Πλησίον ἐν λίμνῃ ἅπαλὸν σεσοφισμένος ἦτορ,
Ὕδατι τερπόμενος μαλακῷ ἐῦ τε καλεῦσι
Διμνόχαρες πολύεμμος, ἅπας δ' ἐφοίνιξαλο πῖτυς.
Ξεῖνε, τίς εἶς; πόθεν ἦλθες ἀπ' ἠόνα; τίς δέ σ' ὁ φύσας;
Πάντα δ' ἀληθύσσον, μὴ φθονερόμενόν σε νοήσω.
Εἰ γάρ σε γνοίην φίλον ἄξιον, εἰς δόμον ἄξω,
Δῶρα δέ τοι δόσω ξεινήια πολλὰ καὶ ἐσθλά.
Ἐγὼ δ' ἐγὼ βασιλεὺς Φυσίγναθος, ὃς κατὰ λίμνας
Τιμῶμαι, βαλεάχων ἠνορέῃ μέγα πάντα.
Καί μοι πατὴρ Πηλεὺς πολυγεννέτης, Τρηχομιδάων
Μιχθεὶς ἐν φιλότητι παρ' ὄχθας Ἠριδανοῖο.
Καί σε δ' ἐγὼ καλόν τε καὶ ἄλκιμον, ἴδμονα μύθων
Σκηπτοῦχον βασιλῆα, καὶ ἐν πολέμοισι μαχητὴν
Ἐμμεμαῶτ' ἀλλ' ἄγε θᾶσσον ἐμὸν γένεον ἀμφιβάλωμεν.
Τὸν δ' αὖ Ψιχαρπαξ ὠμείσατο, φώνησέν τε·
Τίπτε γέρον τιμὴν ζητεῖς, φίλε, σεῖο ἑκάστου
Ἀνδράσιν ἠδὲ θεοῖσι, καὶ ἐρχομένοις πεπιθωεῖν;
Ψιχάρπαξ μέν ἐγὼ κικλήσκομαι· εἰμὶ δὲ καὶ γε
Ἔγγονος ἀρτιπάτρης μεγαλήτορος· ἡ δέ μοι μήτηρ
Λειχοβύλη, θυγάτηρ Πτεροτρεφέος βασιλῆος.
Γήματο δ' ἐν καλύβῃ με, καὶ ἐξετρέφαλο βεσπέσι,
Σύκοις καὶ καρύοις, καὶ ἐδίσμασι παγλοσαποῖσι.
Πῶς δ' φίλον ποιῆ με, τὸν εἰς φύσιν ὧδε ἰδόντα;
Σοὶ μὲν γὰρ βίος ἐστὶν ἐν ὕδασι· αὐτὰρ ἐμοιγε
Ὅσσα παρ' ἀνθρώποις τρέφεται ἔδος· ὧδέ μ' ἀνάγκη
Ἄρσας τερσοπάγισος ἀπ' ὀκριόεντος καρήατος

οὐδὲ

Οὐδὲ φλακῶν ταύτην ἔχων σολλὰ σιτεμῶδα,
Οὐ τόμον ἐκ πλίνης, ἐχ ἥτατα λᾶας χέοντα,
Οὐδὲ τυρὸς νεόπηκτος ἐπὶ γλυκερῷ γάλακτι,
Οὐ χρηστὸν μαλίτωμα, τὸ καὶ μάκαρες σοθέουσιν,
Οὐδ' ἔστι σοὶ δείλω μεθέμεν τάδε χεῖρι μάγειρι,
Κομῶντες χύτρους ἀρτύμασι παντοδαποῖσιν.
Οὐδὲ σοὶ ἐκ σολέμοιο καλὼ ἀπέφθιμεν ἀϋτὼ,
Ἀλλ' ὀλοὺς μῦς μᾶλλον ἰὼν σεμάχοισιν ἀμίχθω.
Οὐ δίδι ἀνθερεῶνα, καὶ οὐ μέγα σῶμα φορεῦντα·
Ἀλλ' ἐσὶ λίκτρον ἰὼν, ἀκεραδακτύλιον καταδύνειν,
Καὶ στέρνης λαζόμενον, καὶ ἐ σόνος ἄδεος ἴκοιτο,
Νήδυμος ἐδ' ἀπέφθιμένῳ ὕπνος, δάκτυλος ἀμείδων.
Ἀλλὰ δόω μάλα σάντα τὰ δείδια σᾶσιν ἐπ' αἶαν,
Κίρκον καὶ γαλίην, οἵ μοι μέγα σῆμ' ὄχεσι,
Καὶ σαλίδα γονόεσσαν, ὅτε δολόεις σόλεμόν με.
Πλεῖστον δὴ γαλίῃ σόδες εἰδία, ἥτις ἀείρει·
Ἡ δὲ τεσσαρακοντόσυλα κρέα τεσσάλιν ἰριήτη.
Οὐ τεσσάρων ῥαφάνας, ἐ κεφάμβας, ἐ κολοκυντάς,
Οὐ σόλτοις χλωρῇς ὀδοδόσκομαι, ἐδὲ σελίνοις.
Ταῦτα γὰρ ὑμῶν ὄζει· ἐδίσμεθα σᾶν κρέα λίμνην.
Πρὸς σοῦ μειδήσας Φυσίγναθος ἄντιον ἤυδα·
Ξεῖνε, λίην αὐχεῖς δαὶ γαστέρι· ἔστι δὲ ἡμῖν
Πολλὰ μάλ' ἐν λίμνῃ δὲ δαὶ χθονὶ θυμὸν ἰανθῆ.
Ἀμφίσιον γὰρ ἔδωκε νομὸν βαλέσθαι Κρονίων,
Σκιρτᾶσιν κρέ' ἔλεῖ, ἐδ' ἰφθιμον σῶμα καλύψαι.
Εἰδ' ἐθέλεις καὶ ταῦτα δαὴμεναι, δύχρεὸς ἐσσι.
Αἶψα σ' ἐγὼ σείσω· κρατερὴ δέ με, μήσοτ' ὄλησαι,
Ὀπτῆσι γηδόσυνον τ' ἐμὸν δόμον εἰσαφίκηαι.
Ὡς ἄρ' ἔφη, καὶ νῶτ' ἐπέδυ. ὁ δ' ἴζανεν ἐν χερσὶ,
Χεῖρας ἔχων ἀπαλοῖο καὶ' αὐχένος, ἄλματι κύφα.
Καὶ σφοῖν μὴ ἴχαρεν ὅτ' ἴζανεν γείτονας ὅρμης,
Νήξεϊ τετρόμεν Φυσιγνάθῳ· ἀλλ' ὅτε δή ῥα
Κύμασι πορφυρέοισιν ἐκλύζετο, σολλὰ δακρύων
Ἄχνυτο μετέπειτα ἰμείρεσθαι, τίλλε δὲ χαίτας,
Καὶ κόδας ὀσφίζων κρατερὸς· ἐν δέ οἱ ἦτορ
Παλλεῖ· ἀιθεῖα, καὶ ὅτε χθόνα βάλλ' ἰδίδῃ·
Δεινὰ δ' ἰπτεύνα χεζε φόβῳ κρυόεντι θανάτου·
Οὐρίῃ μὴν σφοῖν τ' ἔτλασ' ἰφ' ὕδασιν, ἠὔτε καλὸν

Σύριγγι

Σύρειν· δ' ἀχάλκεός τι θεῖε ἐπὶ γαῖαν ἰνίδιον,
Ὕδασι πορφυρίοισιν ἐκλιζέλο· πολλὰ δὲ δὴ
Καὶ τοῖον φάτο μῦθον, ἀπὸ ζυγὸς δ' ἀγόρευεν.
Οὐχ ἅπαντοίοισιν ἰδάσσεται φέρλον ἐσθλῷ·
Ταῦρος, ὅτ' Εὐρώπλην διὰ κύμαλ' ἦγ' ἐπὶ Κρήτλν,
Ὡς ἰμὲ θαπλώσας ὀπιπόπον ἦγεν ἐς οἶκον
Βάτραχος, ὑψώσας ἀχθηδόμας ὕδατι λδλαφ.
Τῦρος δ' ἐξαπίνης ἀπεφαίνελο, δεινὸν ὄρεμμα
Ἀμφοτέρῳς, ὀρθὸν δ' ὑπὲρ ὕδαλ' εἶχε τερέγλον.
Τῦτον ἰδὼν καπίδυ φυσίγναθος, κ' ἐπὶ νοΐσας
Οἷον ἐταῖρον ἐμιλλεν ἀπολλιμένμ κ' λίμνλν·
Δῦδὲ βάθος λίμνης, καὶ ἀλδῦκλο κῆρα μέλαιναν.
Κὰν δ' ὡς ἀφίδη, πίσειν ὕδαλ· δὶ δὺς ἐς ὕδωρ·
Χεῖρας δ' ἔσφιγεν, καὶ ἀπολλύμενον κατέτειζε.
Πολλάκις μὲν κατέδυσιν ἰφ' ὕδατι, πολλάκις δ' αὖ τε
Λακτίζων ἀνίδυσιν· μόγον δ' ἐκ λῦ ὑπαλύξαν
Δδλόμεναι δὲ τείχες ἀλείξον βύρες ἕλκεν ἐπ' αὐτῷ.
Ὕδασι δ' ὀλλύμενον, τοίκις ἐφθήξαλο μύθυς·
Οὐλήσεις γὰ θεύς, ἐυσίγναθε, ταῦτα ποιήσας,
Ναυηγὸν ῥίψας ἀπὸ σώμελ', ὃς ἀπὸ πάτρης.
Οὐκ ἂν μὲ κ' γαῖαν ἀμείναν ἵκοθε, κάμιζε.
Παλκραλίῳ τε, πάλαιτι, κ' εἰς δρόμον, ἀλλὰ πλανήσας
Εἰς ὕδωρ μ' ἔῤῥιψας. ἐχέ θεὸς ἀκδικον ὄμμα.
Ποινὰ δ' αὖ πίσειε μῶν σεμνὰ, ὃδ' ὑπαλύξεις.
Ταῦτ' εἰπὼν, ἀπέπνευσεν ἐν ὕδασι. τὸν δὲ κελεύθε
Λειχοπίνακτ ὄχθησιν ἰφιζόρμῳ μαλακῆσι·
Δεινὸν δ' ἀξολόλυξε, δρομὼν γ' ἤγειλε μύεσσιν.
Ὡς δ', ἐμάδον ἢ μοῖραν, ἐδὺ χάλῳ αἶνὸς ἅπαντας.
Καὶ τότε κηρύκεσσιν ἰοῖς ἐκέλευσεν ὑπ' ὄρθρον
Κηρύσσειν ἀγορλὸ δ' ἐς δώματα Τρηξάρταο,
Παλεῖς δυσλώκ Ψιχάρπαγος, ὃς κ' λίμνλν
Τηλῷ ἐξέπλωλο, νικρὸν δόμας, ἐδὲ παρ' ὄχθας
Ἦν κ' δη πλώμων, μέσσῳ δ' ἐπινήχλο πέντω.
Ὡς δ' ἦλθον ἀθρόοι τε, ἄμ' ἠοῖ, τρηξάρτεος αὐτῷ
Τρηξάρτης, ἐπὶ παυδὶ χολεύμενος, εἶπέ τι μῦθον.
Ὦ φίλοι, εἰ καὶ μὴν ἐγὼ κακὰ πολλὰ πέπονθα·
Ἐκ βαλεόχων, ἃ μοῖρα κακὴ πάντεσσι τέτυκται.
Ἐλπὶ δ' ἐγὼ δύσλῳ, ἐπεὶ τρεῖς παῖδας ἔλεσκε.

Καὶ

Καὶ ἢ μὴν ποσσὶν ῥα κατίκλασεν ἀρτέξασα
Ἐχθίστη γαλίνη, τρωγλης ἴκλοδον ἐλθοῦσ᾽.
Τὸν δ᾽ ἄλλον πάλιν ἄνδρες ἀπλωΐσε ἐς μόρον ἥξαι
Καινοτέραις τέχναις, ξύλινον δόλον ἐξθερίσσας.
Ἦν παγίδα καλέουσι, μυῶν ὀλέτειραν ἐοῦσαν·
Ὁ τρίπους ὧν ἀγαπητὸς ἐμοὶ καὶ μητέρι καὶ σῇ·
Τοῦτον ἀπέπιξεν φυσιγναθος ἐς βυθὸν ἅλας.
Ἀλλ᾽ ἀγαθὸ ὁπλισύμενθα, καὶ ἐξ ἐλάωνθεν ἐπ᾽ αὐτόν,
Σάμασι κεσμήσαιλες ἐς ἵππιον δαιδαλέωσιν.
Ταῦτ᾽ εἰπὼν, ἀνέπεισε καθοπλίζεσθαι ἅπαντας.
Καὶ δὴ μὴν ῥ᾽ ἐκόρυσσεν Ἄρης πολέμοιο μεμηλώς.
Κνημῖδας μὲν ἔφερτα πελὶ κνήμῃσι θέσθαι,
Ῥῆξαιλες κυάμοις χλωρῆς, ὅτ᾽ ἀσκήσαιλες,
Οἷς αὖτις διὰ νυκτὸς ὀδηξάντες κατέφερξαν.
Θώρηκας δ᾽ εἶχον κολαμιζεφέων ὑπὸ βυσσῶν,
Οὓς, γαλίῳ δείραιλες, ὀθηταμόρως ἐποίησαν.
Ἀσπὶς δ᾽ ὧν λύχνου τὸ μισόμφαλον ἀμφιβόλιον
Εἰμένεις βιλόναι, παγχάλκιον ἔργον Ἀθήνῃ·
Ἣ ἦ κόρυς, τὸ λίπυρον ὀθὴ κερτάφοισι κεκρύφθαι.
Οὕτω μὲν μύες ἦσαν ἐσοπλισι· αἱ δ᾽ ἐφόρουν
Βάτραχοι, ἐξαπίδυσαν ἀὸ ὕδατος, εἰς δ᾽ ἵππους ἔβαν
Ἐνθορ. κραλέως ἐπὶ τὸν ἀπλησμόνιον κακὸν.
Σκεπτομένων δ᾽ αὐτῶν πόθεν ἐπὶ τὰς ἵππους ἔβαν.
Κήρυξ ἐκύδιον ἦλθε θέοντ᾽ σκιόεσσαν μὴ χέρσῃ,
Τυρογλύφου ὑὸς μεγαλήτορες Ἐμβασίχλωρος,
Ἀχίλλαν πολέμοιο κακὸν φάτην, εἶπέ τι μῦθον·
Ὦ βάτραχοι, μύες ὔμμιν ἀπηλήσαιλες ἵππους
Εἰ τῶν, ὁπλίζεσθ᾽ ὀθὴ πόλεμόν τε μάχην τε.
Εἶδον γὰρ κεθ᾽ ὕδωρ Ψιχάρπαγα, ὃν κατέπεφνεν
Τμήτορες βασιλῆς φυσιγναθοι, ἀλλὰ μάχεσθε·
Οἵπνες ἐν βατράχοισιν ἀρίζηλος γεγάτει.
Ὣς εἰπὼν σπέφλωσε. λόχος δ᾽ εἰς ἅπαντα μυῶν
Εἰσιλθών, ἰπάρασε φρένας βαλεάχων ἀγορεύων.
Μεμεσμένος δ᾽ αὖτ᾽ ἦ, φυσιγναθος εἶπεν ἀναστάς·
Ὦ φίλοι, οὐκ ἴκλειον ἐγὼ μεῦ, οὐδὲ καλὸν
Ὀλυμβον. πάντες ἐπίζηλ᾽ ἀίζομεν παρὰ λίμνῃ,
Νίκεις τὰς βαλεάχων μὲ μάλ᾽ ὦ· εἰ δὲ κάμοιμι
Νῶϊ ἐμὲ μάφνασθ᾽ αἰσιμον. ἀλλ᾽ ἄγε βελῶν

Ζητή-

Ζητήσωμεν, ὅπως δόλῳ μὲν ἐξολίσωμεν.
Τοὶ γὰρ ἰγὼν ἰρίσω, σὺ δὲ μοι δόκει ἦ ἀείσῃς.
Σώματα κεκασμένα λιτὰ ἀμπλακήματα ἔπεσι λίσσεις
Ἀργείοις παρὰ νηλισὶν, ὅπῃ κατὰ ἦμαρ ὁ χῶρος·
Ἡνίκα δ' ὁρμηθέντες ἐφ' ἁμάδας ἐξέλασσαι,
Δεξάμενοι καρύσσων, ὅσοι σχεδὸν ἀντίον ἔλθοι,
Ἐς λίμνην ἀσπὸν ζωὸν ἔντεσιν δύθι βαλέσθαι.
Οὕτω γὰρ πίζαντες ἐν ὕδασι τοῦ ἀκολύμβου,
Στήσομεν δύθυμος τὸ Μυκηλόνιον ἄδε τρόπαιον.
Ὡς ἄρα φαίνας, ὅπλοισι ἐπίδυπεν ἅπαντας.
Φύλλοις μὲν μαλακῶν κνίσας ἰὰς ἀμφεκάλυψαν.
Θώρηκας δ' εἶχον χλωρῶν πλατάνων ὑπὸ τύθλων.
Φύλλα δὲ τῇ κραμίζων εἰς ἀσπίδας οὐ ὑσκήσαν.
Ἔγχος δ' ὀξύτροιον ἰκάσιε μακρὸς ἀρήρῃ·
Καὶ κόρυθες καλαὶ χλιαὶ λιπῶν κεφαλᾶ· ἀμφεκάλυπτον.
Φᾶρος ἄμβροτον δ' ἕσσατο ἑῶ ὄχθῳ ὑφηλῷ·
Σείοντες λόγχας· δυμὰ δ' ἔπλητο ἴκαστος.
Ζεὺς ᾗ θυὺς καλέσασε εἰς ὑραγὸν ἀστερόεντα,
Καὶ πολέμου πλαθὺν ὀρέξας, κρατερήν τε μαχητάς·
Πολλοὺς μὲν μεγάλους, ὑδ' ἴσχεν μάκεα φέρεσθαι,
Οἷον καλλιέρων σφατὸς ἴρκεϊ ὑδὲ γιγάντων,
Ἡδὲ γιγάντων ἰρίσιν, τοὺς βαλέσχεσιν ἀείρῃ.
Ἤ μοι νῦν, ἀδύκατον· ᾧ Ἀθηναίην θεσπέσιαν.
Ὦ θύγατερ, μοι σὺ ὑπαλεξήσασα πορόβαν ἦ
Καὶ γὰρ σε κῆρ γε νὺν ἀεὶ σκιρτῶσιν ἅπαντες,
Κνίσῃ τε πιπόσθαι μοι ἐδίπασιν ἐν δυσπάσι.
Ὡς ἄρ' ἴφη Κρονίδης· ἡ δὲ θεσπέσιαν Ἀθηνὴν
Ἦ πάτερ, ὐκ ἄν πόποι ἐγὼ μοὶ τεθραμμένοισιν
Ἐλδοίμην ὑπαρῆσε, ὑτὲ κακὰ πολλά μ' ἔοργας.
Στέμματα βλάπτοντες, ᾗ λύχνες οἶκε ἰλαίνῃ.
Τῦτο δὲ μὲν λίην ἄλαλκε φρένας, ᾗδ' ἰρίζεν.
Πίπλον μὲ κατίτεσσεν, ὃ ἐξύφηνα καμέσσῃ
Ἐκ ῥοδάνης λεπτῆς, ᾗ σήμενα λεπτὸν ἔνησα,
Τρῶγλας τ' ἀμποίκσαν· ὁ δ' ὑπνητὴς μοι ὑπέσσῃ,
Καὶ ῥεᾳ σσι με τύκες· τῦτο χέρειν ἐξάργισμαι.
Χρησταμένῃ γὰρ ὔφηνα, ᾗ ὐκ ἦλθ' ἀνταποδῦναι,
Ἀλλ' ἄδ' ἐδὲ βαλέσχεσιν ἀρηγέμεν ὐκ ἐθελήσω·
Εἰσὶ γὰρ ὑδ' ἀυτὶ ῥίγας ὕμπεδοι, ἀλλά μι θεσπὶ

Βι

Ἐκ πολέμου ἀνέβησαν, ἐπεὶ λίλιον ἐκορέσθην,
Ὅππα δ' ὁμαρτέοντες, ὑπ' ἔλασπαν θυμοδάϊτες
Οὐδ' ὀλίγον καταδᾶσαι· ἐγὼ δ' αὔπτων κατακείμην
Τὼν κηφαλλὼν ἀλγέουσα, ἅτις ἐξέσσην ἀλίκλωπες·
Ἀλλ' ἄγε πασσώμεθα θεοὶ τέ τισιν ἀρήγουν,
Μήκά τις ὑμμείων τραθῇ βέλεϊ ἐξυόεντι.
Εἰσὶ γὰρ ἀγχέμαχοι, καὶ εἰ θέλουσιν ἀλθεῖν
Πάντες δ' ἐξανόθην τιμᾶμεν δαῖτα θάμιζε δρύοντες.
Ὡς ἄρ' ἔφη· τῇ δ' αὖτε πεφείδοντο δεῖλ' ἄλλοι
Πάντες· ὁμῶς δ' ἄλδον μὴ κόλλισιν εἰς ἓν ἅμ' ἔχεσθαι.
Καὶ δὴ ἄλδον κήρυκι τέρας πολέμοιο φέροντι.
Καὶ τότε κώνωπες μεγάλας σάλπιγγας ἔχοντες
Δεινὸν ἐσάλπιζον πολέμου κλόνον· ἐξανόθεν δὲ
Ζᾶς Κρονίδης βρόντησεν, τέρας πολεμόοιο κακοῖο.
Πρῶτος δ' Ὑψιβόας Λειχμώρεα πᾶσιν ἄρειρε,
Ἑπτάπορ' ἐν ὁμάχοις, καὶ γαστέρα εἰς μέσον ἦπαρ.
Καὶ δὴ ἔπεσεν ἀφυσσῶν. ἐπάλας δ' ἐκάνησεν ὑπ' ἐλεφὴς,
Τεχνλοδύτης δὲ μιῇ ἀυτὴν ἀκάητος Πηκεάνα·
Πῆξεν δ' ἐς γόμφον σιδαρέην δόρυ. τὸ δὲ πεσόντα
Εἷλε μέλας θάνατος, ψυχὴ δ' ἐκ σώματος ἔπτη.
Σπηλαῖ δ' ἀρ' ἐπῆφε βαλὼν κλαγγὴν Ἐμβασὶ χρύσεον.
Ἀρτοφάγος δὲ Πολύφωνον καὶ γαστέρα τύψεν.
Ἦκε δὲ ἀψυχὸν, ψυχὴ δὲ μελέων ἐξέπτη.
Λιμνόχαρις δ' ἐς εἶδεν Ἀπολλύμενον Πολύφωνον,
Τεχνλοδύτεω πάτρην μυλοειδέα τρῶσεν δουρὶ θοῷ.
Λύχνα παρ' ἰσσόν. τὸ δὲ σκότος ὄσσε ἐκάλυψε.
Λειχμώρεϊ δ' αὐτοῖς πτύσκεν θυμὸν φάεινον,
Καὶ βάλεν (οὐδ' ἁμάρτη) κατὰ ἦπαρ. οἷς δ' ἐρύσσε
Κερκμοσοφάγος ἐχθαίρων βαθείαις δμῶσιν φθόγγον.
Ἀλλ' οὐδ' ὣς ἀπέληγε σὺν ὕδατι, ἄλασε δ' αὐτόν.
Καὶ πίσεν δ', οὐκ ἀνέβυσεν. ἰζάνθετο δ' αἷμα πὶ λίμνῃ
Πορφυρέον. αὐτὸς δὲ παρ' ὄχθον ἔζετο ὕδρη,
Χορδᾶσι λιπαρῇσί τ' ἐπορνύμενος λαγόνεσσιν,
Λιμνίσιος δ' ὄχθαισι Τυφλοδύφων ἐπέρεξε.
Πτιρογλύφον δὲ ἰδὼν Καλαμόδετος, εἰς φόβον ἦλθεν
Ἠλακάτη δ' ἐς λίμνην φθύγον, τὸ δ' ἀσπίδα βίλας.
Τὸν δ' ἐχάρεις δέ τι πῆφε Πτιρογράφον βασιλῆα,
Χιμαδίῳ πλήξας καὶ βρίγματος, ἰγκέφαλος δὲ

Ἐκ

Ἐκ ῥιγῶν ἔταρε, παλαίσσειν δ' αἵματι γαῖαν.
Λειχήνιπαξ δ' ἐλέλειπτο ἀμύμονα Βορεοκοίτιδι,
Ἔγχει ἰπαλίξας. ἡ δὲ σκότος ὄσσε κάλυψε.
Πεσσοσόφορος δ' ἰσιδὼν, ποδὸς εἵλκυσε Κνισεοδαίκλου,
Ἐγ λίμνῃ δ' ἀπέτιξε, κρατήσας χερὶ τίνοντα.
Ψιχάρπαξ δ' ἄμυν' ἐπίεσεν ἀεὶ τιθηνεύοντων,
Καὶ βάλε Πηλεΐσιον κατὰ νηδύον εἰς μέσον ἦπαρ.
Πίπτε δέ οἱ ποδάνω, ψυχὴ δ' αἰδὼς δὲ βιβήκει.
Πηλοδάτης δ' ἰσιδὼν, πηλῷ δεχόμενος ῥίψεν ἐπ' αὐτῷ,
Καὶ τὸ μάτροπον ἴχνισε, ᾧ ἐξετύφλα παρὰ μικρόν.
Θυμῷ δὲ δ' ἄρα κεῖνον, ἐλὼν δέ μ χερὶ παχείῃ
Κήθμον ἐπὶ πέδιλον, ὃς ἔμμορε ἄχθος ἀρούρης,
Τῷ βάλε Πηλοδάτην ὑπὸ γούνατα. πᾶσα δ' ἐκλάδη
Κνήμη ὀξυτομή. πίσεν δ' ὑπὲρ ἐν κονίῃσι.
Κραιγασίδης δ' ἄμυνε, καὶ αὖθις βαῖνεν ἐπ' αὐτῷ·
Τύψε μέσσῳ δ' αὐτὸν κ' χαζόμ. πᾶς δέ οἱ ἔσπετο
Ὀξύχοιτος· δ ὦδις, χαμαὶ δ' ἔκχυτο ἅπαντα
Ἔδηκε, ἰφθιμοκάμπῳ ὑπὸ δούρατος χερὶ παχείῃ.
Σιτοφάγος δ' ὡς εἶδεν, ἐπ' ὄχθῃσι ποταμοῖο,
Σκάζων ἐκ πολέμου ἀνεχάζετο, τείρετο δ' αἰνῶς·
Ἦλατο δ' ἐς πίσφυρα ὅπως φύγῃ αἰπὺν ὄλεθρον.
Τεχξάρτης δ' ἴζαλεν φυσίγναθον ἐς ποδὸς ἄκρον.
Ὦκα δ' ἐπιῤῥαίσμῳ ἐς λίμνην ἅλατο φῶτα.
Τρηξάρτης δ' ὡς εἶδεν ἰθὺ ἡμίπνευ, ποντισόωντα,
Καὶ οἱ ἐπὶ δεσμὸν αὖθις, ἁπαλὰ αἰμάτ μηνιόωντα.
Πεσσοσόφορος δ' ὡς εἶδεν ἰθὺ ἡμίπνευ ποντισόωντα,
Ἦλθε διὰ ποσμάχων, ᾗ ἀκόντισεν ὀξέϊ χαλκῷ·
Οὐδ' ἀρέκτεσάκος, σχέτο δ' αὐτῷ δυερὸς ἀκωκή.
Ἦν δέ τις ἐν μύεσσι νέος, ᾧ ἔξοχος ἄλλων,
Ἀγχέμαχος, φίλος υἱὸς ἀμύμονος Ἀρτιπτόλεμ,
Ὄρχαμος, αὐτὸν Ἄρη φάσαν, κρατερὸν Μεσιδάρπαξ,
Ὃς μόνος ἐν μύεσσιν ἀείρυσεν μεγάλῳ.
Στὴ δὲ παρὰ λίμνῃ γαυρούμενος οἷ ἔπ' ἄλλαν·
Στεῦτο δὲ γερδήσειν Καλεχώνι γέρας αἰχμητάων.
Καὶ νύ κεν ἐξεπέλασσεν, ἐπεὶ μέγα οἱ δύνατο κῦδος.
Εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
Καὶ τοτ' ὀπλυμβρίκας βαλεσχίος ἄλτο μ Κερνίων·
Κινήσας δ' ἐκάρη, πίλῳ δ' ἐφθίγξατο φαεινῷ.

Ὦπι.

Ὦ πόποι, ἦ μέγα ἔργον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρᾶται.
Θὴ μικρόν μ' ἐπάληξε Μεριδάρπαξ, ἡνίκα μᾶλλον
Ἐγκαίριον βαλεόχεις βλεῖσαι ἀνάν, ἀλλὰ τάχιστα
Παλλάδα πὰρ φιλομμέδοντα πολεμήιον ἕλκον, ἵνα δὴ ἐ Ἄρηι,
Οἱ μὲν δὴ σχήσουσι μάχης κρατερὸν ἔρον ἔχοντα.
Ὣς ἄρ' ἔφη Κορυθάϊξ. Ἄρης δ' ἀπαμείβετο μύθῳ·
Οὔτ' ἄρ' Ἀθηναίης, Κορυθάϊξ, οὔτε τινὸς ἄλλου
Ἰφθίμῳ βαλεόχειρι ἀρηγόμεν αὐτῷ ὀλέθρου.
Ἀλλ' ἀγεπαίτης ἔσκεν ἀρηγόμεν· ἢ τὸν ὄπιθεν
Κινήσω μέγα Τιτυοκλόνον, ὃς ἐμὸς ἔρρει·
Ὃς Τιτῆνας πρῶτα ἀρίστους ἔξοχα πάντων,
Εἰς ἅλα δὴ σπερχθείς, κὰδ' ἄχεα φῦλα γεγάντων.
Ὣς ἄρ' ἔφη· Κορυθάϊξ δ' ἔβαλε φλογόεντα κεραυνόν.
Περῶντα μὲν ἴδε βρότιος, μέγαν δ' ἐλέλιξεν ὄλυμπον.
Ἀκτὴν ἔπεσεν κεκορυθμένος ἐμμελίοισιν ὅπλοις,
Ἠὲ ὀπιδνήσας. ὁ δ' ἄρ' ἔπατο χερὸς ἀνακτος.
Πάντας μὲν ῥ' ἐφόβησε βαλεόχειρ βαλεόχειρ τε μύας τε.
Ἀλλ' οὐδ' ὣς ἀπέληγε μόθου σφετέρου· ἀλλ' ἔτι μᾶλλον
Ἵετο πορδήσειν βατεόχειρ γλῶσσαν αἰχμητάων,
Εἰ μὴ ἀπ' ἄλλυμπος Βαλεόχειρ ἐλάσειε Κορυθάϊξ,
Ὅς ῥα τότε βαλεόχειρι ἐφορμηθεὶς ἐδάμασσεν.
Ἤλυθον δ' ἐξαίφνης ὑπακουστῆρες, ἀγχολοχῆλαι,
Λοξοβάϊ, στριβλοί, ψαλιδόχροοι, ὀσφραδίρμοι,
Ὀσφυοῆες, πλαγιόπαπτοι, ὀπισθίλοντες ἐν ὤμοις,
Βλαισοί, χειρόγυιοι, ὀπισθόγυιοι ἰσοφύντες,
Ὀκταπόδιες, δικάρδιοι, ἀχερῆες. οἱ δ' ἡγεμόνευ
Καρκίνος· οἱ ῥα μοῦνοι ἐφ' ἑπτὰ ποσὶ στιβαρῇσιν ἐκίνυν,
Ἠδὲ πόδας καὶ χεῖρας, ἀνιγκάμπτοντο δὲ λόγχαι.
Οἷς δὲ ὑπὸ δοῦπος ἔσαν δεινοὶ μύες, κὰδ' ὑπέμειναν,
Ἐς δὲ φυγὴν ἐτράποντο. ἐδύσετο δ' ἄλιος αὐγὴ,
Καὶ πολέμου τέλεσεν μενεδήμους ἐξετελίσθη.

T HO-

HOMERI

BATRACHOMYOMACHIA,

seu, Ranarum & Murium pugna.

INcipiens, primum, Musarum cœtum ex Helicone
Ut in pectus meum veniant oro, carminis causa,
Quod nuper in libellis, mea super genua posui:
Certamen ingens, tumultuosum opus Martis,
Optans hominibus in aures omnibus mittere:
Quomodo Mures Ranas egregie pugnantes sunt aggressi,
Terrigenûm virorum imitantes opera Gigantum;
Ut sermo inter mortales erat. Tale autem habuit principium.
Mus aliquando sitibundus, Felis periculum cum evitasset,
Non procul inde, lacui mollem admovit barbam,
Aqua delectatus dulci. hunc autem vidit
Limnocharis celebris, verbumque locuta est tale:
O hospes, quis es? unde venisti ad ripam hanc? quis autem te genuit?
Omnia vere dic: ne mendacem te intellexero,
Si enim te novero amicum dignum, domum te ducam:
Dono autem tibi dabo hospitalia multa & bona.
Sum autem ego Rex Physignathus, qui per lacum
Color, Ranarum Imperator perpetuo:
Et me pater Peleus olim genuit, Hydromeduſæ
Junctus in amore, apud ripas Eridani.
Et te quidem video pulchrumque & fortem, egregium præ aliis,
Sceptriferum Regem, & in bellis pugnacem
Esse. verum age, continuo tuum genus eloquere.

Huic

Huic autem rursus Pscharpax respondit, dixitque,
Quidnam genus meum perquiris, O amice, notum omnibus
Hominibusque Deisque, & cœlestibus volatilibus?
Pscharpax quidem ego vocor: sum autem filius
Troxartæ parris magnanimi: at mater
Lichomyle, filia Pternotroctæ regis.
Genuit autem in tugurio me, eduxitque cibis *suavi-*
Ficubus & nucibus, & cibis omnigenis. (*bus,*
Quomodo autem amicum facias me, natura plane dissimilem?
Tibi enim vita est in aquis: mihi vero
Quæcumque apud homines, comedere mos est, neque me latet
Panis ter pistus, in rotundo canistro,
Neque placenta longa, habens multam sisamida,
Non frustum ex perna, non jecora, alba veste indu-
Neque caseus nuper pressus è suavi lacte, (ta,
Non bonum dulciarium, quod & Divi desiderant,
Neque quæcunque ad convivia hominum faciunt
Ornantes ollas condimentis omnigenis. (coci
Neque unquam ex bello terribile effugi prælium,
Sed statim ad pugnam me conferens, primis pugnatoribus me immiscui.
Non timeo hominem, quamvis magnum corpus habentem: (deo,
Sed ad lectum me conferens, summum digitum mor-
Et calce arripio, nec dolor occupat virum,
Suavis non aufugit somnus, mordente me.
Sed duo sunt quæ valde timeo, omnem per terram,
Accipitrem & felem, qui mihi magnum luctum adferunt;
Et decipulam luctuosam, ubi dolosa est mors.
Plurimum sane felem præ cæteris timeo, *si* quæ maxime strenua.
Quæ & latebram subeuntem in latebra perquirit.
Non comedo raphanos, non caules, non cucurbitas,
Non betis viridibus pascor, neque apiis.

Hi enim vestri sunt cibi, qui in lacu versamini.
Ad hæc autem subridens Physignathus contra locutus est:
O hospes, valde gloriaris de ventre, adsunt & nobis
Multa valde in lacu & in terra mirabilia visu.
Ancipitem enim dedit vivendi rationem Ranis Saturnius Jupiter,
Saltare per terram, & sub aquis corpus operire.
Si autem vis & hæc scire, ad manum est
Gestabo te humeris. Tu autem tene me, ne forte
Ut lætus in meam domum venias. (pereas,
Sic dixit, tergumque præbuit, ille autem ascendit velociter,
Manus habens tenerum ad collum, saltu facili.
Et initio quidem gaudebat, cum intueretur vicinos portus,
Natatione gaudens Physignathi. cum vero jam
Undis purpureis mergeretur, multum lacrymans
Inutilem pœnitentiam accusabat; evellebatque comas,
Pedesque stringebat ad ventrem, intusque cor
Concutiebatur insolentia rei, terramque conabatur intueri:
Vehementerque ingemiscebat, ex timoris frigidi impulsu.
Ac caudam quidem primo extendebat in aquis, tanquam remum,
Trahens: supplicansque Diis in terram appellere,
Aquis purpureis tingebatur: multum autem clamabat:
Talemque dixit sermonem, & ore pronuntiabat.
Non sic humeris portavit onus amoris
Tantus, quando Europam per undam vexit in Cretam, (mum
Ut me navigans humeris impositum duxit ad domRana, elevans pallidum corpus in aqua.
Hydrus autem ex improviso apparebat, horrendum spectaculum

Utris-

Utriſque, qui erectum ſuper aquam habebat collum.
(cogitans
Hunc conſpicatus, demerſit ſe Phyſignathus, non
Qualem ſocium perditurus erat in lacu:
Subiitque profunditatem lacus, vitavitque Paream nigram.
Ille autem ut relictus eſt, cecidit ſupinus ſtatim in aquam,
Manuſque ſtringebat, morienſque ſtridebat.
Ac ſæpe mergebatur in aqua, ſæpe autem rurſus
Calcitrans egrediebatur: mortem autem non poterat evitare.
Madentes autem pili plurimum pondus trahebant ſuper ipſo.
In aqui⁹ autem periens, tales locutus eſt ſermones:
Non latebis utiq; Deos, Phyſignathe, qui hæc feci-
Naufragum qui jeciſti à corpore, ut à petra. (ſti,
Non certe me in terra præſtantior fuiſſes, peſſime,
Pancratioque luctaque & ad curſum: ſed decipiens
In aquam me projeciſti. habet Deus ultorem oculum.
(evitabis.
Pœnam viciſſim ſolves Muriũ exercitui, neque eam
Hæc locutus, exſpiravit in aquis. hunc autem vi-
Liehopinax ripis inſidiens mollibus: (dit
Vehementer autem ululavit, currenſque annunciavit Muribus. (univerſos:
Ut autem didicerunt mortem, inceſſit ira gravis
Ac tum præconibus ſuis imperarunt ſub diluculum.
Convocare *omnes* ad concionem in domos Troxartæ,
Patris infelicis Pſicharpagis, qui in lacu
Extendebat mortuum corpus, neque juxta ripas.
Erat jam miſer, ſed medio natabat ponto.
Ut autem venerunt feſtinantes cum aurora, primus ſurrexit
Troxartes ob filium iratus, dixitque hæc verba:
O amici, tametſi ſolus ego mala multa paſſus
Ex ranis, ſors mala omnibus contigit, *id eſt, omnes tangit.*

Sum autem ego infelix, siquidem tres filios perdidi.
Et quidem primum utique occidit raptum
Inimicissima felis, foramen extra prehensum:
Alium autem rursus viri crudeles ad mortem duxerunt
Novis artibus, ligneo dolo invento,
Quam decipulam vocant, murium perditricem:
Tertius erat dilectus mihi & matri inclytæ;
Hunc suffocavit Physignathus, in profundum ducens.
Sed agedum armemur, & exeamus in ipsas,
Corpora ornantes armis variis.
Hæc locutus, persuasit armari universos.
Et hos quidem armavit Mars, cui bellum curæ.
Ac ocreis quidem primum tibias circumdederunt,
Fractis fabis viridibus, beneque aptatis,
Quas ipsi per noctem fustantes comederant:
Thoraces autem habebant calamis circumdatis à eo-
Quos, felæ excoriata, scienter fecerant: (riis,
Clypeus autem erat lucernæ medius umbilicus; at
Longæ acus, ex solido ære, opus Martis; (lancea,
At cassis, testa in temporibus nucis. (lexerunt
Sic quidem mures erant armati ut autem (id) intel-
Ranæ, egressæ sunt ab aqua, in unumque locum
Venientes, consilium coegerunt belli mali.
Consideratibus autem ipsis, unde seditio, vel quis tumultus,
Præco accessit, ferens sceptrum in manibus,
Tyroglyphi filius magnanimi Embasichytros,
Nuncians belli malam famam; dixitque sermonem:
O Ranæ, Mures vobis minitantes miserunt
Ut indicam, armari ad bellumque pugnamque.
Viderunt enim perquam Pticharpaga, quem occi-
Vester rex Physignathus, sed pugnare (dit
Quæcunque inter ranas excellius.
Sic locutus se subduxit, sermo autem in aures
Murium (rum.
Ingrediens conturbavit mentes Ranarum superba-

Acc-

Accusantibus autē ipsis, Physignathus dixit surgens,
O amici, non occidi ego Murem, neque vidi
Peremtum: omnino suffocatus est, ludens juxta lacum,
Natatus Ranarum imitatus: illi autem pessimi
Nunc me accusant innoxium. Sed age, consilium
Inquiramus, ut dolosos Mures deperdamus.
Etenim ego dicam ut mihi videtur esse optimum:
Corpora ornati armis stemus universi
Summa juxta ripas, ubi præceps locus.
Cum autem impetu facto in nos venerint,
Arripientes quicunque prope obvius venerit,
In lacum ipsos cum armis statim dejiciamus,
Sic enim suffocantes in aquis expertes natandi,
Constituemus hilariter statim Murium occisorum hic tropæum.
Sic locutus, armis induit universos.
Foliis quidem malvarum tibias suas cooperuerunt,
Lōricas autem habuerunt viridibus latisque è betis:
Folia autem brassicarum in clypeos bene aptaverunt: (modarunt sibi;
Pro lancea autem acutum juncum singuli accom-
Et galeæ è cochleis subtilibus capita cooperiebant,
Munitæ autem steterunt in ripis altis,
Quatientes lanceas: magno autem animo implebantur singulæ.
Jupiter autem Deos vocans in cœlum astriferum,
Et belli multitudinem ostendens, potentesque pugnatores
Multos, & magnos, lanceas longas gerentes,
(Qualis Centaurorum exercitus procedit, & Gigantum)
Suaviter ridens interrogabat, qui Ranis auxiliatores
Vel Muribus, immortalium; & Palladem allocutus est:
O filia, muribus nunquid auxiliatura ibis?
Etenim tuum per templū semper exultant universi,
Odore delectati & cibariis ex sacrificiis,

Sic

Sic dixit Saturnius. hunc autem allocuta eſt Pallas:

O pater, non certe unquam ego Muribus vexatis
Venerim auxiliatrix, quoniam mala multa mihi fecerunt,
Coronas deſtruentes, & lucernas propter oleum.
Hoc autem meum valde momordit animum, quod fecerunt:
Peplum meum corroſerunt, quem texui laborans
Ex trama ſubtili, & ſtamen ſubtile nevi,
Foraminaque fecerunt; ut ſutor mihi inſtitit,
Exigitque à me uſuras: hujus gratia irata ſum.
Mutuata enim texui, neque poſſum reſtituere.
Sed neque ſic Ranis ferre ſuppetias velim
Sunt enim neque ipſæ mentibus ſanæ, quæ me primum
Ex bello redeuntem, poſtquam valde defatigata fui,
Somni egentem non permiſerunt tumultuantes
Vel parum nictare; ego autem inſomnis jacebam
Caput dolens, donec vocem edidit gallus.
Verum age, ſuperſedeamus iis ſuppetias ferre,
Ne quis veſtrum vulneretur telo acuto:
Cominus enim pugnant, etiamſi Deus adverſus eat.
Omnes autem de cœlo delectemur, pugnam intuentes.

Sic dixit, huic autem poſt paruerunt Dei alii
Omnes: ſimul autem collecti venerunt in unum locum.
Veneruntque præcones duo, ſignum belli ferentes.
Ac tunc culices, magnas tubas habentes,
Vehementem clangebant belli ſtrepitum: cœlitus autem
Jupiter Saturnius intonuit ſignum belli mali.
Primus autem Hypſiboas Lichenorem vulneravit lanceâ, (um jecur;
Stantem inter propugnatores, per ventrem in medi-

Con-

Concidítque pronos, liquidaſque pulvere infecit comas.
Troglodytes autem poſt ipſum jaculatus eſt Pelionem;
Infixitque pectori ſolidam lanceam, hunc autem cadentem
Cepit nigra mors, animaque ex corpore evolavit.
Scutlæus autem occidit percuſſum in corde Embaſichytrum:
Artophaguſque Polyphonum circa ventrem percuſſit:
Cecidítque ſupinus, animaque è membris evolavit.
Limnocharis autem ut vidit pereuntem Polyphonum,
Troglodyten petra molari vulneravit præveniens
Collum juxta medium. huic autem caligo oculos cooperuit.
Lichenor autem in eum collimavit lancea ſplendida,
Et percuſſit (neque aberravit) per jecur. ut autem intellexit
Crambophagus, ripis profundis incipit fugiens.
Sed neque ſic ceſſavit in aquis; perſecutus enim ipſum eſt Lichenor.
Concidit autem, neque reſpiravit: tingebaturque ſanguine lacus
Purpureo. ipſe autem juxta littus extenſus eſt,
Inteſtinis pinguibuſque ruens ilibus.
Limniſius autem in ripis Tyroglyphum interfecit.
Pternoglyphum autem videns Calaminthius, in metum incidit;
Saltavitque in lacum fugiens, clypeo abjecto.
Hydrocharis autem occidit Pternophagum Regem,
Saxo percuſſum per ſinciput. cerebrum autem
Ex naribus ſtillabat, polluebaturque ſanguine terra.
Lichopinax autem occidit irreprehenſibilem Borborocœten,
Lanea impetue faciens: ei autem tenebræ oculos co operuerunt.

Praſſi-

Prósiphagus autem videns, pede traxit Cnissodiocten,
In lacu autem suffocavit, tenens manu nervum.
Pscharpax autem ultus est socios mortuos,
Et percussit Pelusium in ventrem, in medium jecur. (ivit.
Cecidit autem ante illum: anima autem in oreum
Pelobates autem videns, luti pugillum jecit in ipsum,
Et frontem inunxit, & excæcavit propemodum.
Iratus est autem ille, capiensque manu forti
Jacentem in campo lapidem, gravem, pondus ter- (ra, (cta est.
Hoc percussit Pelobaten sub genu: tota autem fra-
Tibia dextra: cecidit quæ supinus in pulveribus.
Craugasides autem ultus est; rursusque ibat in ipsum, (tem ei intro
Percussitque medium ipsum per ventrem: totus au-
Acutus juncus ingressus est: humi autem effondebantur universa
Intestina, extracta à lancea manu gravi.
Sitophagus autem ut vidit in ripis fluminis,
Claudicans ex bello recedebat: dolore enim afficiebatur magno,
Saltavitque in fossam, ut fugeret diram perniciem,
Troxartes autem percussit Physignathum in pedis summitatem,
Celeriter autem dolens in lacum saltavit fugiens.
Troxartes autem ut vidit adhuc semivivum qui antecesserat,
In illum irruit rursus occidere desiderans:
Prassæus autem ut vidit adhuc semivivum qui antecesserat,
Venit per primos ordines, & jaculatus est acuto junco; (acies.
Neque fregit scutum; tenebatur quippe ipsius lanceæ
Erat autem quidam inter Mures juvenis, filius egregius inter alios,

Comi-

Cominus pugnans, charus filius boni Artepibuli,
Princeps, ipsum Martem præ se ferens, robustus Meridarpax.
Qui solus inter Mures excellebat pugnando.
Stetit autem juxta lacum elatus, solus ab aliis,
Jactabatque se depopulaturum Ranarum genus pugnacium. (rat)
Et certe perfeciſſet (quoniam magnum ipſi robur e-
Niſi ſtatim intellexiſſet pater hominumque deorumque,
Et tunc pereuntes Ranas miſeratus fuiſſet Saturnius.
Moto autem capite, talem locutus eſt vocem:
Eheu, certe magnum opus ante oculos video,
Non parum me ſtupefecit Meridarpax per lacum
Trucidaturum ſe Ranas minatus. verum ocyſſime
Palladem mittamus bellicoſam, & Martem,
Qui ipſum arcebunt pugna, quamvis validum.
Sic locutus Jupiter. Mars autem reſpondebat *hoc* ſermone;
Neque certe Palladis, O Jupiter, potentia, neque Mar-
Poterit Ranis avertere diram peruiciem. (tis
Sed age omnes eamus auxiliatores: vel tuum jaculum (operans,
Moveatur magnum, quod Titanes ſuſtulit, potenter
Quo Titanas occidiſti, egregios ſupra omnes,
Enceladumque ligaſti, & ſeta genera Gigantum.
Sic dixit. Saturnius autem jaculatus eſt ardens fulmen, (vit cœlum;
Primum quidem intonuit; magnum autem commo-
Sed poſtea fulmen, terribile Jovis telum,
Miſit concuſſum: illud autem volavit à manu domini. (Mureſque.
Omnes quidem utique terruit jaculatus Ranaſque
Sed neque ſic ceſſavit murium exercitus; quin amplius (cium,
Cupiebat depopulatum ire Ranarum genus pugna-
Niſi ab Olympo Ranas miſeratus fuiſſet Saturnius.
Qui utique tunc Ranis auxiliatores illico miſit.

Vene-

Venerunt autem eximproviso incudes gerentes in
tergo, ungulis curvis,
Oblique ingredientes, tortuosi, habentes cortices
in ore, ostripelles,
Ossei natura, lati tergo, rutilantes humeris,
Blæsi, nervosis manibus, à pectoribus ingentes,
Octipedes, bicipites, sine manibus (qui dicuntur
Cancri) qui Murium caudas oribus incidebant.
Et pedes & manus: flectebantuzque lancez.
Quos & timuerunt miseri Mures, neque sustinue-
runt;
In fugamque versi sunt. occidebat autem sol jam;
Belliquefinis uno die perfectus est.

FINIS

BATRACHOMYOMACHIÆ.

EPIGRAMMATA SELECTA EX ANTHOLOGIA.

I.

Πηρὸς ὁ μὲν γλίοις, ὁ δ' ἀρ' ὄμμασιν· ἀμφότεροιζ
Εἰς αὐτὲς τὸ τύχης ἐσθλὸς ἠκόντισαν.
Τυφλὸς γὰρ λιπόγυιον ἐπωμάδιον βάρος αἴρων,
Ταῖς κείνε φωναῖς ἀτρεπὲς ὁρθοβατῇ.
Πάντα ζ ταῦτ' ἐδίδαξε πικρὴ πάντολμος ἀνάγκη
Ἀλλήλοις μερίσαι τὰ λίπη εἰς ἕλεον.

I.

Mutilus hic quidē membris, ille oculis: ambo autem
In se invicem quod fortuna abstulerat conculerunt.
Cæcus enim claudum humeris sublatū onus tollens,
Ipsius vocibus semitam recte ingreditur. (cessitas,
Hæc autem omnia docuit amara omnia audens ne-
Aliis mutuari id quod deest in misericordiam.

2.

Εἰς ἡμίξηρον αἰτήσαντα Ἀδριανὸν τὸ βασιλέα τροφήν.

Κωφόν με τὸ θνῆκα, τὸ δ' ἥμισυ λιμὸς ἐλέγχει.
Σῶσόν με, βασιλεῦ, μικρὸν ἡμίτονον.

2.

In semisabidum ab Adriano rege cibum petentem.

Dimidium mei mortuum est, & dimidiū fames pre-
Serva quod in me est, rex, semitoni sonitus. (mit,

3.

Ἀσύγκριτος τῷ βασιλέως.

Ἀμφοτέρως ἀδικεῖτ', ἢ Πλατὼν ἢ Φαέθοντα·
Τὸν μὲν, ὅτ' εἰσῆλθεν, τὸν δ' ἀπολεῖτόμενον.

3.

Responsio Regis.

Utrumque injuria afficis, & infernum & solem:
Hunc, quod adhuc intueris; illum autem, quod
abes ab illo.

4.

Γυμνὸν ἰδοῦσα Λάκαινα παλίνδρομον ἐκ πολέμοιο
Παῖδ' ἑὸν εἰς πάτραν οἶκον ἰόντα πόδα,
Ἀντίη αἴξασα, διὰ ἴπατος ἤλυσε λόγχῃ,
Ἄῤῥενα ῥῆξαμένη φθόγγον ὀπὶ κλαυθμῷ.
Ἀλλότριον Σπάρτας (εἶπεν) γένος, ἤῤῥι ποθ' ἅδαν
Ἔῤῥ', ἐπεὶ ἐψεύσω πατρίδα καὶ γλυκίτατον.

4.

Nudum eum vidisset Laczna revertentem ex bello
Suum filium in patriam celerem mittentem pedē,
Ex adverso impellens per epar transverberavit hastā,
Virile rumpens verbum super interfecto.
Alienum à Sparta, dixit, genus, male peri ad orcum:
Peri, postquam mentitus es patriæ, & ortui tuo.

5.

Οὐ πόλεμος δειλοὺς ἐκ ἄλεσε, νεῦν ὑποτρέσαι
Θλίβομαι· ἐν δ' ἰδίῳ τηκομ' ὅλος πολέμῳ.
Ἀλλὰ δι' ἀστέρων ἴδε φάσγανον· ὡς γὰρ ἀριστὸς
Θνήξομ', ἀπωσάμενος καὶ νόσον ὡς πόλεμον.

5.

Quem bellū reformidans non perdidit, nunc à mor-
Tribulor, & in proprio tabesco totus bello. (bo
Sed per pectus transi ensis. Sic enim victor
Moriar, repellens & morbum ut olim bellum.

6.

Μακιὼν τεῖχη, Ζεῦ Ὀλύμπιε, ῥέξε Φίλιππος
Ἀμβατά· χαλκείας κλεῖε πύλας μακάρων.
Καὶ γὰρ χθὼν πόλεμος ὑποσκάπτεσι Φιλίππε
Δίδμαιλα. λοιπὰ δ' ἀ πυῤῥὸς ὅλυμπον ὁδός.

6.

Macyni muros, Jupiter Olympie, fecit Philippus
Ascendibiles. æreas claude portas beatorum.

Eteni

Etenim terra & pontus à sceptris Philippi
Subacta sunt, reliqua est ad Olympum via.

7.

Κλῆθι θεὸς μεγάλους πύλας ἀκμήτας ὀλύμπου,
Φρίξῳ, Ζεῦ, ζαθέαν αἰθέρος ἀκρόπολιν.
Ἤδη γὰρ καὶ πόντος ὑπέζευκται δορὶ Ῥώμης,
Καὶ χθών, ἀφθίτοις δ' οἶμος ἔτ' ἐς ἄξαπτος.

7.

Claude, Deus, magni portas indomitas Olympi:
Custodi, Jupiter, sanctam ætheris summam arcem.
Jam enim & pontus subjugatus est hasta Romæ,
Et terra; cœlestis autem via adhuc est invia.

8.

Ἃ Κύπρις Μούσαις, κοσμήσια, τὴν Ἀφροδίταν
Τίματ', ἢ ἔρον ὔμμιν ἐφοπλίσομαι.
Κἀς Μῶσαι ποτὶ Κύπριν, ἄρι τὰ γομφάκα ταῦτα·
Ἡμῖν δ' ἃ πίτυλα τῦτο τὸ παιδάριον.

8.

Cypris ipsis Musis dixit, Puellæ, Venerem
Honorate, aut amorem vobis exarmabo.
At Musæ ad Cyprin, Marti, garrula, hæc dicenda:
Ad nos autem non advolat hic puellus.

9.

Ἐλθὼν εἰς ἅιδιν ὅτι δὴ σοφὸν ὤπυσε γῆρας
Διογένης ὁ κύων, Κροῖσον ἰδὼν ἰγλα.
Καὶ σφῆσας ὁ γέρων τὸ περιδέξιον ἐγγὺς ἐκείνε,
Τὸ πολλὼ ἐκ ποταμῦ χρυσὸν ἀφυσάμενον,
Εἶπεν ἐμοὶ ἔτι νῦν πλείων τόπος· ὅσσα γὰρ εἶχεν,
Πάντα φέρω ζὼν ἐμοί, Κροῖσε, σὺ δ' οὐδὲν ἔχεις.

9.

Veniens in infernum sapiente peracta senectute
Diogenes canis, Crœsum ut vidit, risit:
Et extendens senex baculum prope ipsum,
Qui multum ex flumine auri exhauserat,
Dixit, Mihi etiam nunc major locus est: quæcunque enim habui
Omnia fero mecum, Crœse, tu vero nihil habes.

10.

Θρῄκας αἰνέιτω τις, ὅτι γενναχθέντι μὴν ἴδῃς
Μητέρος ἐκ κόλπων πρὸς φάος ἱρχομένους,
Ἔμπαλι δ' ὀλίζιστον ὅσους αἰῶνα λιπόντας
Ἀσφῑδὴς κηρῶν λάτριες ἠμαρόφι μόρος.
Οἱ μὲν γὰρ ζώοντες, ἀεὶ παντοῖα περῶσιν
Ἐς κακά, τοὶ δ' ἐκ κακῶν δέξαν ἄκος φθίμενοι.

10.

Thraces laudet aliquis, quod lugent quidem natos
Matris ex utero in lucem pervenientes;
Rursus vero beatos prædicant quoscunque ævum relinquentes
Improvisa fatorum ministra abstulit mors.
Illi enim viventes semper varia transeunt (mortui.
In mala, hi vero malorum invenerunt remedium

11.

Ποῖόν τις βίοτον τάμοι τελέσαι; ἐν ἀγορῇ μὲν,
Νείκεα καὶ χαλεπαὶ φροντίδες· ἐν δὲ δόμοις,
Φροντίδες· ἐν δ' ἀγροῖς, καμάτων ἄλις· ἐν δὲ θαλάσσῃ,
Τάρβος· ὅτῃ ξείνης δ', ὦ μὴ ἔχῃς τι, δίη,
Ἦν δ' ἀπορῇς, ἀνιηρόν· ἔχεις γάμον; ἐκ τε μίξεων
Ἔσσεαι· ἢ γαμέεις; ζῇς ἔτ' ἀρημότερον.
Τέκνα, πόνοι· πήρωσις ἄπαις βίου· αἰ νόσφιν,
Ἄφρονες· αἱ πολιαὶ δ' ἔμπαλιν ἀθρανίης.
Ἦ ἄρα τοῖν δυοῖν ἐνὸς αἵρεσις, ἢ τὸ γλυκὺ δῦ
Μηδέποτ', ἢ τὸ θανεῖν ἀυτίκα πικλόμενον.

11.

Qualem quis vitæ terat semitam? In foro enim
Lites & actiones molestæ: in domibus vero
Curæ: in agris autem laborum satis: in mari autem
Timor: in peregrinatione, si quid habeas, metus;
Si nihil habes, molestum est. Si nuptus es, non sine curis (varius.
Eris: non ducis uxorem? vivis adhuc magis soli-
Liberi labores gignunt; mutilatioque vita sine liberis: juventus
Stolida est, senectus rursus infima.

Esset

Esset igitur duorum unius electio, aut nasci
Nunquam, aut mori statim ubi quis natus sit.

12.

Θνητὰ τὰ τῶν θνητῶν, καὶ πάντα παρέρχεται ἡμᾶς.
Ἢν δὲ μὴ, ἀλλ' ἡμεῖς αὐτὰ παρερχόμεθα.

12.

Mortales sunt mortalium res, & omnia prætereunt
Si minus, at nos saltem illa prætérimus. (nos:

13.

Ἂν σμικρὸν ἐπιλειφθῇ μικρὸν ἐν ἀγγείοισιν ἡδέος οἴνου,
Εἰς ὀξὺ τρέπεται τοῦτο τὸ λειπόμενον.
Οὕτως ἀγλωσσίας τὸν ὅλον βίον, εἰς βαθὺ δ' ἐλθὼν
Γῆρας ὁ παρισβύτης, γίνεται ὀξύχολος.

13.

Si relictum sit pauxillum in vasis dulcis vini,
In acetum mutatur hoc quod relictum est.
Sic qui exantlavit totam vitam, ubi ad profundam
venit (sus.
Senectutem aliquis senior, fit austerus, & moro-

14.

Αἱ πολιαὶ σοὶ νῷ, γεραρώτερα. αἱ γὰρ ἄπρηκτοι,
Μᾶλλον τῶν πολλῶν εἰσὶ γνησιώτεραι τῶν.
Αἱ τρίχες, ἢν σιγᾷς, εἰσὶ φρένες, ἢν δὲ λαλήσῃς,
Ὡς αἱ τῆς ἥβης, οὐ φρένες ἀλλὰ τρίχες.

14.

Cani cum prudentia honoratiores qui a fine pruden-
Potius multorum sunt dedecus annorum. (tia,
Capilli, si taceas, prudentia sunt: sin autem loquaris
Ut capilli juventutis, non prudentia sunt, sed ca-
pilli.

15.

Ἀρχὴ γραμματικῆς, πινακίσκος δύο καπίκων.
Πρῶτος μῆνιν ἄειδε· δεύτερος, ἀλφαβήτου.
Καὶ μὴν δ' ἀλφαβήτου, Δαναῶν πάλιν ἄλγεα πολλά.
Ὁ τρίτος ψυχὰς εἰς Ἄϊδιν προΐαψε.
Τῷ δὲ τεταρταίῳ, τὰ ἑλκέα, καὶ κύνες ἀργοί
Πίμπλη δ', οἰωνοί, καὶ βουλὴ Διός.

Πῶς ἓν γραμματικὸς δυώδεκα μὴ πέντε κατάσχῃ;
Καὶ πέντε πάσης, μὴ μία πένθος ἔχειν;

13.

Principium Grammaticæ quinq; versuum execratio
Primus versus iram habet, alter exitialem. (est.
Et post exitialem, Danaum rursus dolores multos;
Tertius animas ad inferos deducit;
Quarti autem sunt dilaniationes, & canes pigri;
Quinti autem alites, & ira Jovis est.
Quî ergo Grammaticus potest post quinque diras,
Et quinque casus, non magnum dolorem habere?

16.

Ἰατήρ τις ἐμοὶ τὸν ἑὸν φίλον υἱὸν ἔπεμψεν,
Ὡς τι μαθὴν παρ' ἐμοὶ ταῦτα τὰ γραμματικά.
Ὡς δὲ τὸ, μὶν ἄειδε, καὶ ἄλγεα μυρί' ἔθηκαν,
Ἔγνω, καὶ τὸ τρίτον τοῖς δ' ἀπόλεσθον ἔπος,
Πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς αἴδι προΐαψεν,
Οὐκ ἔτι μιν πέμπ' ὡφρ' ἐμὲ μαθησόμενον.
Ἀλλά μ' ἰδὼν ὁ πατὴρ, σοὶ μὲν χάρις, εἶπεν, ἑταῖρε
Αὐτὰρ ὁ παῖς παρ' ἐμοὶ ταῦτα μαθὴν δυώσατο.
Καὶ γὰρ ἐγὼ πολλὰς ψυχὰς αἴδι προΐαπτω,
Καὶ σοῖς τῶν' ἐδὲν γραμματικῶ δίομαι.

16.

Medicus quispiam mihi suum charum filium misit,
Ut disceret apud me hæc Grammatica.
Cum vero, Iram cane, &, Dolores mille fecit,
Didicit, & tertium hunc sequentem versum,
Multas vero validas animas inferno misit,
Non amplius ipsum misit ad me discisturum:
Sed me videns pater, Tibi quidem gratia, dixit, amice
Sed puer ex me hæc dicere potest.
Etenim ego multas animas inferno mitto,
Et ad hoc nihil Grammatico indigeo.

17.

Ἀνδρὸς ὀφρύσι σάθρον παρὰ τειχίον ὑαγόσιπ
Νυκτὸς ὀπιπεύσαι φασὶ Σάραπιν ἰὼν.
Καὶ λρπημαδῶσαι, καπακείνῳ ὃ τῷ ἀνίζω,
Καὶ κεῖμαι ματαίας, ὦ πάλας, ἀλαχόφι,

Ὃς

Ὃς ἄ λυπηθεὶς μετέζη. τὸ δὲ σαθρὸν ἐκεῖνο
Τεῖχος ἐξαίφνης δύδυε ἐκεῖσε χαμαί.
Σῶσθαι δ' ἔαθεν ἴδυε θεοῖς χαίρων ὁ κακοῦργος,
Ἡδιὰ νομίσας τὸν θεὸν ἀνδροφόνοις.
Ἀλλ' ὁ Σάραπις ἦλθεν πάλιν διὰ νυκτὸς ὀπταίς,
Κἀλέγεί μοι, δοκεῖς, ἄθλιε τοῦ ἀδίκων;
Εἰ μὴ γὰρ σε μέλλοντα θανεῖν, θάνατον μὲν ἄλυπον
Νῦν ἔφυγες, σαυρᾷ δ' ἐὼν φυλακῇ ὁμόν.

17.

Latronem ruinosum ad murum dormientem
Noctu surgere jussisse, aiunt, Serapin in somniis;
Et vaticinatum, Qui sic recumbis, surge,
Et dormi discedens, O miser, alibi.
Hic vero evigilans discessit. Ibi vero ruinosus ille
Murus extemplo subitus ponebatur humo.
Sospita autem mane solvit Diis gaudens ille mali-
Delectari ratus Deum homicidis. (gnus,
Verum Serapis vaticinatus est rursus nocte adstans,
Curare me censes. O miser, injustos?
Licet enim jamnon sivi te mori, mortem quidem
sine dolore (tis.
Effugisti nunc; cruci autem scito quod conserve-

18.

Σμίνθος ὁ παντοίης ἁπαλὸς λίχνος, οὐδὲ μυός γης
Δειλός, ὁ καὶ θανάτου κέρδια λαζόμενος,
Νευρόλαλον φοίβης χορδὴν θρέψατ' ἀοιδοῦ
Ἑλκυσθείς, θηρὸς λαιμὸν ἀπιθέσχεσιν.
Τέξαν δύσχιλον θαυμάζομεν· ὃς δὲ καὶ ἐχθρῶν
Ἦλθε κιθαίρου δύστροχον ὄφλον ἑχεῖ.

18.

Mus omnium epularum heluo, nec muscipulam
Curans, qui etiam ex morte lucra prædaretur,
Nerviloquam Phœbi chordam incidit. Quæ ad ver-
ticillos citharæ
Retracta muris guttur strangulavit.
Sagittandi peritiam miramur, ut qui contra hostes
Jam quoque citharam jaculandi peritum telum
habeat.

19.

Μὴ κλαίων τὸν ἔρωτα δόκει Τελέμβροτε πείσειν,
Μηδ' ὀλίγῳ παύσειν ὕδατι πῦρ ἀπτεύς.
Χρυσὸς ἔρωτος ἀεὶ Παιάνιος· ἰσβέσθη δ'
Οὐδὲ τότ' ἐν πολλῷ πελόμενος πελάγει.

19.

Non flens amorem videris, Telembrote, flexurus,
Nec pauca exstincturus aqua ignem valde spirantem. (ctus
Aurum amoris semper est Pæonius medicus; exstin-
Ne tunc quidem, cum in magno generaretur pelago.

20.

Φαῦλος ἀνὴρ πίθος ἐστὶ τετρημένος· εἰς ὃν ἅπαντας
Ἀντλῶν τὰς χάριτας, εἰς κενὸν ἐξέχεας.

20.

Malus vir dolium est pertusum, in quem omnia
Hauriens beneficia, frustra effudisti.

21.

Εἰς ἀΐδαν ἰθὺς κατίλυσις, εἴτ' ἀπ' Ἀθηνῶν
Στείχεις, εἴτε νήσου νείσεαι ἐκ Μεροΐς,
Μή σε γ' ἀναπτόμενον πάτρης ἀπὸ τῆλε θανόντα.
Πάντοθεν εἷς ὁ φέρων εἰς ἀΐδαν ἄνεμος.

21.

Ad inferos rectus est descensus: sive ex Athenis
Properes, sive mortuus iter facias è Meroë,
Ne te offenderet patria procul morientem.
Ubique unus est qui ferat in infernum ventus.

22.

Κρηναῖαι λιβάδες, τί πεφεύγατε; πῇ τόσον ὕδωρ;
Τίς φλὸξ ἀενάους ἐσκέσατ' ἀελίου;
Δάκρυσιν Ἀρχεκόλαν τὴν ἐμὴν ἀπὸ πᾶν δ' ὅσον ἦμιν
Ἦν ποτὸν, ἡ κείνη φῦσα ἔχει κονίη.

22.

Fontales scaturigines, quid aufugistis? ubi tantum a-
Quæ flamma semper fluentes exstinxit solis? (quæ?
Lacrumis ob mortem Agricolæ exhaustæ sumus.
omne enim quantum nobis
Erat potabile, illius siccus tenet cinis.

Eũ-

23.

Εὔκολ' Ἑρμεία, εἰ ποιμένες, εἰ δὲ γάλακτι
Χαίρουσι δρυΐνῳ ποιμνιδόμῳ μέλιτι.
Ἀλλ' οὐχ Ἡρακλέης· ἕνα δὲ κλέπτοντα, καὶ παχὺν ἄρνα
Αἰτεῖ, καὶ πάντως ἐν δύο κλέπτοντ'.
Ἀλλὰ λύκοι εἴργουσι. τί δὲ πλέον, εἰ τὸ φυλαχθὲν
Ὄλλυται, εἴτε λύκοις, εἴθ' ὑπὸ τῶ φύλακος;

23.

Non fastidiosus Mercurius, O pastores, & lacte
Gaudens, & querno placatus melle. (vem
Sed non Hercules; unum vervecem aut pinguem o-
Poscit, & omnino unam victimam eligit. (tur
Sed lupos arcet. Quid autem prodest, si quod servat
Perit, sive à lupis, sive à custode?

24.

Κοινῇ παρ' κλισίῃ λαθαργικὸς ἁδὲ φρενιτικὸς
Κείμενοι, ἀλλήλων νοῦσον ἀπεκίδασαν.
Ἐξέθορε κλίνης γὰρ ὁ τολμήεις ὑπὸ λύσσης,
Καὶ τὸν ἀναίσθητον παντὸς ἔτυπτε μέλους.
Πληγαὶ δ' ἀμφοτέρους ἐχρύσιν ἔκαμον. αἷς ὁ μὲν ἀνῴξε
Ἔγρετο, τὸν δ' ὕπνος κεῖνος ἔθελξε κόπος.

24.

Communi in lecto Lethargicus & Phreneticus
Jacentes, ab invicem morbum profligarunt.
Exsiliit enim è lecto ille qui audax erat ob furorem;
Et insensatum Lethargicum toto verberabat cor-
pore. (quidem
Plagæ vero utrisq; factæ sunt remedium. Quibus hic
Evigilavit: illum vero in somnum conjecit mul-
tus labor.

25.

Μήτί με χείματι τόνδε ἄγρει δρακὺς, ἁδὲ γαλαύλῳ
Ἀργὸν ἀπατιδάμῳ ἢ πολὺ νωμιλίῃ,
Αἱ μασότητες ἄριστα, ὅτῃ δέ γε φρένες ἀνδρῶν,
Καὶ μάλα μέτρον ἐγὼ τέρμιον ἀπατιδάμῳ.
Τῶτ' ἀγάπα, φίλε Λάμπη, κακὰς δ' ἐχθραιρε θύλακας.
Εἰσὶ πολὺς φρενῆς καὶ βιότῳ ζίφυρος.

Nec

Nec me hyeme pontus agat audax, neq; tranquillita-
Ociosam prætulerim admodum tranquillam, (tem
Mediocritates optimæ: ubi vero opera sunt hominũ,
Et maxime mediocritatem ego sufficientẽ laudo.
Hanc ama, amice Lampi, malasque aversare tempe-
Sunt quædam dulces & vitæ occupationes. (states.

26.

Πᾶν τὸ περιττὸν, ἄκαιρον· ἐπεὶ λόγος ἐστὶ παλαιὸς,
Ὡς καὶ τὸ μέλιτος τὸ πλέον ἐστὶ χολή.

26.

Omne nimium intempestivum; cum vetustus sermo
Quod & mellis abundantia sit fel. (sit,

27.

Ἡ πάρος οὐδ' ἐρίσι λιβαζομένη περ ἔχῃσι
Πετχὴ νῦν νυμφᾶν μάχεται καὶ τις ταγήνα.
Λυθρώδεις γὰρ ἐμοῖσιν ἐνίψατο νάμασι χέρας
Ἀνδρόμεον, κηλὶδ' ὕδασιν ἐγκιρνάντων.
Ἐξ ἧς μοι κέραι φύγον ἅλιον, εἰς ἕνα Βάκχον,
(Εἰπόντες) νύμφαι μισγόμεθ', οὐκ εἰς Ἄρη.

27.

Qui prius bonæ aquæ stillavi flumine,
Inops nunc aquarum etiam usque ad guttam.
Cruentas enim meis lavit fluminibus aquas
Homicida, maculam aquis commiscens.
Ex eo mihi aquæ fugerunt lucem, in unum Bacchum
(Dicentes) Nymphæ miscemur, non in Martem.

28.

Πλοῦτος ὁ τῆς ψυχῆς, πλοῦτος μόνος ἐστὶν ἀληθής·
Τἄλλα δ' ἔχῃ αὐτὴ πλείονα τῶν κλεάνων.
Τὸν γὰ πολυκλέιτον καὶ πλείστον ἐστὶ δίκαιον
Κλῄζειν, ὃς χρῆται τοῖς ἀγαθοῖς δυνάτει.
Εἰ δέ τις ἐν φθονεροῖς κατατήκεται, ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ
Σαρδόνιον αἰεὶ πλοῦτον ἐπειρόμενον,
Οὗτος, ὁποῖα μέλιστα πολυτρήτοις ἐνὶ σίμβλοις,
Μοχθήσῃ, ἑτέρων δ' ἀμφιθαλῶν τὸ μέλι.

28.

Dives animo, dives solus est vere,
Reliqua vero habet ipsa potiora possessionibus.

Illum

Illum vero locupletem & divitem est justum
Vocari, qui uti bonis potest.
Si quis vero in calculis tabesit, alias super alias
Coacervando semper divitias accumulans
Hic, qualis apis multiforaminibus in favis,
Laborabit, aliis colligentibus mel.

29.

Πλουτεῖς; ἔτι τὸ λοιπόν; ἀπαρχόμενος, μὴ σὺ τῶν
Τὸν πλοῦτον σύρεις εἰς σορὸν ἁλισκόμενος;
Τὸν πλοῦτον σωσάγεις, δεδαιῶν χρόνον. ἢ δύνασαι δὲ
Ζωῆς σωρεῦσαι μέτρα ἀπεριστότερα.

29.

Diteſcis? at quid præterea? num moriens tecum
Divitias trahis in cumulum contrahens?
Divitias colligis inſumens tempus. Non potes autem
Vitæ coacervare terminos ulteriores.

30.

Ξεῖνοι, τὴν ἀβλίβλητον ἐμὲ πτόλιν, Ἴλιον ἱρὴν,
Τὴν πάρος δυπύργοις τείχεσι κεκλῄομεν,
Αἰῶνος τέρμα κατεδήδυκεν. ἀλλ' ἐν Ὁμήρῳ
Κεῖμαι, χαλκείων ἕρκος ἔχουσα πυλῶν.

30.

Hoſpites, nobilem me civitatem, Ilium ſanctum
Quæ prius bene turritis mœnibus incluſa fuit,
Ævi cinis devoravit: ſed in Homero
Jaceo, ænearum ſepimentum habens portarum.

31.

Πᾶς τις ἀπαίδευτος, φρενιμώτατός ἐστι σιωπῶν,
Τὸν λόγον ἱκρύπτων ὡς πάθος αἰσχρότατον.

31.

Omnis ſtultus ſapientiſſimus eſt dum tacet;
Dum ſermonem occultat tanquam morbum turpiſſimum.

32.

Πολλὰ τὸ δαιμόνιον δίδωσι, κἂν μὴ προσδόξᾳ·
Τὰς μικρὰς ἀνάγκας, τοὺ μεγάλους κατάγει,
Καὶ σὲ ἄφρων καὶ τὸν τοῦφον καταπαύσει,
Κἂν ποταμὸς χρυσὸν ναύμαχα σοὶ παρίχῃ.

Οὐ δρύσιν, ἢ μαλάχῃ ἄνεμος ποτὲ, ταῖς δὲ μιζίταις
Ἢ δρύας ἢ πλατάνους οἶδε χαμαὶ κατάγειν.

32.

Multa fortuna potest, licet sint absurda:
Parvos attollit, magnos dejicit.
Et tuum supercilium & festum compescet,
Licet fluvius auri rivos tibi præbeat. (mas
Non juncum aut malvam ventus unquam, sed maxi-
Aut quercus, aut platanum novit in terram dejicere.

33.

Νυκτὸς ἀφερχομένης γινώμεθα, ἦμαρ ἐπ' ἦμαρ,
Τῷ προτέρῳ βίοτον μηδὲν ἔχοντες ἔτι.
Ἀλλοτριωθέντες τῆς ἐχθισπῆς διαγωγῆς,
Τῷ λοιπῷ δὲ βίῳ σήμερον ἀρχόμεθα.
Μὴ τοίνυν λέγε σαυτὸν ἐκπλῆσαι βίοτα πλείσσων.
Τῶν γὰρ ἀπιόντων σήμερον οὐ μετέχεις.

33.

Nocte recedente nascimur quotidie,
Prioris vitæ nihil habentes adhuc:
Spoliati hesterno vitæ statu
Et reliquum vitæ hodie incipientes.
Ne igitur dicas teipsum annorum senem multorum.
Illorum enim quæ abierunt hodie non es particeps.

34.

Τῆτε ὥρᾳ χρῶ σπουδαίως· πάντα γὰρ ταχὺ πάντα·
Ἓν θέρος ἐξ ἐρίφου τρηχὺν ἔθηκε τράγον.

34.

Tempore perfruere. Senescunt celeriter omnia.
Una æstas ex hœdo hirsutum fecit hircum.

35.

Τὸ ῥόδον ἀκμάζει βαιὸν χρόνον· ἢν δὲ παρέλθῃ,
Ζητῶν βρήσεις, οὐ ῥόδον, ἀλλὰ βάτον.

35.

Rosa senescit brevi tempore: ubi vero transierit,
Inquirens invenies non rosam, sed rubum.

36.

Ἔσβεσε τὸν λύχνον μῶρος ψυλλᾶν ὑπὸ πολλᾶν
Δακνόμενος, λέξας, ὡς ἔτι με βλέπετε.

Fx-

Exſtinxit lychnum morio à multis pulicibus
Morſus, &, me, inquit, non cernitis amplius.

37.

Ἡ πολιὴ κορυφῆσι Κοτυττάρις, ἡ πολύμυθος
Γραῦς, δὶ᾽ ὧν Νέστωρ οὐκ ἔπι φρεσβύτατος,
Ἣ φάος ἀθρήσασ᾽ ἐλάφου πλέον, ἢ χερὶ λαιῇ
Γῆρας ἀριθμεῦσ᾽ δέκτερον ἀρξαμένη,
Ζωὴ δ᾽ ἀβύστακτος ἐπαρτίη, οἵη τε νύμφη,
Ὡς τό μ᾽ ἀμφιάζειν μήτι πέπονθ᾽ ἀΐδης.

37.

Cana in vertice Kotyttaris, loquax (longæva,
Anus, ob quam Neſtor non amplius maxime
Quæ ſæcla vidit cervo plura, quæ manu ſiniſtra
Senium numerans iterum incepit,
Vivit, & videns, & pedibus valens, tanquam virgo,
Adeo ut ambigam ne quid forte paſſus ſit Pluto.

38.

Τὴν κεφαλὴν βάπτεις, γῆρας δ᾽ οὐκ ἔποτε βάψεις,
Οὐδὲ παρειάων ῥυτίδας ἐκτανύσεις,
Μὴ τοίνυν τὸ σῶμα πᾶν ψιμύθῳ καταπλάσῃ,
Ὡς τι σεσωπηκὸς, κοὐ σῶμα φαίνεται.
Οὐδὲν γὰρ ἄλλο ἐσί. τί μαίνῃ; ἔποτε φῦκος
Καὶ ψιμύθιον τρόπον Ἑκάβης Ἑλένην.

38.

Caput tingis, ſenectutem autem nunquam tinges,
Nec genarum rugas explicabis.
Ne igitur faciem totam fuco efforma,
Tanquam larvam, non amplius faciem habens.
Nihil n. hoc te juvat. Quid inſanis? nunquam fucus
Et color ex Hecabâ fecerit unquam Helenam.

39.

Πᾶσα γυνὴ χόλος ἐστὶν, ἔχει δ᾽ ἀγαθὰς δύο μοίρας,
Τὴν μίαν ἐν θαλάμῳ, τὴν μίαν ἐν θανάτῳ.

39.

Omnis mulier bilis eſt, habet vero duas bonas horas
Unam in thalamo, unam in morte.

40.

Γραπτὴν ἐν τοίχῳ Καλπάρνιος ὁ σεσαπώς,
Ὡς ἦθος ἐστὶν, ἰδὼν τὴν ἐπὶ ναυσὶ μάχην.

Ἄστυκλ(ε) ἐ χλωρὸς ὁ θάρσος ἐξαναύδων,
Ζωγρεῖτε, κλάξας, Τρῶες ἀρηΐφιλοι.
Καὶ μὴ τέτρωται κατιμάνθανε, κ) μόλις ἔγνω
Ζῆν· τότε τοῖς τοίχοις ἐμολόγησε λύτρα.

40.

Pictam in pariete Calpurnus miles,
Ut mos est, videns in navibus pugnam,
Morti vicinus & pallidus prostratus est,
Vivum me capite, clamans, Trojani, Martis amici.
Et anne vulneratus esset, quæsivit, & ægre cognovit (onis pretia.
Se vivere, tunc ipsi parieti constituit redemptio-

41.

Ῥύγχος ἔχων τοιοῦτον, Ὀλυμπικὲ, μήτ' ἐπὶ κρήνῃ
Ἔλθῃς, μήτ' ἐν ὄρει πρὸς τι διαυγὲς ὕδωρ.
Καὶ σὺ γὰρ, ὡς Νάρκισσος, ἰδὼν τὸ πρόσωπον ἐναργὲς
Τεθνήξῃ, μισῶν σαυτὸν ἕως θανάτου.

41.

Rostrum habens tantum, Olympice, neq; ad fontem
Venias, neque inspice prope pellucidam aquam:
Etenim tu, ut Narcissus, videns faciem manifestam
Morieris, odio habens te usque ad mortem.

42.

Ἡ μὲν Κάστορός ἐστιν, ὅταν σκάπτῃ τι, δίκελλα·
Σάλπιγξ δ' ἂν ῥίζῃ· τῇ δ' ὀπώρῃ, δρέπανον·
Ἐν πλοίοις, ἄγκυρα· καπανείοισι δ' ἄρεθλον·
Ἀγκυροναύταις, ὀλοφώιοις κριάγχα·
Ναυπηγοῖς, κάνδυλα· χαλκεῦσι δ', προσόκκεον·
Τίκλοσιν, ἀξίνη· τοῖς δὲ πυλῶσι, κόπτρα·
Οὕτως δύχρηστα σιδήρεα Κάστορι τύχνα,
Ῥίνα φέρειν πᾶσης ἀρθμὸν ἐργασίας.

42.

Nasus Castoris est cum fodit, Ligo,
Tuba vero cum stertit, in vindemia vero Falx,
In navibus Anchora, seminanti Aratrum,
Hamus nautis, coquis Furca. (tandis oleribus
Navium fabris Scalprum, rusticis vero Falx ampla
Fabris Securis, in atriis vero Rostrum,

Adre

Adeo utilis instrumenti Castor particeps factus est,
Nasum ferens omni aptum operi.

43.

Ἑρμοκράτης τῆς ῥινός· ἐπεὶ τὰ ῥῖνα λέγοντες
Ἑρμοκράτης, μικροῖς μακρὰ χαριζόμεθα.

43.

Hermocrates nasi est: nam cum nasum dicimus
Hermocratis esse, tunc parvis magna tribuimus.

44.

Οὐ δυνάμενη τῇ χειρὶ Πρόκλου τὴν ῥῖν' ἀπομύξειν,
Τῆς ῥινὸς γὰρ ἔχει τὴν χέρα μικροτέρην.
Οὐδὲ λέγει, Ζεῦ σῶσιν, ἐὰν πταρῇ· οὐ γὰρ ἀκούει
Τῆς ῥινός. πολὺ γὰρ τῆς ἀκοῆς ἀπέχει.

44.

Non potest manu Proclus nasum emungere,
Naso enim habet manum breviorem:
Neque dicit, Jupiter, serva, quando sternutat; non
enim audit
Nasum sternutantem, multum enim ab aure abest.

45.

Ἀντίον ἠελίῳ σήσας ῥῖνα, καὶ στόμα χάσκων,
Δείξεις τοῖς ὥρῃσι πᾶσι παρερχομένοις.

45.

Ante Solem constituens nasum, & os distrahens,
Demonstrabis horas omnibus prætereuntibus.

46.

Δαίμονα πολλὰ λαλῶν ὀζόστομος ἐξορκιστὴς
Ἐξέβαλ', οὐχ ὅρκων, ἀλλὰ κόπρου δυσμίης.

46.

Dæmonem multum loquens os fœdum habens exorcista
Ejecit, non adjurationum, sed fœditatis oris potentia.

47.

Τὸν λεπρὸν Διὸς ἐλθὲς ὁ κλινικὸς ἥψατο Μάρκος,
Καὶ λίθος ὤν, καὶ Ζεὺς, σήμερον ἐκφέρεται.

47.

Lapideũ Jovem heri ægrotos visitans tetigit Marcus,
Et lapis existens, & Jupiter, hodie effertur.

48.

Δυσκώφ᾽ ἁ δύσκωφος ἐρέθιζε, καὶ πολὺ μᾶλλον
Ἡ κωμῳδὸς τῶν δυοῖν δυσκωφοτέρων.
Ὃς ὁ μὲν ἐν πέντε τὸ ἐνοίκιον αὐτὸν ὀφείλειν
Μισθῶν ἔφθ᾽, ὁ δ᾽ ἔφη νυκτὸς ἀλληλικάς.
Ἐμβλέψας δ᾽ αὐτοῖς ὁ κωμῳδὸς, λέγει, εἰς τί μάχεσθε;
Μήτηρ ὑμῖν ἐστιν; ἀμφότεροι τρέφετε.

48.

Surdastro surdaster litem movebat, & multo magis
Erat judex bis duobus surdior.
Quorum hic accusans locarium ipsum debere
Pro mensibus quinque: hic vero dicit se nostru
moluisse.
Intuitus vero ipsos judex dicit, quid contenditis?
Mater est vobis? ambo nutrite.

49.

Ἐξ ἀτόμων Ἐπίκουρος ὅλον τὸ κόσμον ἔγραψεν
Εἶναι, τὰς δοκῶν, Ἄλκιμε, λεπτοτάτας.
Εἰ δ᾽ τότ᾽ ἦν Διόφαντος, ἔγραψεν ἂν ἐκ Διοφάντου
Τὰς καὶ τῶν ἀτόμων πολύ τι λεπτοτέρας.
Ἢ τὰ μὲν ἀτόμων ἄλλ᾽ ἔγραψε συνιστάναι ἐξ ἀτόμων ἄν,
Ἐκ τούτων δ᾽ αὐτὰς, Ἄλκιμε, τὰς ἀτόμους.

49.

Ex atomis Epicurus totum mundum scripsit
Esse, illas censens, Alcime, tenuissimas.
Si autem tum fuisset Diophantus, scripsisset ex Dio-
Atomis longe tenuiore. (phanto,
Vel alia quidem scripsisset constare ex atomis,
Ex hoc vero ipsas, Alcime, atomos.

50.

Ἱππεύων μύρμηκι Μενέστρατος ὡς ἐλέφαντι,
Δύσμορος ἐξαπίνης ὕπτιος ἐξετάθη.
Κλαῦσε δὲ αὐτὸν ἰδὼν τὸ καίριον, ὦ φθόνε, φησὶ,
Οὕτως ἱππεύων ἄλλο καὶ Φαέθων.

50.

Equitans in formica Menestratus ut Elephante,
Infelix statim supinus prostratus est.
Cal-

Calce vero percussus, ita ut esset lethale, O invidia,
Sic equitans periit & Phaëthon. (inquit,

51.

Τρεῖς λεπτοὶ πρώην περὶ λεπτοσυίης ἠμάχοντο,
Τίς φερτερωτέρη εἴη λεπτοτέρης.
Ὧν ὁ μὲν εἷς, Ἕρμων, μεγάλων ἐπεδείξατο τέχνων,
Καὶ διὰ δὴ ῥαφίδος τρῆμα λίνου κατέχων.
Δησὰς δ' ἐκ τρήχηλος βάσαν, ἐς ἀράχνιον ἦλθε,
Ἡ δ' ἀράχνη νήθουσ' αὐτὸν ἀπεκρέμασεν.
Σωσίπατος δ' ἐβόησεν, ἐμὲ στεφανώσατ'· ἐγὼ γὰρ
Εἰ βλέπομ', ἥττημαι· πνεῦμα γάρ εἰμι μόνον.

51.

Tres tenues nuper de tenuitate contenderunt,
Quis præferretur tanquam tenui tenuior.
Quorum unus quidem Hermon magnam monstravit
Et subiit acus foramen filum tenens. (artem,
Demas vero à foramine transiens super aranei telam
Araneus vero nens ipsum suspendit. (stetit,
Sosipater vero clamavit, me coronate: ego enim
Si videor, victus sum; spiritus enim sum solum.

52.

Τέκνον ἀναιδείης, ἀμαθέστατε, θρέμμα μορίης,
Εἰπὲ τί βρενθύν, μηδὲν ὀπιζόμενος.
Ἐν μὲν γραμματικεῖς, ὁ Πλατωνικὸς· ἂν δὲ Πλάτωνος
Δόγματά τις ζητῇ, γραμματικὸς σὺ πάλιν.
Ἐξ ἑτέρου φεύγεις ἐπὶ θάτερον· ἔστι δέ τί χλιδῇ
Οἶδα γραμματικὸν, ἔστιν Πλατωνικὸς οὐ.
Πάντα μὲν οἶδα, λέγεις, ἀτελὴς δ' ἐν πᾶσιν ὑπάρχεις·
Γλόμενος πάντων, οὐδὲν ἔχεις γλοιόν.

52.

Fili impudentiæ, indoctissime, fili stultitiæ,
Die quid superbis, cum nihil scias? (Platonis
Inter quidem Grammaticos tu Platonicus: si vero
Dogmata quis quærat, Grammaticus tu rursus.
Ab altero fugis ad alterum. Neque vero attem
Nosti Grammaticam, neque Platonicus es.
Omnia quidē novi, dicis; imperfectus vero in omni-
Gustans omnes nihil habes proprium. (bus es:

53.

Εἴη σοι χθὼν κοῦφη κόνις, ὀκτρὲ Νέαρχε,
Ὄφρα σε ῥηϊδίως ἐξερύσωσι κύνες.

53.

Si tibi terra cinis levis, miserande Nearche,
Ut te facilius eruant canes.

54.

Ἀιεὶ θηρίον ἦσθα Πολύκριτε· νῦν δὲ πιθηκὸς,
Ἐξαπίνης ἰχθὺς λυσσομανὲς πεφυκώς.
Ἀιεί μοι δοκέεις κακὸς ἔμμεναι. οἶνον δὲ λέγχει
Τὸν τρόπον· οὐκ ἰχθὺς νῦν κακὸς, ἀλλ' ἐφάνης.

54.

Semper fera fuisti, Polycrite: jam vero cum bibisti,
Statim factus es rabiosum aliquod malum.
Semper mihi videris malus esse. Vinum indicat
Mores. Non factus nunc es malus, sed apparuisti.

55.

Χοιρίδιον καὶ βοῦν ὀπολώλεκα, καὶ μίαν αἶγα,
Ὧν χάριν ἤλπιζον μισθάριον, Μενέκλες.
Οὔτε δέ μοι κοινόν τι πρὸς Ὀθρυάδην γεγένηται,
Οὔτ' ἀπάγω κλέπτας τοὺς ὑπὸ Θερμοπυλῶν.
Ἀλλὰ πρὸς Εὐτυχίδιόν ἐχομέν περίσην· ὥστε τί ποιεῖ
Ἐνθάδε νῦν Ξέρξης καὶ Λακεδαιμόνιος;
Πλὴν καί μοι μηδὲν τοῦτο χάριν. ἢ μέγα κεκράξω,
Ἄλλα λέγει Μενέκλης, ἄλλα τὸ χοιρίδιον.

55.

Porcellum & bovem perdidi, & unam capram,
Quorum gratia accepisti mercedem, Menecles.
Neque mihi commune aliquid cum Othryade fuit,
Neque abduco fures à Thermopylis.
Sed contra Euty chidē habemus causam: atque adeo
Hic mihi Xerxes, & Lacedæmonii? (quid facit
Quin tu mei memento legis gratia, aut magnum cla-
Aliud dicit Menecles, aliud porcellus. (mabo,

56.

Μὴ μύρα, μὴ στεφάνους λιβάνοις ἅλαισι χαρίζου,
Μηδὲ τὸ πυρφλέγες· εἰς κινὸν ἡ δαπάνη.

Ζῶντι

Ζῶντί μοι εἴπ θέλεις, χάρισαι· τάφῳ δ μεθύσκων,
Πηλὸν πυίσεις, κὐχ ὁ θανὼν πίεται.

56.

Non unguentum, non coronas lapideis columnis exhibe.
Neque ignem comburas. vana est hæc impensa.
Viventi mihi, si quid voles, exhibe. Cinerem vero inebrians
Lutum facies, & non mortuus honoratur.

57.

Θνήσκων Ἑρμοκράτης ὁ φιλάργυρος, ἐν διαθήκαις
Αὐτὸν ἧβ ἰδίων ἔγραφε κληρονόμον.
Ψηφίζων δ' ἀνίκειτο πόσην δώσ' δραχμὴν θεὶς
Ἰητροῖς μισθὸν, εἴ τί νισῶν δαπανᾶ.
Ὡς δ' οὔπω πλείω δραχμῆς μίας, ἣν διασωθῇ,
Λυσιτελεῖ θνήσκειν, εἶπ' κὴ ἐξεπάθη.
Κεῖτο δ' γ' οὐδὲν ἔχων ὀβολὸν πλέον· οἱ δὲ τὰ κείνου
Χρήματα κληρονόμοι ἥρπασαν ἀσπασίως.

57.

Moriens Hermocrates avarus, in testamento
Seipsum suorum bonorum scripsit hæredem.
Calculans vero jacebat quantum daret convalescens
Medicis mercedis, & quid ægrotus insumeret.
Ut vero invenit plus drachma una, si servaretur,
Satius est mori, dixit: & extensus est.
Jacebat vero nihil habens obolo plus: at vero ejus
Opes hæredes rapuerunt lubentes.

58.

Οἶδ τὸν πώγωνα φρενῶν πεπτικὸν ἔῃ,
Καὶ διὰ τοῦτο τρέφεις, ἑλκτατε, μυιοσόβλων.
Κέρσον, ἐμοὶ πειθεὶς, ταχέως· ἔτος γὰρ πώγων
Θ ειρῶν ποιητὴς, κὐχὶ φρενῶν γέγονεν.

58.

Censes barbam mentis effectricem esse,
Et ob id nutris, amicissime, muscarium.
Detonde, mihi credens, cito. Hæc enim barba
Pediculorum effectrix, non sapientiæ facta est.

59.

Εἰ τρίφειν πώγωνα δικῆ σοφίαν παρεῖπε τις ἔειν,
Καὶ τράγος ἂν πώγωνι, δ' τρόλος ἦν Πλάτων.

59.

Si nutrire barbam videretur Sapientiam parere,
Hircus barbatus, bene vestitus est Plato.

60.

Ἤθελε μὲν βασιλεὺς σε βουλέειν εἰσέτι πέμπειν
Ἄστεσι τειρομένοις ἀθυμαίνων μερόπων,
Τιτιανὲ χρύσε· ζῶν δ' ἐν βιότου γαλήνῃ
Πατρίδα καὶ κλῆρον σὸν ἀσφαλίσας ἴσχειν,
Αὔξων σῶν προγόνων κλέος ἐνδικον· ἀρχομένων γὰρ
Πλοῦτον ὅτι συλίεις, σωφρονέων εἶδε Δίκη.

60.

Voluit quidem rex te adjutorem adhuc mittere
Urbibus vexatis indigentium virorum,
Titiane aurea. Tu vero in vitæ tranquillitate
Patriam & fortunam tuam maluisti tenere,
Auctaurus tuorum majorum possessionem justam:
Subditorum enim
Opes quod averseris, judicio tibi assidens scit
Justitia.

61.

Τοῖσι μὲν ὄλβιον πρήσσει πᾶς ὁ βίος βραχύς ἐστι·
Τοῖς δ' κακῶς, μία νὺξ ἄπλετός ἐστι χρόνος.

61.

Illis qui feliciter agunt, omnis vita brevis est:
Illis autem qui male, una nox immensum tempus.

62.

Ἰχθύας ἀγκίστρῳ τις ἀπ' ἠόνος βύθιος βάλλων,
Εἵλκυσε ναυηγοῦ κεφάλα λιπόβιον χέρα.
Οἰκτείρας δ' νίκων τὸ ἀσύματον, ἐξ ἀσιδήμε
Χειρὸς ὄπισθ' ἄπιων, λιτὸν ἴχνος τάφου·
Εὗρε δὲ κἀδδόμενον χρυσῆ κλίνῃ. ἦ ῥα δικαίοις
Ἀνδράσι βύσις κεν ὄλωλε χάρις.

62.

Pisces hamo aliquis in litus è setis bene facto projicient,
Traxit naufragi caput crine carens.
Miseratus

Miseratus vero mortuum sine corpore, sine ligone ferreo
Cum manu fodiens vilem erexit tumultum.
Invenit vero reconditam auri possessionem. Sane
Viris pietatis gratia non periit. (justis

63.

Ζεῦ βασιλεῦ, τὰ μὴ ἐσθλὰ καὶ θύουσιν καὶ ἀνεύκλοις
Ἄμμι δίδυ. τὰ δ' ἐσθλὰ καὶ θύουσιν καὶ ἀθύτοις.

63.

O Jupiter, bona & precantibus & non precantibus
Nobis da. Mala autem etiam à precantibus averte.

64.

Δορκάδος ἁρπάκειον τιθηνητῆρα τέκνου
Ἔμπλεον εἰδέσθαι πικρὸς ἔτυψεν ὄφις.
Νιζεὸς δ' ἰὸμιγῆ θηλὴν ἀπάσῃ, καὶ τὸ δύσαλγὲς
Τραύματος ἐξ ὅλου πικρὸν ἐθρόγξε γάλα.
Ἄθλιον δ' ἀλλάξατο, καὶ ἀντίκα νηλὴς μοίρη
Ἧν ἐπόρευ γαστὴρ, μισθὸς ἀφεῖλε χάριν.

64.

Caprex, quæ nuper pepererat, nutritium uber
Cum plenum videret, amara pupugit vipera:
Hinnulus vero venenatum uber sugens traxit, & ægre curabile
Vulnere ex pernicioso grave exsuxit lac.
Mortem vero permutavit. Et statim crudeli morte
Quod dederat venter, uber recepit beneficium.

65.

Οὕρεος ἐξ ὑψηλοῖο λαγὼς πίσην ἐς πολὺ βένθος,
Ἐκ ποσφυγὲν μιμαῶς πεπτηυῖ' ὀδόντα κυνός.
Ἀλλ' ὁ δ' ἑλυξιπόνοιο κακὸν μόρον. αὐτίκα χάρμην
Εἰναλίου μάρψας πνοιμᾶλον ἀρφάνυσεν.
Ἐκ πυρὸς ὡς αἰκὴς πίσης ἐς φλόγας· ἦ ῥά σε δαίμων
Κλῶ ἀλί, κλῶ χέρσῳ θρέψε κυώσαν βορίῃ.

65.

Monte ex alto lepus decidit quondam in profundum mare,
Effugere cupiens asperum dentem canis.

Sed

Sed ne sic quidem effugit malam mortem: statim e-
Marinus corripiens spiritu privavit. (nim ipsum
Ex igne quam graviter incidisti in flammam! Equi-
dem te fatum
Sive in mari, sive in terra, nutrivit escam canibus.

66.

Ἠρίθμευ ποτὲ πάντες Ἀριστοδίκην πολυπαιδα,
Ἑξάκις ὠδίνων ἄχθος ἀπεσταφύλου·
Ὅρσε δ' εἰς αὐτὴν ὕδωρ χθονί. τρεῖς γὰρ ἔλυντο
Νέσσῳ, λειπόμενοι δ' ἤμυσεν ἐν πελάγει.
Αἰεὶ δ' ἡ βαρύδακρυς, ὅτε σφέας ὕδατι κόλπῳ
Μεμορμυρὴ δὲ θυοῖς, ἀλκυονὶς βλέπεται.

66.

Censebant quondam omnes Aristodicen multa prole
nobilem,
Sexies dolorum partus onus deponentem:
Contendit vero in ejus perniciem aqua cum terra:
Tres enim
Morbo, reliqui obierint in pelago.
Semper autem hæc graviter lacrumans in cippis qui-
dem luscinia,
Conquerens vero in profunditatibus halcyonis
apparet.

67.

Ζεὺς, κύκνος, ταῦρος, σάτυρος, χρυσὸς, διὰ Ἔρωτα
Λήδης, Εὐρώπης, Ἀντιόπης, Δαναΐς.

67.

Jupiter cygnus, taurus, Satyrus, aurum, propter amo-
rem
Ledes, Europes, Antiopes, Danaes.

68.

Στήλῃ μητρυιῆς μικρὸν λίθον, ἴστε κόραι,
Ὡς βίον· ἀλλάχθη καὶ τρόπος εἰς μύθους.
Ἡ δὲ, πάφῳ κλινθεῖσα, κατὰ κλαυθμὸν σπασθεῖσα,
Φθύγατι μητρυιῆς καὶ πάφον οἱ μογέρει.

68.

Cippum noverca parvum lapidem coronavit puer,
Ut vitam, sic mutasse & mores existimans.

Hic

Hic vero ſepulchro inclinatus interemit puerum cadens.

Fugite novercæ & tumulum, O privigni.

69.

Τίπτέ μ' ἀνέμοισιν ἀλώπημον ἄλεσι τάκλαν,
Τλὼ δὲ πίτυν τόξεις νᾶα θαλασσιπόρον;
Οὐδ' οἰωνὸν ἴδεισας, ὅτι Βορέης μ' ἀδίκως
Ἐν χθονί; πῶς ἀνέμους φεύξομαι ἐν πελάγει;

69.

Quid me ventis captivam, ſtolide faber,
Hanc pinum fabricas navim pontigradam?
Neque augurium extimuiſti, quod Boreas me ſubvertit
In terra? quomodo ventos effugiam in pelago?

70.

Πίνδαρε, μουσάων ἱερὸν στόμα, καὶ λάλε σειρὴν
Βακχυλίδη, Σαπφοῦς τ' Αἰολίδες χάριτες,
Γράμμα τ' Ἀνακρείοντος, Ὁμηρικόν θ' ὅτι ῥῶμα
Ἔσπασας ὠκείοις Στησίχορ' ἐν καμάτοις,
Ἦπι Σιμωνίδεια γλυκυαρὲς τέλος, ἡδύ τι πεισθῆς
Ἰσύκα καὶ παίδων ἄνδρος ἀμησιμάχου,
Καὶ ξίφος Ἀλκαίοιο, τὸ πολλάκις αἷμα τυράννων
Ἔσπεισεν, πάτρης δέσμια ῥυόμενον,
Θηλυμελεῖς τ' Ἀλκμᾶνος ἀηδόνες, ἵλατε πᾶσαι
Ἀρχὰν τῆς λυρικῆς ἕσπερας ἐσπόμενοι.

70.

Pindare Muſarum ſacrum os, & vocalis Siren
Bacchylides, Sapphuſque Aeolides Charites,
Carmenque Anacreontis, Homericum quiq; flumen
Traxiſti familiaribus, Steſichore, in laboribus,
Pagina Simonidæ dulcis, dulciſque ſuada
Ibyce, & puerorum florem decerpens,
Enſis & Alcæi, qui ſanguinem ſæpe tyrannorum
Libavit patriæ jura liberans,
Molliter canentesque Alcmanis luſciniæ, Eſtote propitii: omnis
Principium Lyricæ, & metam abſtraxiſtis.

71.

Ὀλκὰς ὕδωρ φεύγουσα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
Ἐν χθονὸς ἀγκοίναις ἄλετο μητρίαις.
Ἰσταμένῳ γὰρ πυρσὸς ἐπέφλεγε. καὶ μάθεν ὑγρὴ
Δυσμενίων ὑδάτων σύμμαχον ἐκάλεσε.

71.

Navis aquam effugiens turbulenti maris,
In terræ ulnis periit maternis.
Stantem enim ignis combussit: combusta vero
Inimicarum aquarum auxilium invocavit.

72.

Ψιττακὸς ὁ βροτόφωνος, ἀφεὶς λυγοπλοκὰ κύρτον,
Ἦλυθεν εἰς δρυμὰς ἀνθοφυεῖ πτέρυγι.
Ἀλλὰ δ' ἐπιλιστῷ ἀπατήσασι Καίσαρα κλειτὸν,
Οὐδ' ἀν' ὄρη λήθῃσι μνηστὸν ἐνόμασεν.
Ἔδραμε δ' ἀκυδίδακτος ἅπας ὀιωνὸς, ἐρίζων
Τίς φθάσῃ δ' ὠὰ δαίμονι χαῖρ' εἰπεῖν;
Ὀρφεὺς θῆρας ἔπεισεν ἐν ὄρεσιν, ἐς δὲ σὲ, Καῖσαρ,
Νῦν ἀκέλευστος ἅπας ὄρνις ἀνακρέκεται.

72.

Psittacus humanam edens vocem, relinquens è virgis textam caveam,
Venit in silvam densam florida ala. (clytum,
Semper verò meditans salutationibus Cæsarem in-
Neque per montem oblivionem induxit nomi- (dens
nis.
Accessit verò celeriter discens omnis avis, conten-
Quæ properare posset Deo salve dicere. (sar,
Orpheus feris persuasit in montibus, de te verò, Cæ-
Jam sine jussu omnis avis loquitur.

FINIS.